

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

V legislatura

Setè període

Sèrie P - Número 92

Dimecres, 14 d'octubre de 1998

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN REVENTÓS I CARNER

Sessió plenària núm. 62, primera reunió

Í N D E X

Necrològica

per la diputada Sra. M. Carme Vidal i Xifre

Proposicions de llei

de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels Mossos d'Esquadra, i de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador (presa en consideració)

Proposicions de llei

de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de reconeixement als membres d'aquest cos del dret d'afiliació als sindicats de classe i de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (presa en consideració)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Previsió i l'Extinció dels Incendis Forestals

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política lingüística

Interpellació

al Consell Executiu sobre els menors desemparats a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya

Interpellació

al Consell Executiu sobre els menors immigrants desemparats

Interpellació

al Consell Executiu sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política d'adopcions a Catalunya

→

Í N D E X

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals

Interpellació

al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació

Interpellació

al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya

Control del compliment

de la Resolució 343/V del Parlament de Catalunya, sobre la regulació de l'accés dels infants i els adolescents a les curses de braus i als combats de boxa

Declaració de solidaritat

amb el poble de Xile en ocasió del vint-i-cinquè aniversari de la mort de Salvador Allende

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla de serveis d'interès natural

S U M A R I

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts.

1. Necrològica per la diputada Sra. M. Carme Vidal i Xifre (Punt primer de l'ordre del dia) (10:05)

La Sra. Neras i Plaja (CiU) intervé per fer la necrologia de la diputada Sra. M. Carme Vidal i Xifre.

6275

2. Presa en consideració de les proposicions de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels Mossos d'Esquadra (Tram. 202-00114/05), i **de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador** (Tram. 202-00115/05) (Punts segon i tercer de l'ordre del dia.) (10:20)

Torn a favor: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

6277

3. Presa en consideració de les proposicions de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de reconeixement als membres d'aquest cos del dret d'afiliació als sindicats de classe (Tram. 202-00116/05) i **de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra** (Tram. 202-00119/05) (Punts quart i cinquè de l'ordre del dia.) (10:32)

Torn a favor: Sr. Ridao i Martín (ERC).

6278

Posició del G. Mixt: Sr. Morera i Tanyà.

6281

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

6282

Posició del G. Socialista: Sr. Corbacho Chaves.

6282

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Bruguera i Bellmunt.

6283

Posició del grup proponent: Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV).

6285

Posició del grup proponent: Sr. Ridao i Martín (ERC).

6285

El Sr. Camp i Batalla (CiU) intervé per demanar una suspensió.

6285

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i set minuts i es reprèn a un quart de dotze i onze minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro (IC-EV) anuncia la retirada de l'exposició de motius de les proposicions corresponents als punts segon i tercer.

6286

El Sr. Ridao i Martín (ERC) anuncia la retirada de l'exposició de motius de les proposicions corresponents als punts quart i cinquè.

6286

Votació de les proposicions corresponents als punts segon i quart (11:29): rebutjades per 51 vots a favor, 52 en contra i 13 abstencions.

6286

Votació de les proposicions corresponents als punts tercer i cinquè (11:31): aprovades per unanimitat.

6286

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Previsió i l'Extinció dels Incendis Forestals (Tram. 252-00024/05) (Punt sisè de l'ordre del dia.) (11:32)

Torn a favor: Sr. Vilalta i Oliva (S).

6286

Torn a favor: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

6287

Torn a favor: Sr. Ausàs i Coll (ERC).

6288

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6289

Posició del G. P. Popular: Sr. Fabregat i Vidal.

6290

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sr. Iglesias i Sala.

6290

Votació (12:05): aprovada per unanimitat.

6291

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa que el punt quinçè sigui substanciat a continuació. S'aprova per assentiment.

6291

5. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (Tram. 300-00335/05) (Punt quinçè de l'ordre del dia.) (12:06)

Formulació: Sr. Colom i Colom (M).

6291

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

Resposta: conseller de Cultura.

6293

El president es reincorpora al seu lloc.

Rèplica: Sr. Colom i Colom (M).

6295

Contrarèplica: conseller de Cultura.

6296

6. Interpellació al Consell Executiu sobre els menors desemparats a Catalunya
(Tram. 301-00083/05) (Punt setè de l'ordre del dia.) (12:38)

Formulació: Sra. Nadal i Aymerich (P).

6296

7. Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya (Tram. 301-00084/05) (Punt vuitè de l'ordre del dia.) (12:50)

Formulació: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6298

8. Interpellació al Consell Executiu sobre els menors immigrants desemparats
(Tram. 301-00085/05) (Punt novè de l'ordre del dia.) (12:59)

Formulació: Sra. Vendrell i Gener (CiU).

6299

La sessió se suspèn a la una del migdia i sis minuts i es reprèn a la una i dotze minuts.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats (Tram. 301-00086/05) (Punt desè de l'ordre del dia.) (13:12)

Formulació: Sra. De Madre Ortega (S).

6301

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions a Catalunya
(Tram. 300-00427/05) (Punt onzè de l'ordre del dia.) (13:25)

Formulació: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

6302

Resposta conjunta: consellera de Justícia.

6304

Rèplica: Sra. Nadal i Aymerich (P).

6307

Rèplica: Sr. Riera i Gassiot (IC-EV).

6308

Rèplica: Sr. De Madre Ortega (S).

6309

Rèplica: Sr. Portabella i Calvete (ERC).

6310

Contrarèplica conjunta: consellera de Justícia.

6311

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc i dos minuts.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals (Tram. 300-00307/05) (Punt dotzè de l'ordre del dia.) (16:32)

Formulació: Sra. Tura i Camafreita (S).

6312

Resposta: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6314

Rèplica: Sra. Tura i Camafreita (S).

6315

Contrarèplica: conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

6316

12. Interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació (Tram. 300-00416/05) (Punt tretzè de l'ordre del dia.) (17:04)

Formulació: Sra. Duch i Plana (S).

6317

Resposta: conseller de la Presidència.

6318

Rèplica: Sra. Duch i Plana (S).

6320

Contrarèplica: conseller de la Presidència.

6321

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya (Tram. 300-00222/05) (Punt catorzè de l'ordre del dia.) (17:38)

Formulació: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6322

Resposta: conseller de Medi Ambient.

6323

Rèplica: Sr. Boada i Masoliver (IC-EV).

6325

Contrarèplica: conseller de Medi Ambient.

6326

14. Control del compliment de la Resolució 343/V del Parlament de Catalunya, sobre la regulació de l'accés dels infants i els adolescents a les curses de braus

i als combats de boxa (Tram. 340-00501/05) (Punt setzè de l'ordre del dia.) (18:08)

El president n'anuncia la retirada.

6327

15. Declaració de solidaritat amb el poble de Xile en ocasió del vint-i-cinquè aniversari de la mort de Salvador Allende (18:09)

El secretari primer llegeix el text aprovat per la Junta de Portaveus relatiu al cop d'estat de l'11 de setembre de 1973 a Xile.

6327

16. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut (Tram. 302-00201/05) (Punt dissetè de l'ordre del dia.) (18:10)

Presentació: Sr. Lora i Lillo (M).

6328

El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.

— Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (núm. 1 i 2)

Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot.

6329

— Esmena del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1)

Torn a favor: Sra. Borràs i Solé.

6330

El president es reincorpora al seu lloc.

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Ridao i Martín.

6331

Posició del G. P. Popular: Sr. Sirera i Bellés.

6333

Posició del G. Socialista: Sr. Ferran i Serafini.

6334

Posició del grup presentant: Sr. Lora i Lillo (M).

6335

El Sr. Riera i Gassiot (IC-EV) intervé per retirar l'esmena núm. 2 del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds.

6336

Votació (19:09): rebutjada per 45 vots a favor, 63 en contra i 1 abstenció.

6336

El Sr. Camp i Batalla (CiU) i el Sr. Lora i Lillo (M) intervenen per una qüestió d'ordre.

6336

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans (Tram. 302-00202/05) (Punt divuitè de l'ordre del dia.) (19:12)

Presentació: Sr. Bonet i Palau (P).

6336

El secretari primer llegeix una esmena tècnica del grup presentant.

6337

Posició del G. Mixt: Sr. Bosch i Garcia.

6337

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Benach i Pascual.

6338

Posició del G. P. d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds: Sra. Mayol i Beltran.

6339

Posició del G. Socialista: Sra. Figueras i Siñol.

6339

Posició del G. P. de Convergència i Unió: Sra. Borràs i Solé.

6340

Votació (19:44): aprovada per unanimitat.

6341

Alteració de l'ordre del dia

El president proposa una alteració de l'ordre del dia pel que fa al punt vint-i-dosè, la qual és aprovada per assentiment.

6341

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla de serveis d'interès natural (Tram. 302-00206/05) (Punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.) (19:45)

Presentació: Sr. Gimeno i Sanz (IC-EV).

6341

— Esmenes del G. P. de Convergència i Unió (núm. 1 al 5)

Torn a favor: Sr. Espadaler i Parcerisas.

6342

Posició del G. Mixt: Sr. Tugues i Boliart.

6343

Posició del G. Mixt: Sra. Olivares i Usac.

6344

Posició del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: Sr. Portabella i Calvete.

6344

Posició del G. P. Popular: Sr. Aige i Sánchez.

6345

Posició del G. Socialista: Sra. Tura i Camafreita.

6347

Posició del grup presentant: Sr. Gimeno i Sanz, el qual presenta esmenes transaccionals als punts 2, 3, 4 i 5.

6348

El secretari primer llegeix les esmenes transaccionals presentades.

6348

Votació dels punts 1, 2, 3, 4 i 5 (20:40:18): aprovats per 93 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

6349

Votació del punt 6 (20:40:48): rebutjat per 34 vots a favor, 49 en contra i 10 abstencions.

6349

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 62.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pels lletrats Sr. Muro i Bas i Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seuen els consellers de Governació i de Cultura i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA

1. Necrològica per la diputada Sra. M. Carme Vidal i Xifre.

2. Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels Mossos d'Esquadra. Tram. 202-00114/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposició de llei de modificació de l'apartat e) de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador. Tram. 202-00115/05. Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), juntament amb un altre diputat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de reconeixement als membres d'aquest cos del dret d'afiliació als sindicats de classe. Tram. 202-00116/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb vuit altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposició de llei de modificació de l'apartat e) de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. Tram. 202-00119/05. Sr. Joan Ridao i Martín, juntament amb quatre altres diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i l'Extinció dels Incendis Forestals. Tram. 252-00024/05. Grup Socialista al Parlament de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV), Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

7. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els menors desemparats a Catalunya. Tram. 301-00083/05. Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

8. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya. Tram. 301-00084/05. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya-Els Verds (IC-EV). Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els menors immigrants

desemparats. Tram. 301-00085/05. Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament desemparats. Tram. 301-00086/05. Sra. Manuela De Madre Ortega, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions a Catalunya. Tram. 300-00427/05. Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals. Tram. 300-00307/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació. Tram. 300-00416/05. Sra. Montserrat Duch i Plana, juntament amb cinc altres diputats del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. Tram. 300-00222/05. Sr. Joan Boada i Masoliver, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Tram. 300-00335/05. Sr. Àngel Colom i Colom, del Grup Mixt. Substanciació.

16. Control del compliment de la Resolució 343/V del Parlament de Catalunya, sobre la regulació de l'accés dels infants i els adolescents a les curses de braus i als combats de boxa. Tram. 340-00501/05. Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Control del compliment.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut. Tram. 302-00201/05. Sr. Fidel Lora i Lillo, del Grup Mixt. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans. Tram. 302-00202/05. Sr. Isidre Bonet i Palau, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental. Tram. 302-00203/05. Sr. Josep Maria Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'estat de les aigües continentals i litorals. Tram. 302-00204/05. Sra. Montserrat Tura i Camafreita, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el finançament de les inversions i el nivell d'endeutament de la Generalitat. Tram. 302-00205/05. Sr. Martí Carnicer i Vidal, del Grup Socialista al Parlament de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural. Tram. 302-00206/05. Sr.

Víctor Gimeno i Sanz, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds (IC-EV). Debat i votació.

23. Preguntes amb resposta oral. (Seran substanciades el dia 15 d'octubre, a les 10 del matí).

El president

S'obre la sessió.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, s'ha establert la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple i que els serà distribuïda immediatament. Les esmentades preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades demà a les 10 del matí.

Necrològica per la diputada Sra. M. Carme Vidal i Xifre

El primer punt de l'ordre del dia és dedicat a la memòria de la Il·lustre Senyora Maria Carme Vidal i Xifre, que fou diputada d'aquest Parlament. Prego a la seva família i amics que vulguin acceptar els meus sincers sentiments d'amistat i condolença que els manifesten els membres de la cambra que tinc l'honor de presidir.

Té la paraula la diputada senyora Trinitat Neras per fer l'evocació de la senyora Maria Carme Vidal.

La Sra. Neras i Plaia

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, familiars i amics que esteu avui aquí en aquest acte de record de la que va ser diputada d'aquest Parlament, la Carme Vidal.

La Carme ens va deixar el passat 6 d'agost a l'edat de quaranta-quatre anys. El dia 8 d'agost molts de nosaltres ens vam aplegar a l'església de Celrà per donar-li el darrer adéu. Com deia la nostra companya Eva Palau, a la preciosa església de Celrà hi érem tots: uns de presència, els altres de pensament. Perquè la Carme va ser capaç de crear un consens entre tots nosaltres. Tots emmudits pel dolor que sentíem per la seva pèrdua, però alhora impregnats d'aquella serenitat, d'aquella placidesa que tant la caracteritzava i que ella mateixa va voler que fos present en el moment del seu comiat. La Carme fou una persona d'una gran senzillesa, d'una gran humanitat, d'una gran capacitat intel·lectual que la van fer destacar tant en la seva vessant professional i política com en la personal. Tenia un currículum molt extens, però el resumiré dient que era doctora en Pedagogia amb premi extraordinari de doctorat, que va ser directora del centre associat a la UNED a Girona, autora de nombrosos treballs i recerques en el camp educatiu que la van fer mereixedora del Premi Nacional d'Experiències Escolars i també del Premi d'Educació Josep Pallach.

L'Antoni Puigverd, escriptor i amic de la Carme, la definia així en un escrit que li va dedicar: «La Carme era quasi vidre, fràgil; aquesta era una altra de les imatges que ens regalava, una paradoxa. Aquell embolcall

trencadís contenia dues fruites que ara molt pocs s'atreveixen a cultivar: la sinceritat i la llibertat; i això» –continua dient– «li va costar a la Carme enfrontament amb estaments universitaris i polítics, però també el respecte dels seus rivals; va guanyar-se un espai perquè no va ser servil sinó autèntica.» L'any 92, a la quarta legislatura, va ser elegida diputada, i fou llavors quan molts de nosaltres comencem a conèixer la Carme. Fou llavors quan la Carme va deixar la seva tasca docent i es va dedicar plenament a la política des de les files de Convergència. Fou reelegida diputada en aquesta cinquena legislatura, concretament el dia 19 de novembre de l'any 95. La Carme pren la política com a eina per treballar en tots aquells camps pels quals ella estava més sensibilitzada: l'educació i els temes socials, la dona, la immigració; i en aquesta legislatura va presidir la Comissió del Síndic de Greuges. Ella va ser la impulsora de la descentralització del Síndic a altres ciutats del nostre país.

La Carme era una persona que es va dedicar plenament a la seva tasca parlamentària, que va treballar intensament tots els temes que li eren encomanats i que es va ocupar del seu territori amb gran dedicació, preparant amb tota l'eficàcia de què era capaç tots els temes que li plantejaven els alcaldes de la seva comarca, el Gironès. Durant la seva primera legislatura, també s'ocupà de la comarca del Pla de l'Estany, on també es va valorar molt positivament la seva tasca. Va ser impulsora, juntament amb altres persones, de la Taula d'Immigració de les Comarques Gironines, que –com deia– aquest era un tema amb el qual la Carme estava molt sensibilitzada. Ella mateixa explicava que s'hi feia una bona feina, gens partidista, sinó totalment unitària i coordinada, una feina que consistia a trobar solucions pràctiques als problemes d'aquest col·lectiu.

Al Parlament, bàsicament, s'ocupava dels temes universitaris i d'ensenyament. Va ser portaveu de la Comissió de Cultura mentre la seva malaltia li ho va permetre. Els temes que ella portava eren diversos, però la majoria –com deia– giraven sobre les qüestions d'educació a tots els nivells: de zero a tres anys fins a l'universitari, tant en la seva vessant pedagògica com econòmica, i amb especial dedicació per a escoles concretes de les comarques de Girona. Recordem també que la Carme va formar part de la Comissió de la Dona d'aquesta cambra, i en aquest àmbit havia fet aportacions importants i intervencions molt brillants. I parlant d'intervencions brillants de la Carme, no puc deixar d'esmentar la seva recordada exposició sobre el dret a anar nu, una posició assenyada en què va incorporar un cert sentit de l'humor i, això sí, sentències d'aquelles que feien emmudir la cambra. Va dir la Carme: «Per anar despullat s'ha d'estar molt ben vestit interiorment».

La seva primera intervenció va ser el 9 d'octubre de l'any 92 i tractava del desplegament de la LOGSE. Era per a molts una diputada desconeguda, però aconseguí, a les poques paraules pronunciades, despertar l'interès general enmig d'un silenci respectuós i fins i tot admirat. Al llarg d'un discurs molt ben estructurat, global, sense desconsiderar les argumentacions dels altres grups, anà desgranant les seves idees. A partir d'aleshores sempre era escoltada amb atenció per la cambra,

6276

perquè totes les seves intervencions eren profundes de contingut, amarades de reflexions i brillants en la forma. La seva última intervenció fou en la Comissió de Justícia per parlar del testament vital i de l'eutanàsia. Fou un discurs lúcid, filosòfic, sobre el sentit de la vida i de la mort. Permeti'm, doncs, que llegeixi fragments d'aquesta seva darrera intervenció.

Deia la Carme: «La nostra societat considera la mort com una cosa que no existís, un tema tabú, la neguem. Per tant» —continua més endavant— «penso que això és important que es digui, que ho anem dient, que anem fent fins i tot pedagogia, nosaltres, perquè jo diria que es un fet real del qual hi ha un gran desconeixement. Quan arriba, ningú t'ha explicat res; normalment, s'hi viu d'esquena; fem reflexions mentals, i moltes vegades és fàcil de parlar-ne. Aquí farem grans reflexions, però són mentals, no són vivències. Et trobes persones que et planyen» —deia ella— ««Està sentenciat, pobre.» I normalment hi posen paraules tot al més afectives que poden, però continua sent mental. És un coneixement que costa de portar al cor, diria jo. Ha passat; la mort és un fet que ha passat sempre, passa i passarà.»

Més endavant, la Carme feia la seva reflexió sobre aquest fet i deia: «Una vida plena porta una mort tranquil·la. La mort forma part de la vida i la seva acceptació és mestra de vida. Hi ha testimonis, molta gent, llibres escrits, que afirmen que davant l'enfrontament amb la mort han trobat sentit a la vida, un nou establiment de prioritats i buscar dintre d'un mateix el que rarament es pot trobar fora. Hi ha una frase molt bonica d'un llibre, *Vivir sin cabeza*, que diu: «He de passar per tot el que no sóc per arribar a ser el que sóc.» És això que deia: la cultura, l'educació ens ensenyen tota una sèrie de normes, però per poder-te enfrontar a la mort tranquil·lament has de poder haver trencat tot això. Per poder dir que no a un determinat tractament que és molt agressiu, ho has de fer amb coneixement de causa. Tothom diu que el tractament s'associa a la vida, però no sempre és així. Hi ha un punt que és molt subtil de trobar. És a dir, en algun moment s'ha parlat de dimidir de la vida, jo diria que enfrontar-se a la mort no hauria de ser mai una dimissió de la vida, sinó acceptar-la plenament. Quantes persones no s'adonen en aquest moment crucial que no han viscut?» Aquesta intervenció de la Carme ens mostra quant sensibilitzada estava de la mort, de la seva pròpia mort.

Aquesta era la Carme, un persona compromesa fins al darrer moment amb allò que ella havia escollit: servir al país des de la seva màxima institució, aquest Parlament. Malgrat la seva malaltia, no va deixar la seva feina de diputada. L'últim Ple al qual va assistir fou el debat de la Llei de política lingüística. La Carme, molt malalta ja, va agafar un taxi des de Girona per poder assistir a aquell Ple tan important, transcendent per a molts de nosaltres.

Vaig admirar la Carme. Quantes coses vaig aprendre al seu costat! L'admirava per la valentia amb què vivia la gravetat de la seva malaltia, sobretot per la manera com ella havia decidit de viure-la. Recordo converses amb ella, i fins i tot amb altres companys diputats, en què, amb gran serenor, ens explicava la seva malaltia i el seu rebuig per qualsevol tractament agressiu. «Vull viure el

que hagi de viure amb dignitat» —ens deia— «i afrontaré la mort quan em toqui, perquè és un fet natural que tinc plenament assumit.» Haig de reconèixer que se'm feia difícil de reaccionar davant les seves paraules.

El dimarts 28 de juliol vaig poder parlar amb la Carme per darrera vegada. Les meves trucades durant els darrers mesos de la seva malaltia eren escadusseres, perquè, malgrat que pensava molt en ella, respectava la seva intimitat i, evidentment, la de la seva família. Aquell dimarts, però, vaig poder parlar-hi. Ella sabia que aquella era la nostra darrera conversa. Jo també, però em resistia a acceptar-ho. No podia gairebé parlar; un nus a la gola m'impedia dir-li tot el que sentia en aquells moments, i li vaig dir que fos valenta, quan realment l'única que era valenta era ella. «Nineta», em va contestar —aquesta era la seva expressió més habitual—, «penso molt en tu i en tots vosaltres. Heu estat uns companys excel·lents. No patiu per mi, estic bé: em mimem, em cuiden; el meu marit, els meus fills, tots han respectat la meua voluntat. No pateixo gens.»

Carme, no sé si les paraules que avui he pronunciat des de la tribuna d'aquestemicicle són les que tu mereixies, o bé les que tu hauries volgut que fossin. En qualsevol cas, vull que sàpigues que aquesta no ha estat per mi una intervenció fàcil. Primer, per la teva gran personalitat, difícil d'evocar en una intervenció com aquesta. Però en segon lloc, perquè la teva mort em va afectar moltíssim, i de ben segur que ha influït en el fet que no hagi pogut evitar de fer-la amb un to de tristesa. El cert és, però, que està plena de vivències personals amb tu, Carme, que no han sortit de la ment, sinó del cor.

Senyores diputades, senyors diputats, trobarem a faltar la seva presència. La Carme ha deixat una petjada molt forta en aquest Parlament, que difícilment s'esborrarà. Però vosaltres, el seu marit, els seus fills, Ricard i Maria Rosa, que sentiu el buit encara molt més que nosaltres, viviu amb el record d'haver tingut com a esposa i com a mare una dona exemplar, una dona d'aparença fràgil, però forta en les seves conviccions, que ens ha donat a tots una gran lliçó de coratge i tenacitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Havent guardat un minut de silenci en l'anterior Ple, continuarem la sessió. Moltes gràcies de nou, senyora diputada, i testimoniar, en nom de tots els diputats del Parlament, la nostra condolença als seus familiars.

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de quatre proposicions de llei. Aquestes quatre proposicions de llei, presentades pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya..., els defensors d'aquestes proposicions m'han fet arribar la possibilitat d'acumular-les de dues en dues.

Punt 1

Proposicions de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i de la Llei 17/1985, de 23 de juliol, de la funció pública de l'Administració de la Generalitat, per a la lliure sindicació dels Mossos d'Esquadra, i de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en relació amb el règim sancionador (presa en consideració)

Defensaria, en primer lloc, les dues proposicions el diputat senyor Roc Fuentes, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - els Verds, i fixaria la seva posició respecte a les proposicions del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, i després intervindria el diputat senyor Ridao per defensar les seves proposicions i fixar posició sobre les que presenta el diputat senyor Roc Fuentes. En canvi, la votació de les quatre proposicions la faríem per separat.

Té en primer lloc la paraula el diputat senyor Roc Fuentes, per defensar les dues preses en consideració de les proposicions de llei, per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds ha presentat dues proposicions de llei per modificar la Llei de Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i les ha presentat per separat perquè, amb independència que fan referència a la mateixa Llei, tenen una entitat diferenciada, tenen un caràcter propi i, en conseqüència, pensem que encara que la defensa es pugui fer seguida o conjuntament, en qualsevol cas, la votació sí que ha de ser diferenciada, per aquesta diferència essencial entre les dues proposicions.

La primera d'aquestes proposicions que hem presentat demana la modificació de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, concretament perquè es modifiqui el seu article 49 i el 50, i alhora, també, perquè es modifiqui la disposició addicional vint-i-dosena de la Llei 17, de 1985, de funció pública de la Generalitat. Què pretén aquesta Proposició de llei? Ni més ni menys que modificar la Llei perquè es reconegui als Mossos d'Esquadra, perquè es reconegui als membres del Cos de Policia de la Generalitat el dret a la lliure sindicació. Per tant, que es suprimeixin les restriccions injustificades que existeixen per a aquest dret fonamental.

Certament, en promulgar, en aprovar la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra al Parlament de Catalunya, es va fer una remissió a la Llei estatal, de cossos i forces de seguretat de l'Estat, que estableix aquestes limitacions, la limitació que es puguin afiliar a sindicats de classe els mossos d'esquadra. Per tant, la Llei preveu que forçosament poden constituir sindicats, però sempre que siguin exclusivament de mossos d'esquadra. I aquí el que varem fer, contràriament al que s'ha fet, per exemple, a Euskadi, on la Llei

de la policia basca, la Llei de la Ertzaintza, reconeix expressament el dret a sindicar-se en qualsevol sindicat, a constituir sindicats propis, però alhora a afiliar-se lliurement a qualsevol sindicat de classe..., aquí no vam fer ús d'aquesta facultat de poder regular nosaltres completament aquesta facultat i d'establir, com aquella Llei, la possibilitat constitucional d'afiliar-se a qualsevol sindicat, i es va establir aquest mecanisme restrictiu, des del nostre punt de vista absolutament injustificat, perquè es tracta d'un dret fonamental. El dret a la lliure sindicació és un dret fonamental que no té cap mena de justificació que estigui restringit. Per què? Perquè la seva restricció comporta, des del nostre punt de vista, una malfiança del Govern respecte als sindicats de classe, cosa que és absolutament inconcebible en un estat social i democràtic de dret, amb un marc constitucional com el que tenim, i, per tant, això no té cap mena de justificació, pensar que amb una via sindical o amb una altra es poden exercir millor i més responsablement els drets sindicals. Alhora, comporta també una ingerència en la vida sindical, una ingerència injustificable en la vida sindical: pretendre assenyalar on es poden o no es poden afiliar, com es pot o no es pot exercir aquest dret sindical. I, alhora, jo crec que comporta també -aquest és un altre element que està en el fons d'aquesta qüestió- una evident confusió entre els drets a la lliure sindicació i altres drets, com el dret de vaga. Que puguin existir requisits especials per a l'exercici de determinats drets per part dels membres del cos de Policia de la Generalitat, dels Mossos d'Esquadra, de la policia de Catalunya, que poden estar perfectament justificats pel caràcter de servei públic, essencial, que desenvolupen, res té a veure amb el seu dret a la lliure sindicació, perquè en qualsevol sindicat poden haver-hi, naturalment, les limitacions que legalment corresponguin.

Per tant, és absolutament injustificat i injustificable que encara continuï subsistint en la norma aquesta limitació. I per això nosaltres el que fem és plantejar, com he dit, la modificació de la nostra Llei, la modificació en el sentit que puguin afiliar-se i sindicar-se lliurement els mossos d'esquadra, i també, com he dit, com que hi ha aquestes referències a la Llei de la funció pública, aquestes referències s'han d'eliminar perquè aquesta afiliació es pugui produir amb tota llibertat.

Però, alhora, nosaltres, com deia, hem plantejat també una altra proposició de llei, de modificació també de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, pel que fa referència al règim sancionador. El règim sancionador, en un estat com el nostre, amb un règim constitucional, ha de complir tot un seguit de requisits i exigències. Ha de ser, per descomptat, molt clar, molt preestablert; ha d'assenyalar clarament quines són les conductes sancionables, quines són les corresponents sancions, perquè el principi essencial de la garantia jurídica, de la seguretat jurídica, quedi clarament establert.

Però existeix un altre principi evident, que és el de la proporcionalitat. Les sancions corresponents a les conductes que es consideren sancionables han de ser proporcionals, han de guardar una relació evident. No es pot, una conducta lleu, sancionar-la d'una manera absolutament desproporcionada. I això és el que passa en

la nostra Llei. Per què? Perquè, contràriament al que passa amb tots els altres cossos de policia de l'Estat, fins i tot aquells que tenen estatus militar, en la nostra Llei qualsevol conducta o expressió constitutiva d'infracció penal —la qual cosa vol dir que pot ser fins i tot una petita falta, que pot estar sancionada per un jutge amb trenta mil pessetes— pot portar —porta necessàriament, perquè està establert així— aparellada una sanció que va d'un any a sis anys de suspensió de feina i sou; això vol dir que pot estar sancionat amb una pèrdua de milions de pessetes per una petita infracció. Segurament, a l'hora d'aplicar-ho, suposo que això han hagut de matisar-ho en la realitat, però el cert és que, precisament pel principi de la seguretat jurídica, resulta absolutament imprescindible adequar, com deia, la nostra norma sancionadora, la Llei de la Policia, també, de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, pel que fa referència al seu règim sancionador, a aquest principi de proporcionalitat. I, en conseqüència, cal establir clarament que ens estem referint només a aquells delictes dolosos, és a dir, als delictes importants.

És evident que el que nosaltres proposem, tant amb una proposició com amb l'altra, però especialment pel que fa referència a aquesta, pel seu caràcter de redactat, ja, molt concret, pot ser —i segurament ho haurà de ser— modificat en el tràmit, després, de tramitació parlamentària; que podran introduir-se matisacions o modificacions o, fins i tot, detallar molt més adequadament el redactat, molt possiblement, fins i tot, en funció d'acords que puguin assolir els sindicats amb l'Administració de la Generalitat. Però, en qualsevol cas, amb independència del redactat concret a què es pugui arribar, el que és indubtable és que aquest règim sancionador s'ha de modificar, s'ha de suavitzar, s'ha de matisar, en el sentit d'establir clarament el principi de proporcionalitat. Per tant, aquelles conductes que tenen un caràcter molt greu han d'estar sancionades amb penes molt greus, molt importants, però aquelles que tenen un evident caràcter i consideració de lleus també han de tenir, per tant, aquesta sanció.

Això és el que demanem, la presa en consideració d'aquestes dues proposicions de llei que hem presentat, diferents, diverses, jo crec que totes dues molt importants, precisament perquè es reconeixin plenament els drets sindicals, els drets a la lliure sindicació de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i perquè el seu règim sancionador gaudeixi d'aquella proporcionalitat que és absolutament exigible en un règim democràtic, en un règim de llibertat, però també en un règim de garantia i de seguretat jurídica.

Per tot això, com deia, nosaltres demanem la seva votació favorable a aquestes dues proposicions de llei que hem presentat, i hem d'assenyalar que en relació amb les dues que ha presentat Esquerra Republicana de Catalunya, i que són substancialment coincidents amb les que hem presentat nosaltres, com és obvi, tenen naturalment el nostre suport entusiasta.

Gràcies, senyores diputades; gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposicions de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, de reconeixement als membres d'aquest cos del dret d'afiliació als sindicats de classe i de modificació de l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (presa en consideració)

Per presentar la presa en consideració de les proposicions de llei, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Ridao per un temps màxim de vint minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les dues proposicions de llei que, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, els presento pretenen la modificació de la Llei 10/1994, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per tal que, en primer lloc, es reconeixi als membres del nostre Cos de Policia el dret a la lliure afiliació sindical, en un cas, i en l'altre cas, per permetre modificar el règim sancionador previst en aquesta Llei.

Ens referim —ja ho ha dit també el diputat senyor Roc Fuentes— simultàniament a aquestes dues propostes perquè tenen, en la nostra opinió, un denominador comú caracteritzat per l'afany democratitzador de la nostra policia i, evidentment —que se m'entengui bé—, no precisament perquè no es tracti d'una policia democràtica i exemplar, que ho és, quant als valors que presideixen tant la seva creació com el seu funcionament —una policia que té un origen i una tradició en el segle XVII, una policia pionera a tot l'Estat, una policia que l'any 32, o el 36, va constituir un factor decisiu en la defensa de la legalitat democràtica i de les institucions d'autogovern—; un afany democratitzador, per tant, que es contraposa segurament amb els vicis, amb l'herència, amb el llast que altres cossos de policia, segurament, a tot l'Estat i en èpoques predemocràtiques, que fa que en aquests moments fins i tot alguns experts i responsables polítics hagin parlat de la necessitat d'impulsar una segona transició en les forces i cossos de seguretat de l'Estat, i fins i tot de la llei que els disciplina, la Llei de cossos de l'any 1985, una llei que té gairebé deu anys més de vida que la Llei catalana. Unes consideracions que es van fer en el marc de la Subcomissió creada al Congrés, que des de fa un any, concretament des de l'octubre de l'any 1997, estudia l'eventual reforma d'aquells cossos i que previsiblement acabarà o conclourà els seus treballs el juny de l'any vinent.

Es tracta, ho repeteixo, d'aprofundir en els instruments del nostre sistema democràtic per protegir, i protegir més adequadament, els drets fonamentals d'un col·lectiu de treballadors com el de la nostra policia, d'aprofundir en els drets de participació i d'associació d'un grup cada dia més nombrós, d'un dret constitucionalitzat fins i tot com un dels clàssics drets de participació política, i és que, com se sap, el dret d'associació, com a dret subjectiu que és, compleix una im-

portant funció en un estat social i democràtic de dret: serveix com a instrument al servei i a la concreció del pluralisme polític. I, fins i tot, senyories, la qualificació atorgada per la primera –per la primeríssima, diria jo– jurisprudència del Tribunal Constitucional, que s'ha pronunciat reiteradament sobre la problemàtica del dret de sindicació, l'ha concebut com un autèntic dret de llibertat, en consonància amb el que consagren els pactes internacionals de drets civils i polítics, del que diu la mateixa Declaració universal de drets humans, del que estableix el Conveni de Roma, etcètera, etcètera.

Un dret de llibertat que pot incorporar, això sí, algunes limitacions, alguns frens, sobretot els indispensables en una societat democràtica, precisament en interès de la seguretat o de l'ordre públic, o bé les derivades de la protecció dels drets i llibertats de les persones o drets i llibertats aliens. D'aquí que en una lectura, si es vol en excés restrictiva, fins i tot errònia –i que no es vegi presumptió per part meua en qualificar d'error aquest límit–, s'hagués privat, per exemple, jutges i magistrats, els membres de l'exèrcit també, del dret de sindicació; una mateixa lectura restrictiva que en altres casos s'ha traduït en una reducció o una limitació de l'afiliació, de la sindicació a la de caràcter corporatiu, per diferenciar-la de l'afiliació sindical als sindicats anomenats de classe, com si les activitats en defensa i protecció dels drets laborals, la negociació col·lectiva, el dret de manifestació, el conflicte col·lectiu fossin en essència molt diferents, que no ho són.

D'aquí que les coses, sortosament –i ho deia en referència als treballs que està fent la Subcomissió al Congrés–, comencen a canviar i que, fins i tot, s'arribi a plantejar obertament la reforma de la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat per tal de permetre la lliure afiliació sindical, i no oblidem que en aquest punt –ja s'ha dit abans– la nostra Llei remet –i ho fa per mimetisme– a allò que estableix la Llei estatal, de la mateixa manera que ho fa, per exemple, la dita Policia Nacional. I, evidentment, en aquest punt, si es reforma la Llei estatal, nosaltres no podem quedar enrere.

I això, dit així, fins i tot és el que sembla que opina el nostre propi Govern i reconeix quan, per exemple, el conseller Pomés, el titular del Departament de Governació, en una resposta escrita a una pregunta adreçada per aquest diputat el passat dia 13 de maig, indicava que el Govern era de l'opinió que tant l'opció d'afiliar-se a un sindicat de classe com la d'organitzar-se a través d'organitzacions específiques o de professió ofereixen valors positius. Això és el mateix que, pel que sabem, el mateix conseller de Governació va expressar o va opinar davant dels membres d'aquella Subcomissió del Congrés dimecres de la setmana passada.

Per tant, les especials característiques d'un cos de funcionaris civils i, si es vol, amb unes funcions i organització molt particular, en què, evidentment, el principi de jerarquia s'expressa d'una manera molt significativa –cosa que nosaltres no neguem–, no poden ser un fre, no poden ser una limitació en l'actualitat per tal d'exercir amb plenitud el dret de sindicació. Ho repetim: la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat eventualment es reformarà. Hi ha col·lectius que fins i tot tenen prohibit el dret d'associació, com els militars

en actiu, als quals probablement els serà reconegut aquest dret ben aviat, quan altres cossos, per exemple, com l'Ertzaintza, al País Basc, a través d'una llei de policia específica, preveuen també aquest mateix dret; evidentment, repeteixo que no pot ser un fre.

Perquè, equilibrant o ponderant aquestes especials característiques amb el que constitueix el nucli essencial del dret fonamental, entenem que en aquest equilibri preval en última instància, abans que passi que el corporativisme allunyi els nostres i les nostres policies de la realitat, de la societat real, preval efectivament el dret a la lliure sindicació, per tal, sobretot, d'aproximar els nostres agents de policia a la societat real que els envolta. I així per fer bona aquella frase continguda en el preàmbul i en l'exposició de motius de la Llei de l'any 94 que disposava que els Mossos d'Esquadra havien de ser «una policia arrelada a la cultura i al poble del qual neix, al qual pertany i al qual serveix».

Tanmateix, la inevitable referència –segurament algú ho farà durant el debat d'aquesta Llei–, la inevitable referència a la reforma del marc legal estatal, un marc legal del qual, com he dit i he assenyalat reiteradament, és tributària la limitació a la llibertat sindical de la nostra Llei que es vol ara reformar, no treu que sigui possible la reforma de la Llei catalana sense una reforma de la Llei de cossos estatal, perquè la Llei de cossos estatal, quan parla del règim estatutari de les policies autonòmiques de l'Estat, estableix que aquestes hauran de regir-se pels principis generals de la Llei, uns principis generals previstos i contemplats en el títol primer, i no per la regulació d'altres aspectes o altres qüestions que estan continguts precisament en el títol segon de la Llei, que és, per exemple, la qüestió relativa a l'afiliació sindical corporativa. I aquesta és l'opció que entenem que, erròniament, el nostre legislador fa alguns anys va prendre i que, modestament, sense que es vegi cap mena de presumptió per part nostra, creiem que cal esmenar. Un error, per cert, en què no va caure el legislador del País Basc i, per tant, va preveure, va poder preveure, la seva Llei, una regulació distinta a la nostra.

Així, doncs, el que els proposem, senyories, senyores i senyors diputats, amb aquesta primera Proposició de llei és la reforma de la Llei catalana de la Policia per permetre, en definitiva, l'expressió de la pluralitat sindical dels Mossos d'Esquadra, fent compatible, compatibilitzant el dret d'afiliació a una organització professional, específica o corporativa, o a un sindicat de classe. Entenem que és una tendència del sindicalisme modern i multisectorial, però també especialment amb la voluntat, amb la vocació d'aproximar-nos a la potenciació d'una policia professional i més arrelada a la nostra societat.

Ja hem dit abans –i ho deia també l'il·lustre senyor Roc Fuentes en presentar les sengles proposicions de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya– que aquesta primera proposta, la reforma puntual de la Llei per permetre la lliure sindicació, tenia un comú denominador amb l'altra proposició de llei, que és la que pretén la modificació del règim sancionador. Repeteixo que el mateix afany que es persegueix amb l'una i l'altra és el que fa que avui puguem discutir conjuntament una i altra proposta. Concretament el que es proposa és la reforma de

l'apartat e de l'article 68 de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, que regula una de les faltes qualificades com a molt greus del règim disciplinari aplicable al Cos de Mossos d'Esquadra, estipulant que qualsevol conducta o actuació constitutiva d'infracció penal, ja sigui delictes o ja sigui falta, serà mereixedora d'una falta disciplinària de caràcter molt greu.

Aquesta és, en la nostra opinió, senyories, una desafortunada regulació —com ja s'ha assenyalat reiteradament en el dia d'avui, com també han assenyalat reiteradament els diversos sindicats de policia que han elaborat, també encertadament, alguns documents que apunten en la mateixa direcció—, una situació injusta i desproporcionada que ens ha de conduir en la pràctica a proposar en el dia d'avui la seva reforma; una situació injusta i desproporcionada que aboca els funcionaris i les funcionàries del nostre cos de Mossos d'Esquadra a una situació de clara indefensió; en primer lloc, perquè no es distingeix clarament entre els supòsits que se situen o que corresponen a l'esfera de la vida privada de les persones i aquells que s'esdevenen en l'àmbit de l'exercici de la professió; en segon lloc, perquè n'hi ha prou amb la incoació, amb l'obertura d'un procediment de tipus penal, sense que hagi recaigut una sentència o una condemna ferma, per tal que es pugui expedientar, i eventualment sancionar, l'agent; perquè, en tercer lloc, en no establir-se una gradació o una diferenciació clara entre la gravetat de les conductes sancionables, entre les conductes que puguin ser, o actuacions constitutives d'infracció penal, falta o bé delictes, es produeixen situacions —ho repeteixo— molt lamentables i molt injustes que procuraré d'exposar.

I amb això últim no volem dir que els agents del Cos de Mossos d'Esquadra no hagin de mantenir també en la vida privada, en l'esfera privada, un capteniment correcte, un equilibri perfecte, diria jo, entre la moral pública del seu càrrec i la moral privada, si es vol, d'un ciutadà que a temps parcial està investit d'autoritat. El que estem dient és que cal posar fi a la paradoxa, a la situació curiosa que suposa, per exemple, que un mosso d'esquadra pugui arribar a ser castigat disciplinàriament amb una sanció d'entre un i sis anys de suspensió de sou i feina pel simple motiu d'haver patit, per exemple, i d'haver-lo patit fora de servei, un accident de trànsit, del qual, evidentment, no només sigui responsable a títol dolós, sinó que ho sigui per simple imprudència, i que aquell accident de trànsit, aquell sinistre, malauradament, comporti o porti aparellada una petita sanció penal com ara una multa, per nímia que sigui. I això podria donar-se, de fet es dona, en el cas que un mosso d'esquadra o una mossa d'esquadra es trobi en una circumstància com aquesta, que sigui —ho repeteixo— autor o autora d'una falta penal, per exemple, amb una sanció econòmica de 30.000 pessetes, i que, malauradament, en aplicació del règim sancionador administratiu intern, per una conducta privada, ho repetim, no intencionada, imprudent, que constitueixi una simple falta, per exemple, puguin ser sancionats a un mínim de 3 milions i mig de pessetes, corresponents al salari brut d'un any de treball.

Una bona mostra que aquesta és una situació injusta, desproporcionada, que cal que sigui esmenada, és que el mateix Consell de Policia, segons ens consta, havia procedit a retirar en més d'una ocasió de l'ordre del dia de les seves convocatòries la informació relativa als expedients incoats a alguns agents, a l'empara d'aquest apartat tan injust del règim disciplinari. Un règim injust i un reconeixement, si es vol, tàcit per part del Departament de Governació és el fet que es retirés la discussió d'aquests expedients de l'ordre del dia del Consell de Policia, que fins i tot es donés als sindicats de policia la possibilitat d'emprendre alguna eventual iniciativa legislativa de reforma de la Llei en aquest punt i, per tant, evidentment, és avui el que els plantejem, un aspecte o una qüestió coincident amb el que ja han coincidit tant els representants sindicals com els representants del nostre propi Govern.

És, finalment, una situació injusta i desproporcionada si tenim en consideració altres situacions com les que afecten altres cossos de policia de seguretat de l'Estat, com la mateixa Guàrdia Civil, per exemple, que és un institut de caràcter militar, que amb un respecte, diguem-ne, més escrupolós a separar l'esfera privada de la vida professional dels agents de l'autoritat, requerint la nota d'intencionalitat de dol, i fins i tot només en els casos d'imprudència molt greus, sancionant, exigint, per exemple, en molts altres casos que la conducta sigui mereixedora d'un reprotxe penal, però que sigui constitutiva d'un autèntic delictes, que s'hagi reconegut a més a més en sentència ferma, i no merament a partir de la incoació d'un procediment penal, i que fins i tot la sanció penal que s'imposi hagi de ser, necessàriament, una pena privativa de llibertat, la que també ens obliga, lògicament, a impulsar la reforma des d'aquest Parlament de la nostra Llei.

Finalment, entenem que per les consideracions que els he fet, i especialment perquè en aquests moments tant els sindicats representatius d'aquest sector com el mateix Govern ja havien convingut la necessitat de reformar aquesta Llei, que el que els proposem és prendre-la en consideració perquè en el seu tràmit de ponència puguin els diputats i diputades dels diversos grups fer les aportacions i les esmenes necessàries. Per tant, prenguin en consideració, senyores i senyors diputats, les dues proposicions de llei que avui els presentem. Entenem que no caldria reiniciar un nou tràmit parlamentari, perquè no caldria duplicar esforços presentant un projecte de llei per part del Govern; intentem, doncs, que en el tràmit de ponència, sense més dilacions, sense més retards es pugui modificar aquesta situació que entenem que és injusta i desproporcionada.

Per tot això, senyores i senyors diputats, els demanem que votin favorablement tant les dues propostes presentades pel Grup d'Esquerra Republicana com les dues presentades pel Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició sobre aquestes proposicions de llei, intervindran ara els

diferents portaveus dels grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. Morera i Tanya

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en nom del meu Grup em proposo defensar el punt de vista que el nostre Grup, el Partit per la Independència, té respecte a les quatre propostes que se'ns plantegen ara a votació, si més no la seva presa en consideració. En qualsevol cas, ens agradaria fer una prèvia, que és que lamentem, una vegada més, que dues propostes d'un grup d'aquesta cambra, doncs, hagin tingut la seva fidel reproducció en un altre grup a partir de tenir, de disposar de l'original del grup que l'havia presentat primerament. Nosaltres entenem que aquesta és una experiència, és una praxi parlamentària que ni compartim i que ni és bo que es produeixi amb assiduitat, que es produeix en aquesta cambra, sempre protagonitzada pel mateix grup parlamentari.

Sigui com sigui, nosaltres entenem que el que es posa a debat són bàsicament dues qüestions; ja avanço que per a les dues qüestions, la incorporació dels sindicats de classe en la policia catalana i la modificació del règim sancionador de la nostra policia, la modificació d'aquest règim sancionador –com deia–, les dues tindran el vot favorable del nostre Grup, si bé voldríem fer algunes puntualitzacions, bàsicament, pel que fa a la primera.

El nostre Grup entén que és bo, és interessant que equipara el Cos de la Policia - Mossos d'Esquadra, la Policia de la Generalitat, a la resta de funcionaris públics, ens equipara el mateix règim, quant a policies d'altres llocs, en concret –com s'ha dit anteriorment– a la del país Basc, i en concret, el que fa és democratitzar un pèl encara més la nostra policia. Amb tot, però, nosaltres tenim els nostres dubtes del perquè i per què del moment que es presenta aquesta iniciativa. Sembla –almenys un té la impressió– que poden haver-hi interessos molt més enllà del que s'ha anomenat com aquesta democratització sindical de la nostra policia. Sigui com sigui, nosaltres entenem que –com he dit anteriorment– aquest és un plantejament bo i interessant que, en tot cas, s'hauria d'haver fet abans, si no en la votació de la Llei de la Policia, sí en un altre moment posterior, però que no acabem d'entendre, precisament, que es faci ara en aquest moment quan, per exemple, el mapa sindical català –i és bo recordar; em refereixo al mapa sindical de classe català– s'ha reduït d'una forma cada dia més dràstica a favor dels sindicats que no són d'obediència catalana. Estem convençuts que el fet que es liberalitzi o que, possiblement, es pugui liberalitzar aquesta possibilitat, això faria que els sindicats anomenats catalans, o d'obediència catalana, encara perdrien més pes a la nostra Administració, i més en concretament en els mossos d'esquadra.

S'ha parlat també de la llibertat sindical, i nosaltres entenem que, probablement, el concepte que s'hauria d'utilitzar, d'acord amb això que acabo de dir, bàsicament, és la llibertat d'elecció. El model català de policia que es va adoptar, pel que fa a la sindicalització, és exactament el mateix que a hores d'ara encara existeix a nivell d'Estat; i és curiós constatar com el Grup

Parlamentari que ha demanat que, d'acord amb el principi de llibertat sindical, es refereixi, per exemple, a la realitat del País Basc i no es refereixi a la realitat que passa a l'Estat espanyol, quan a la segona proposta, la que fa referència al règim sancionador, sí que fa una referència explícita a les Forces i cossos de seguretat de l'Estat, que sí que han modificat aquest règim, però no curiosament pel que fa al tema de la sindicalització. Sigui som sigui, nosaltres entenem que, tot i que es presenta tard, tot i que es presenta amb uns interessos, probablement, que van molt més enllà d'una simple expressió o d'un simple plantejament de llibertat sindical –com he dit–, entenem que és una qüestió de modernitat que expressa l'equiparació dels mossos d'esquadra amb qualsevol altre tipus de funcionari i, per tant, entenem que és interessant.

Permetin-me que, en tot cas faci una ràpida reflexió al moment actual que, al nostre entendre, viu la Policia de Catalunya, i que no ens agradaria que el fet que es produís en un sentit determinat la votació pel que fa bàsicament a això que s'anomena la lliure sindicalització, doncs –com deia–, això no perjudiqui encara més la imatge de la nostra policia. Nosaltres, a hores d'ara, estem realment preocupats per la imatge que s'està donant, que alguns mitjans de comunicació i que alguns partits en concret donen i tenen realment la intenció de donar una imatge no massa bona de la nostra policia. Només recordar l'afer, per exemple, de Roses, lamentable en si mateix, pel ressò que va tenir, o el paper que es va voler fer jugar i els comentaris que es va fer en aquesta cambra, sorprenentment també per forces nacionalistes, del paper dels Mossos d'Esquadra a l'incendi del Solsonès, quan, per exemple, es va ometre absolutament el paper que havien jugat les Forces i cossos de seguretat de l'Estat, per exemple, en els incendis del 94, que un servidor va poder constatar a peu de foc i que, veritablement, no van ser, precisament, encomiables, però que, curiosament, en aquella ocasió, l'actuació de les Forces i cossos de seguretat de l'Estat van passar absolutament desapercebuts, si més no en aquesta cambra. I per exemple, també, algun mitjà de comunicació que es feia ressò l'altre dia que alguns alcaldes de la demarcació de Girona preferien a grans trets el manteniment de la Guàrdia Civil abans que la implantació dels Mossos d'Esquadra.

Sigui com sigui, i que serveixi només com a exemple de reflexió general, nosaltres entenem que el que necessita a hores d'ara la nostra policia és el ple suport d'aquesta cambra; no entenem alguna actitud d'algun grup d'aquesta cambra que a vegades recolza aferrissadament i a vegades tot el contrari la nostra policia; nosaltres entenem que en aquest procés d'implantació accelerada de la nostra policia, igual que la que va haver-hi en el País Basc, el que necessita la nostra policia per sobre de tot és el nostre suport incondicional.

I per últim, senyor president, senyores i senyors diputats, una altra reflexió referida a la modificació del règim sancionador de la nostra policia. Nosaltres entenem que, probablement, el Grup de la majoria, en el primer aspecte, la qüestió de la sindicalització, probablement, no tindrà el mateix plantejament que el nostre Grup i que d'altres grups d'aquesta cambra, però sí

que permetin-me que, pel que fa al segon aspecte, faci una apel·lació directa del Grup de la majoria, en el sentit que és bàsicament una qüestió de justícia el fet d'equiparar el règim sancionador administratiu de la nostra policia amb el règim penal. No té sentit que avui dia, que a finals del segle XX sigui més punible, en majúscules, possiblement, una sanció administrativa que una sanció penal. És, sense cap mena de dubtes, una qüestió de desproporcionalitat manifesta, i nosaltres entenem, no només perquè la mateixa Constitució expressi d'una forma clara la necessitat de proporcionalitat en qualsevol tipus de règim sancionador, fins i tot disciplinari, sinó que entenem que –com he dit– a finals del segle XX, amb una policia que vol ser moderna i exemplar, no té sentit que es mantingui en el seu règim disciplinari una situació que empitjora molt més la possibilitat de sanció administrativa que la que realment pot passar amb les infraccions penals. No té sentit avui dia que una mera falta penal comporti una sanció administrativa molt més greu que –com he dit– aquesta falta.

Per tant, senyores i senyors diputats, el nostre Grup anuncia el vot favorable a les dues preses en consideració, si bé, pel que fa a la primera, això que s'ha anomenat la llibertat sindical, presentem algunes objeccions, bàsicament, pel que fa al moment i la conjuntura en què es planteja, però, sigui com sigui, nosaltres entenem que en el debat posterior i en el cas que aquesta cambra adoptés, finalment, la seva presa en consideració, podrien millorar alguns dels aspectes que es planteja, bàsicament, la iniciativa d'Iniciativa per Catalunya, valgui la redundància.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Molts gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Daniel Sirera. Deu minuts.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, vull començar la meua curta intervenció felicitant els grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya pel seu treball i la seva coincidència també en la presentació d'aquestes dues propostes, que responen, des del nostre punt de vista, a una reivindicació del moviment sindical a casa nostra i a la necessitat, també, de donar un nou impuls i noves eines a les reivindicacions dels membres del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Nosaltres, senyor Ridao, senyor Fuentes, compartim amb vostès la idea que les limitacions al dret de lliure sindicació dels membres de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra no tenen gaire raó de ser en l'actual conjuntura política i social a Catalunya. Ara bé, com vostès saben i com vostès han manifestat, la Llei orgànica 2/86, del 13 de març, de Cossos i forces de seguretat de l'Estat, és el marc de referència del dret a la sindicació de les diferents policies de l'Estat, també de la Policia de Catalunya. Aquesta Llei, nascuda a l'empara de l'article 28.1 de la Constitució, va introduir

per voluntat del legislador algunes limitacions a la llibertat sindical, en permetre exclusivament, tal i com ja s'ha dit en aquesta cambra, la lliure afiliació sindical a les organitzacions integrades pels membres del mateix cos. Aquesta decisió, presa pel Congrés dels diputats l'any 1986 i que no entraré a valorar, va ser ratificada pel Parlament de Catalunya l'any 1994, amb l'aprovació de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Vostès diuen i han dit: «Tot és revisable, tot pot modificar-se i tot pot canviar», i la veritat és que tenen raó. I és precisament per aquesta justificació que vostès han exposat en aquesta tribuna que el Grup Popular prefeix fer les coses bé i esperar els resultats dels treballs de la ponència, d'aquesta ponència que saben que està treballant en el si de la Comissió d'Interior del Congrés dels Diputats i que està estudiant les possibles modificacions de la Llei de Cossos i forces de seguretat de l'Estat. Crec que fóra bo que aquest Parlament esperés a les conclusions d'aquesta ponència, fer les modificacions a la Llei estatal, si s'escau, i després adaptar la nostra legislació, la legislació catalana, al nou marc legal, si és que aquesta ponència decideix, finalment, reconèixer als membres de les diferents policies el dret d'afiliació als sindicats de classe.

Pel que fa a les altres dues proposicions de llei sobre la modificació del règim sancionador i disciplinari recollit a l'article 68 de la Llei de la Policia de la Generalitat, el nostre Grup els donarà suport. Els donarà suport perquè creiem que existeix prou consens en la necessitat d'aquesta modificació, una modificació que tal com han dit els representants dels grups d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya servirà, sense cap mena de dubte, per a donar resposta a la situació d'inseguretat professional que pateixen els membres del Cos dels Mossos d'Esquadra per culpa d'una regulació que ni tan sols pateix un cos de caràcter militar com és la Guàrdia Civil. El Grup Popular veu en la proposta dels grups proposants la possibilitat de fer efectiu el recent acord al qual s'ha arribat en el si del Consell de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra per tal de modificar el règim disciplinari aplicable a aquest Cos, i per aquesta raó el nostre Grup donarà suport a aquestes dues proposicions de llei del Grup d'Iniciativa per Catalunya i d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Celestino Corbacho, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Corbacho Chaves

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a les quatre proposicions de llei que presenten el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup d'Esquerra Republicana.

És evident que en aquest moment, jo crec que quan es va aprovar la Llei de Forces i cossos de seguretat de

l'Estat, probablement, a la millor va ser no sé si necessari, però, en tot cas, convenient posar algun límit a la lliure sindicació. Però aquella Llei o aquesta Llei que, en definitiva, ha estat una Llei que ha donat passes importants i positives, avui mateix, tal com s'ha dit en aquesta tribuna i en la subcomissió, en la Comissió de Justícia del Congrés dels Diputats, en el seu, si hi ha creada una subcomissió per, justament, començar a fer tot un conjunt de treballs que vagin en la direcció de canviar i de modificar aquesta Llei.

Des d'aquest punt de vista, no necessàriament des del nostre parer, evidentment, hem d'esperar la conclusió d'aquestes feines, d'aquests treballs i d'aquesta possible modificació per anar avançant en un marc legislatiu d'aprovar resolucions o modificacions de lleis d'àmbit català. Fins i tot, fa uns quants mesos, també a iniciativa del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds -valgui la redundància-, es va presentar una proposició per instar a la modificació de l'article 50, si no ho recordo malament, referit al tema de les juntes locals de seguretat. I també aquí, a Catalunya, en el si dels acords de la Comissió del model policial, del desplegament dels Mossos d'Esquadra, hem convingut a dotar les juntes locals de seguretat d'un paper superior al paper que li adjudica en aquest moment la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, partint d'un consens i d'un acord: que l'alcalde ha d'assumir la màxima responsabilitat coordinadora i la màxima responsabilitat de gestió en el tema de la coordinació dels diferents cossos de policia -en aquest cas, de la policia local i de la policia dels Mossos d'Esquadra.

Per tant, veiem oportú en aquest moment que es debati el tema de la lliure sindicació, entre altres coses, també perquè s'ha dit en la tribuna, per part del senyor Roc Fuentes -i comparteixo al cent per cent aquesta afirmació-, que nosaltres no veiem més responsabilitat en un sindicat corporatiu que en un sindicat de classe, sobretot perquè, o en qualsevol cas, la mateixa responsabilitat pot tenir un sindicat de classe que un sindicat corporatiu. Un sindicat corporatiu pot ser defensor del més proper, perquè en el món del treball, en el món, precisament, de la gent treballadora, jo crec que té més a veure l'universal i, si hi ha un lloc d'universalitat i d'internacionalisme, es dona més en el tema sindical que en altres paràmetres de caràcter polític. Per tant, des d'aquest punt de vista, avui, en l'actualitat, ja no té massa sentit continuar amb aquesta privació de la lliure sindicació dins del cos de policia de la Generalitat de Catalunya.

Respecte a l'altre tema, totalment d'acord, també. Nosaltres tenim presentada una proposició no de llei que va justament en aquesta direcció, proposició no de llei que, evidentment, retirarem quan arribi el moment, perquè, si s'aprova avui aquesta proposició de llei, ja s'ha aconseguit l'objectiu, i, efectivament, la desproporció que hi ha en el règim disciplinari respecte als Mossos d'Esquadra a l'article 68, apartat e. Això ha estat més que una reivindicació sindical; el que jo crec que els sindicats han fet és una cosa positiva, que és posar en coneixement dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, realment, aquesta desproporció i, fins i tot, la injustícia que podria comportar i portar, si

s'apliqués l'apartat e de l'article 68. Fins i tot el senyor Ridao ha fet un esment..., fins i tot la conselleria, en aquest sentit, en alguns casos no ha aplicat d'una manera directa al cent per cent l'esperit d'aquest apartat d'aquest article.

Per tant, donarem conformitat i donarem el vot, també, a aquesta segona proposició, i esperem, per tant, que, si la resta de grups hi dona suport, a partir d'avui, evidentment, haurem donat un pas més en una qüestió que jo crec que és important i que aquest Parlament molt sovint posa de manifest, que és el seu suport a la policia de Catalunya, als Mossos d'Esquadra, però, evidentment, el futur de més importància o menys importància, de més consideració o de menys consideració, dependrà, també, no tant de la voluntat política, sinó de la professionalitat que siguin capaços de demostrar en el dia a dia quant a l'eficàcia al territori i la gestió que tenen encomanada. Jo crec que aquest Parlament, moltes vegades -i ho continuarà fent-, ha donat suport implícit i explícit al que és la policia de Catalunya, la nostra policia, però, evidentment, una vegada això ja està desenvolupat, a la seva tasca, el que evidentment se li demana és una eficiència i una eficàcia.

Jo crec que avui, per tant, el que fem, també, amb el suport d'aquestes dues proposicions, és donar un pas més, justament, per una banda, en fer que aquest article 68 s'adapti més a una realitat no tan disciplinària i, en segon lloc, obrir un camí, precisament, d'avançar una mica més respecte al marc legislatiu que, en aquest moment, està a nivell de l'Estat, en la confiança i la seguretat que si avui, precisament, nosaltres aprovem aquesta Proposició, justament, aquesta subcomissió que hi ha al Congrés dels Diputats la prendrà una mica de referència o tindrà aquesta referència per avançar quan es modifiqui la Llei de cossos i forces de seguretat de l'Estat, precisament, en aquesta direcció, que entenem que és la direcció correcta, que és admetre la lliure sindicació i que els sindicats de classe, en definitiva, puguin formar part de la defensa de les treballadores i dels treballadors que han elegit, també lliurement, la seva pertinença i la seva feina a través d'un cos policial.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la diputada senyora Rosa Bruguera, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la presentació d'aquestes dues proposicions de llei -d'aquestes quatre, vaja- enllacem amb el debat que varem iniciar el juny de l'any 94, amb motiu de l'aprovació de la Llei de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

El punt que, en aquell moment, va crear, va provocar més controvèrsia encara és el mateix punt avui dia, que és el del dret d'afiliació als sindicats de classe. I dic «el dret d'afiliació» perquè aquí s'han dit diverses coses. S'ha dit la «lliure sindicació»..., no estem parlant de

6284

«lliure sindicació», perquè la lliure sindicació la tenen sempre; del que estem parlant és del model policial, que és una cosa ben diferent. Un model policial que ni és més ni és menys responsable, ni és més democràtic ni ho és menys; solament és diferent. Són limitacions en funció dels condicionants especials del Cos dels Mossos d'Esquadra.

Els arguments que s'han donat, jo diria que em recorren molt el d'aquell moment i potser és lògic que sigui com va ser aleshores. (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, guardin silenci, si us plau.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president.

Tal com recorda, com ha recordat el senyor Ridao en l'exposició de motius, el Govern de Catalunya ha manifestat que és de l'opinió que ambdues opcions possibles ofereixen valors positius. Efectivament, doncs, tant l'afiliació a un sindicat de classe com la limitació a organitzar-se sindicalment entre policies del mateix ram o del mateix cos tenen aspectes que els fan aconsellables. (*Remor de veus.*)

És per això que, realment, no és fàcil decidir quin és el millor dels dos sistemes. Tampoc Europa ens ajuda en aquest sentit, ja que no hi ha un model comú. L'OIT preveu expressament...

El president

Perdó, senyora diputada. Guardin silenci, senyors diputats. Paro el seu temps. Continui.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

Gràcies, senyor president. L'OIT, doncs, preveu expressament en els convenis 87 i 151 que la legislació dels diferents països podrà determinar fins a quin punt i en quina mesura seran d'aplicació als cossos policials el dret de llibertat sindical i d'altres de caràcter col·lectiu. Així mateix, la Constitució reconeix que, amb relació al dret de llibertat sindical, la llei podrà limitar o exceptuar de l'exercici d'aquest dret les forces o instituts armats, o els altres cossos sotmesos a disciplina militar.

També cal tenir en compte que, d'acord amb la legislació vigent, les organitzacions sindicals no podran federar-se o confederar-se amb d'altres que no estiguin integrades exclusivament per membres del mateix cos. Malgrat això, tots sabem que, quant als sindicats policials, la majoria tenen convenis de col·laboració amb sindicats de classe. A nivell internacional també passa el mateix: que les organitzacions sindicals podran formar part d'aquelles que tinguin el seu mateix caràcter.

Cal recordar, doncs, que estem parlant d'uns funcionaris amb subjecció als principis de jerarquia i subordinació dins el cos, d'uns funcionaris encarregats de fer complir la llei, d'uns funcionaris amb la voluntat de respecte vers la societat a què pertanyen i d'on prové el

seu mandat. En definitiva, uns funcionaris amb una dinàmica de defensa dels seus interessos que els porta a potenciar el dret a la negociació per davant del dret de vaga, acompanyat de la regulació adequada i dels mitjans efectius i pacífics per a la solució dels conflictes col·lectius. És per això que els límits als drets que comporta la sindicació i l'acció policial sindical són el respecte als drets fonamentals i a les llibertats públiques, la seguretat ciutadana i la dels mateixos funcionaris.

Crec que hi ha arguments a favor i en contra –i això ho han dit tots vostès–, però crec que també estem obligats a aprofundir en el tema. Algú ha recordat que hi ha la subcomissió al Congrés dels Diputats que està tractant d'això, però, per sobre d'aquesta subcomissió, creiem que és aquí on hem de definir quin és el model que volem i què és el millor per a la nostra policia. El Govern ja ha iniciat un debat intern per valorar pros i contres. Aquest, realment, senyores i senyors diputats, crec que és un tema prou important per no decidir a la lleugera.

Sempre és oportuna la presentació d'aquestes iniciatives, perquè obliga, per una banda, a reflexionar i, també, el Grup de Convergència i Unió ens comprometem a fer-ho i a fer-ho molt seriosament. Però per l'alta valoració que mereix la policia de la Generalitat, per la complexitat del tema, per la voluntat d'aprofundir-hi amb rigor, vull demanar al senyor Joan Ridao, al senyor Roc Fuentes, que retirin aquestes proposicions, amb el compromís, lògicament, de tornar-les a presentar d'aquí a uns mesos.

Jo els mentiria si els digués que això ho podem fer d'aquí a sis mesos, o d'aquí a tres o d'aquí a set, perquè no sabem, en realitat, aquesta legislatura, quan durarà... (*Remor de veus.*)

El Sr. Curto i Casadó

Com que no?

La Sra. Bruguera i Bellmunt

No ho sabem encara. Però sí que valdria la pena...

El Sr. Curto i Casadó

Fins el novembre.

La Sra. Bruguera i Bellmunt

...però sí que crec, sincerament, què és el que seria el millor per a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i el millor seria que aprofundíssim, és a dir, que creéssim –si volen que els ho digui informalment– un grup de treball per aprofundir amb rigor i també amb agilitat. Per tant, jo els ofereixo totes les possibilitats que vostès vulguin, però treballem-hi i mirem què és el més adequat.

Deixant ja aquest tema i passant a la modificació, a l'altra Proposició de llei sobre la modificació de l'article 68, apartat e, ja els anuncio el vot favorable a la presa en consideració d'aquesta Proposició de llei. I és lògic que així sigui, perquè el passat 10 de setembre, després d'un llarg procés de negociació entre el Govern i els

sindicats, es va arribar a l'acord de modificar l'apartat e de dos articles del règim disciplinari. Vostès saben que un acord d'aquest tipus no s'assoleix en quatre dies, requereix voluntat d'acord i podem dir que ambdues parts, el Govern i els sindicats, l'han demostrat.

Què diuen aquests apartats modificats de l'article 68 i de l'article 69? Els vull recordar que l'article 68, apartat e, deia que «són faltes molt greus qualsevol conducta o actuació constitutiva d'infracció penal». La redacció que es proposa en aquest moment i que han aprovat els sindicats i el Govern és idèntica a la que vostès plantejgen i diu: «Són faltes molt greus haver estat condemnat per qualsevol conducta o actuació constitutiva de delictes dolós, amb pena privativa de llibertat», i s'afegeix: «o per qualsevol infracció penal de furt o estafa.» És a dir, es podria donar el cas d'un delictes d'estafa per una quantitat petita que no comportés condemna, i podríem considerar conductes no delictives, però sí reprovables. És lògic que els sindicats de policia siguin els primers interessats a defensar un alt nivell de professionalitat, una actitud escrupolosa per a la policia que té com a funció la protecció de persones i béns, així com la llibertat i la seguretat de la ciutadania.

L'article que varen aprovar el Govern i els sindicats és el 69, en el qual es proposa afegir un nou apartat, que tindria la redacció següent: «Són faltes greus haver estat condemnat per la comissió de qualsevol conducta o actuació constitutiva de delictes dolós no contemplada disciplinàriament com a falta molt greu, o per la comissió de qualsevol infracció penal en l'exercici de les funcions professionals, o quan afecti els principis bàsics d'actuació previstos en l'article 11 de la Llei 10/94, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, així com ser sancionat administrativament per qualsevol de les conductes contemplades en l'article 25.1 de la Llei orgànica 1/1992, de 21 de febrer, sobre protecció de la seguretat ciutadana.»

La voluntat del Govern era –i els ho vull dir aquí, públicament– presentar aquestes modificacions dins la Llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat per tal que poguessin ser aprovades abans de final d'any. Creiem, i sobretot el Grup de Convergència i Unió creu que és bo aprofitar l'oportunitat de la presentació d'aquestes proposicions de llei per avançar en la modificació dels dos punts del règim disciplinari en els quals hi ha una plena coincidència de tots els grups de la cambra amb l'actuació del Govern pel que fa a l'acord amb els sindicats. És per aquest motiu que el nostre Grup votarà favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, iniciarem les votacions. A proposta dels dos diputats proposants..., em demana la paraula el senyor Roc Fuentes; la té.

El Sr. Fuentes i Navarro

Gràcies, senyor president. Almenys per cortesia parlamentària, la senyora Bruguera ha demanat que retiréssim la Proposició del nostre Grup que fa referència a la

lliure sindicació dels Mossos d'esquadra i nosaltres no la retirarem, perquè tenim, evidentment, una percepció diferent, pensem que ja s'ha de fer avui; i, en tot cas, si s'ha de fer demà, esperem que ho pugui fer un govern més progressista que l'actual.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Senyor Ridao, em demana la paraula?

El Sr. Ridao i Martín

Sí. Per atendre, també, la petició formulada per la diputada senyora Rosa Bruguera, en el mateix sentit de retirar la nostra proposta, la qual cosa ja li havia indicat jo a ella, en privat, que no ho faríem, per la senzilla raó que el compromís que, en el nom del seu Grup, estava disposada a fer és insuficient, al nostre entendre. Hauria estat més positiu i hauria predisposat positivament al meu Grup la seva retirada, si s'hagués compromès en nom del Grup de la majoria, en nom del Govern a presentar en aquesta legislatura un projecte de llei en aquest sentit. Per tant, no havent existit aquest compromís, el nostre Grup mantindrà i posarà a votació aquesta Proposició de llei.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Ho repeteixo: acabat el debat, iniciarem les votacions. Els dos diputats, en nom dels dos grups proposants, han suggerit votar conjuntament el segon i quart punts de l'ordre del dia, és a dir, les dues proposicions de llei per a la lliure sindicació o per al dret d'afiliació dels sindicats de classe, i així ho farem si no hi ha petició de votació separada d'una i altra Proposició. No essent així... (*El Sr. Camp i Batalla demana per parlar.*)

Senyor Camp, té la paraula.

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president. El nostre Grup demanaria un moment de suspensió del Ple per acabar de definir el vot del Grup quant als quatre punts, atès que són coincidents, els quatre punts, i n'hi han dos que són coincidents i que no es produís el fet que tinguéssim dues proposicions de llei tramitant-se en paral·lel, que fossin idèntiques les dues. I als efectes de poder establir sobre quina de les dues que estableix el tema del règim sancionador hauria de prosperar, pregaria, doncs, uns segons de suspensió, senyor president.

El president

Doncs, d'acord amb la seva petició, suspenem per dos minuts el Ple, perquè pugui parlar amb els portaveus per aclarir aquest punt.

El Sr. Camp i Batalla

Gràcies, senyor president.

La sessió se suspèn a un quart de dotze del migdia i set minuts i es repren a un quart de dotze i onze minuts.

El president

Es reprèn la sessió, i, per tant, demano a les senyores diputades i als senyors diputats que guardin silenci.

Té la paraula el portaveu... El diputat senyor Roc Fuentes em demana la paraula, la té per aclarir la qüestió plantejada pel diputat senyor Ramon Camp.

El Sr. Fuentes i Navarro

Moltes gràcies, senyor president. Per simplificar la votació, tota vegada que el text dispositiu és idèntic entre la nostra Proposició i la d'Esquerra Republicana, el que faríem en aquest moment és retirar l'exposició de motius, i, aleshores, quedaria el text. Retirem la nostra i Esquerra Republicana, naturalment, si s'escau, retirarà la seva.

El president

A veure. Senyor Ridao, acabi d'aclarir-ho.

El Sr. Ridao i Martín

En el mateix sentit que el que acaba d'expressar el diputat senyor Roc Fuentes, atès que el preàmbul o l'exposició de motius són diferents, tant en la proposta d'Iniciativa com d'Esquerra Republicana, és allò que ens diferencia, i no la part dispositiva, que és coincident literalment quant a la seva redacció, el que faríem ambdós grups és retirar el preàmbul o l'exposició de motius, que és diferent, i passaríem a votació el text idèntic de la part dispositiva de les dues proposicions de llei.

Per tant, el que estaríem fent en aquests moments és retirar el preàmbul...

El president

Els dos grups retiren el preàmbul.

El Sr. Ridao i Martín

En tant que titulars de la proposta ens faculta el Reglament per, amb aquest acte, retirar aquest preàmbul o exposició de motius.

(Remor de veus.)

El president

S'entén que si la votació del Ple és afirmativa acceptant la Proposició, es tramitarà com un sol text.

El Sr. Ridao i Martín

Evidentment, senyor president, s'entén que es tramita com un únic text.

El president

Queda clar per tots els portaveus el sentit de les votacions? *(Pausa.)* Queda clar.

Anem a votar, en primer lloc, els punts 2 i 4 de l'ordre del dia. És a dir, sobre la lliure sindicació o dret d'afiliació als sindicats de classe -2 i 4.

Iniciem la votació.

Aquests punts -2 i 4, objecte de votació- han sigut re-fusats per 51 vots a favor, 52 vots en contra i 13 abstencions.

Passarem seguidament a votar els punts 3 i 5, amb el benentès que es voten sense el preàmbul o exposició de motius d'una i altra proposició de llei, que es limita la votació al text literal dels continguts expositius de la Proposició de llei i que serien tramitats com un sol text en la tramitació en Comissió.

Iniciem la votació.

(Remor de veus i pausa.)

Mentre ho arreglen, faríem la votació pel procediment de posar-nos drets. D'acord, senyores diputades, senyors diputats? Perdonin l'error mecànic que jo puc haver comès o de la màquina... *(Remor de veus.)* Ara, ara...!

Iniciem la votació, efectivament, iniciem la votació.

El text dispositiu d'aquesta doble Proposició de llei com a únic text ha sigut aprovat per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Previsió i l'Extinció dels Incendis Forestals

Passem al següent punt de l'ordre del dia, el sisè punt, que és el debat d'una proposta de resolució: debat i votació de la proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi sobre la Previsió i l'Extinció dels Incendis Forestals, presentada pel Grup Socialista, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per presentar-la tenen la paraula, successivament, per aquest tres grups, per un temps màxim cada un d'ells de cinc minuts; en primer lloc, pel Grup Socialista, el diputat senyor Ramon Vilalta.

El Sr. Vilalta i Oliva

Molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats...

(Remor de veus.)

El president

No comenci, no comenci. Prego, per favor, que les senyores diputades i els senyors diputats ocupin els seus escons i guardin silenci.

El Sr. Vilalta i Oliva

Bé, molt honorable senyor president, senyores diputades, senyors diputats, durant la passada legislatura, després dels incendis de l'estiu del 94, aquest Ple va decidir crear una Comissió d'Estudi sobre incendis forestals.

Aquesta Comissió, que vaig tenir l'honor de presidir, va realitzar la seva tasca des d'aquell moment, a finals de

l'any 94, fins a l'estiu del 95, i jo crec que en el plantejament del seu treball va aconseguir quelcom que és molt important, que és que, realment, com a comissió d'estudi, fos el punt de trobada entre el Parlament i l'Administració –amb aquells departaments, naturalment, més interessats–; fos un punt de recollida d'informació; fos un punt on els experts en el tema poguessin dir-hi la seva, els diputats poguessin reflexionar, i al final poguessin plantejar-se una trentena de suggeriments, alguns dels quals, molts dels quals han tingut viabilitat per part de l'Administració, en major o menor mesura –això naturalment seria ja opinable –, però en qualsevol cas han constituït un referent que l'Administració i també el Parlament han tingut en compte.

Ara, després dels incendis d'aquest estiu, quan vam celebrar el debat monogràfic en el mes d'agost, tots els portaveus parlamentaris que van fer ús de la paraula es van referir en un o altre moment, amb major o menor intensitat, als treballs d'aquella comissió d'estudi, a aquells suggeriments, alguns per assenyalar que havien estat executats, per tant, que havien estat atesos en molta mesura, i altres per assenyalar que precisament el problema havia sorgit perquè no s'havien tingut tan en compte com calia els suggeriments d'aquella comissió d'estudi. En qualsevol cas, els treballs d'aquella comissió, que jo crec que en el seu moment tothom va valorar positivament, es van constituir en un referent esmentat, almenys esmentat, per tots els grups parlamentaris. Alguns d'aquests grups vam creure convenient, a l'hora de presentar les resolucions corresponents a aquest debat monogràfic que van tenir lloc en el mes d'agost, proposar de nou la reobertura d'una comissió d'estudi com aquella, en els mateixos termes que aquella, per tant revitalitzar no aquella mateixa comissió en la seva composició original, perquè, naturalment, estem en una altra legislatura, però una comissió d'estudi que servís la mateixa causa i de la mateixa manera que aquella. En el seu moment, procedimentalment, es va considerar més convenient portar la proposta de resolució formalment en un ple, que és el que fem avui.

Les raons són les que ja exposava o les que deriven del que ja exposava: ens sembla, al Grup Socialista ens sembla que és positiu que hi hagi una instància parlamentària que serveixi de punt de trobada entre el Parlament i l'Administració, especialment els departaments de Governació i d'Agricultura, perquè els consellers respectius, que cada any vénen al Parlament però no se sap massa bé si han d'informar la Comissió d'Agricultura o la Comissió de Governació dels plans de prevenció i del dispositiu d'extinció que tenen previstos, puguin fer, en una comissió que serveixi clarament de comissió de referència, que pugui continuar recollint el testimoni dels experts, que pugui continuar avaluant allò que es fa i els resultats del que es fa, que pugui continuar, en definitiva, servint de marc de col·laboració i de consens entre el Parlament i l'Administració, i del Parlament en si mateix per poder validar aquelles recomanacions que feia en la passada legislatura o, naturalment, revisar aquelles recomanacions i incorporar-n'hi de noves i mantindre, en definitiva, viva des del punt de vista parlamentari l'atenció en quelcom tan important com és la necessitat de realitzar una tasca al més acurada possible en matèria de prevenció i,

naturalment, tenir uns dispositius d'extinció a punt en cada moment.

Ens sembla que aquesta Comissió en el passat es va mostrar com una bona eina de treball, sobretot perquè va saber trobar el consens necessari per saber, per treballar d'una forma en què tots els grups parlamentaris, doncs, s'hi trobessin còmodes i perquè el treball de la Comissió pogués ser valorat per tots molt positivament.

Aquestes serien les raons que ens portarien a proposar-los que es creés de nou una comissió d'aquestes mateixes característiques per poder continuar la tasca que es va realitzar en el seu moment.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno, també, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en la mateixa línia que el diputat que m'ha precedit i que va exercir com a president de la Comissió d'Estudi sobre la Prevenció i Extinció d'Incendis de la passada legislatura, entenem, en aquell debat extraordinari que vam tenir a primers d'agost, que calia tornar a parlar tranquil·lament, serenament, dels focs, i que el debat extraordinari era com a conseqüència d'uns fets molt lamentables i del caràcter aquest extraordinari i urgent d'intentar fer front a la catàstrofe dels incendis de la Catalunya central, però que amb la tranquil·litat que ens dóna la serenor, sobretot quan comences a partir del mes de setembre o octubre, quan ja el risc d'incendis s'ha calmat una mica, calia tornar a reflexionar, calia tornar a tindre present que els incendis són un problema recurrent i que no n'hi ha prou amb dir un dia, l'any 94, l'any 95 o l'any 96, «farem tals mesures» i a partir d'aquí no cal tornar a preocupar-nos.

Entenem des del nostre Grup –i així ho vam dir ja en el debat del mes d'agost– que allò eren mesures extraordinàries i urgents de revisió d'algunes de les qüestions que no s'havien portat prou bé, però que calia, amb aquesta tranquil·litat, revisar les conclusions i recomanacions de l'anterior Comissió d'estudi, que calia revisar les resolucions del mateix Parlament en els debats successius sobre incendis, que calia valorar l'efectivitat de les actuacions que s'han portat a terme durant aquests últims anys i que, fins i tot, calia analitzar noves propostes de què en alguns moments, sobretot en aquell debat i en aquelles conclusions i recomanacions, es parlava molt tímidament. Per exemple, poso un cas que aquests dies de l'estiu passat ja gairebé ningú dubtava, que era que no sempre el sistema més eficaç de lluitar contra el foc és amb aigua, sinó que moltes vegades és en sec, és amb el mateix foc, fent contrafocs, per als quals és evident que cal especialistes, que cal conèixer el terreny, que cal saber quan, com i de quina manera s'han d'aplicar. Però parlar de contrafocs, parlar d'aclarides, parlar de la funció de reintroducció de

pasturatges i l'efecte que això pot tindre, tot això ens fa, creiem, necessari i convenient tornar a tindre aquest debat, aquestes reunions, aquestes jornades de treball amb experts en la matèria, amb aquells professionals que ens van fer els seus suggeriments i que segurament ens poden tornar a fer, i que poguéssim tornar a traure quines són les qüestions més importants a revisar i a actualitzar en la política contra els focs.

Vam, en el seu moment, plantejar-ho en el debat d'una forma procedimentalment diuen que poc oportuna, perquè vam dir reobrir, quan no es podia reobrir una cosa que era d'una legislatura anterior. Volem entendre que el problema només era aquest, que no hi ha negociació per part dels grups polítics de revisar algunes de les actituds o algunes de les actuacions portades, i entenem que pot ser molt important no fer judicis de valor precipitats. I amb això vull recordar que, en el debat parlamentari, precisament l'últim grup, que és el que hauria d'haver tingut més informació, volia desviar l'atenció dels problemes dels focs simplement a una actuació criminal. Possiblement sí que hi havia algunes actuacions criminals, però precisament aquestos dies es diu que l'origen de l'incendi d'Aguilar de Segarra no van ser alguns desaprensus, sobretot desaprensus individuals, sinó en tot cas el mal estat de línies elèctriques, que tenen noms i cognoms concrets, i no ho diu un grup polític interessat a deteriorar la imatge del Govern, sinó que ho han dit els mateixos dirigents del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Que en aquells moments se'ns qualifiqués de poc sincers en les nostres preocupacions..., el portaveu de Convergència i Unió ens ho deia, que hi havien fets criminals i que, en canvi, vam demanar, alguns grups, responsabilitats, portats més per les urgències polítiques que possiblement per la sinceritat de les seves preocupacions, i ens acusava després, el senyor Ramon Camp, d'oportunisme, etcètera, etcètera, quan la causa estava clar quina era. L'experiència ens diu que amb calma la causa pot ser una altra i aquesta causa curiosament, les línies elèctriques –és la que vull recordar–, també va ser la causant del principal focus d'incendi, del principal esclat de l'any 1994. Per tant, creiem que és bo agafar les coses amb tranquil·litat, que es bo reobrir aquest fòrum de reflexió d'experts i d'implicats en la lluita; tornem a escoltar la societat i segurament, si som tan àgils i tan eficaços com en la passada comissió, que durant set mesos vam fer un treball prou profitós, podem també en un curt termini de temps, i si aquestos imponderables de no saber quant durarà la legislatura... –i diem que la legislatura, mentre no es mostri el contrari, dura fins al novembre–, podríem, fins i tot, treure recomanacions i conclusions renovades, i segurament més eficaces, en aquesta necessària lluita contra el foc.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Ausàs, també per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, dèiem, en el marc del Ple extraordinari sobre incendis d'aquest darrer mes d'agost, que els fets venien a demostrar que el Govern de la Generalitat no havia après la lliçó i que semblava que els incendis del 94 havien de suposar un abans i un després en la política de prevenció i extinció d'incendis a Catalunya, però que, dissortadament, el foc que es va iniciar a Aguilar de Segarra, a la comarca del Bages, i que es va desfermar posteriorment cap al Solsonès i cap a la Segarra, va evidenciar, evidentment, que aquella lliçó del 94 no s'havia après de cap de les maneres.

Dèiem també, en aquell debat extraordinari sobre incendis del mes d'agost, que la solució contra el foc havia de produir-se precisament abans que el foc no arribés, i recordàvem, i recordem ara, que la Comissió d'Estudi del Parlament que va analitzar aquesta problemàtica, ja va arribar a la conclusió, l'any 1995, que la majoria de mesures a prendre eren mesures en el terreny de la prevenció.

Proposem ara, conjuntament amb el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, proposem ara, altre cop, que es creï una altra comissió d'estudi sobre la prevenció i extinció dels incendis forestals, i que es creï aquesta Comissió no pas de cara a la galeria, sinó, ben al contrari, per arribar a unes conclusions i per concretar unes recomanacions que necessàriament hauran de ser tingudes en compte i no pas publicades i perfectament enquadernades i desades a qualsevol prestatge de l'arxiu, únicament. Una comissió d'estudi que ens permeti superar els errors del passat i ens permeti –ara sí– aprendre la lliçó; una comissió d'estudi que no podrà passar per alt cap línia de treball en el camp de la prevenció, la coordinació i la millora dels mitjans i efectius per combatre el foc, i que haurà, si cal, de revisar les mesures previstes dins el programa de l'Infocat, i haurà de fer recomanacions molt concretes per tal que des del DARP s'impulsi una política que vingui a fomentar una òptima gestió forestal i agrícola que tendeixi a minimitzar el risc i la combustibilitat dels nostres boscos; una comissió que haurà de fer aportacions i haurà de fer recomanacions concretes respecte de la millora de la coordinació entre voluntaris, ADF, bombers, etcètera, etcètera, que haurà de pronunciar-se amb claredat sobre la conveniència de revisar les tècniques utilitzades actualment en l'extinció dels grans incendis forestals i haurà de valorar si, efectivament, les actuals estratègies que s'utilitzen són les que millor s'ajusten a les magnituds d'aquests grans incendis; una comissió que haurà de dir-hi la seva, i com més clara millor, també en relació amb l'estat en què es troben moltes de les línies elèctriques del nostre país que travessen milers i milers d'hectàrees de massa forestal, i també haurà de dir-hi la seva respecte a la conveniència d'establir calendaris per al seu soterrament progressiu i per al seu manteniment en bon estat.

Per tant, aquí és bo de recordar, com avui publica la premsa, que, doncs, s'ha confirmat que l'incendi d'aquest estiu a Aguilar de Segarra va ser causat, amb molta probabilitat, per una línia elèctrica de FECSA, de la qual, sigui dit de passada, encara no ha solucionat el

deteriorament. Aquesta anomalia hem de recordar que podria ocasionar altre cop problemes en el cas que es repetissin les condicions d'alt risc de la darrera setmana de juliol, o bé si aquesta línia treballés amb una potència plena.

Per tant, senyores i senyors diputats, proposem clarament la conveniència que aquesta Comissió es creï, que aquesta Comissió es pronunciï amb claredat, que escolti els experts; que escolti totes les parts implicades, que redacti unes argumentacions, unes valoracions, unes consideracions i unes recomanacions, i, sobretot, que aquestes recomanacions siguin, després, tingudes en compte per la cambra, siguin tingudes en compte pel Govern.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició, tenen la paraula els grups parlamentaris que encara no han intervingut en aquest debat. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. La proposta de crear una comissió d'estudi sobre la prevenció i l'extinció dels incendis forestals em sembla bé. De fet, ens hauria semblat millor si aquesta proposta s'hagués fet a l'inici de la legislatura o en anteriors legislatures. Feta el 5 d'agost, quan tothom estava colpit per la magnitud i els efectes del gran incendi forestal que va afectar la Catalunya central, feia la sensació que els poders públics, les institucions, anem a remolc dels esdeveniments, en lloc de preveure'ls i, per tant, de fer els esforços per intentar evitar-los.

Aquesta proposta no és la primera conseqüència d'aquell incendi. La primera va ser la convocatòria d'un ple extraordinari per debatre la qüestió. Ple que quedava justificat per l'alarma social i la sensació d'impotència que l'incendi havia transmès a una bona part de la societat catalana, però que, fet en aquelles circumstàncies, en calent –per dir-ho d'alguna manera–, quedava massa condicionat a la immediatesa i podia disminuir la possibilitat de fer un debat a fons, seriós, rigorós, sobre la política de prevenció i extinció d'incendis, sense la necessitat de caure en la temptació d'utilitzar partidistament la desgràcia d'uns quants municipis i dels seus ciutadans, afectats directament per l'incendi. Això ho vam dir en aquell ple i ho repetim ara, quan els ànims ja estan més calmats i quan, probablement, seria el millor moment per haver fet aquell ple monogràfic.

Òbviament, suposo que l'actual proposta és de llarg abast, que té voluntat de permanència en el temps, de superar aquesta legislatura i, a més, que pot obrir moltes possibilitats d'anàlisi i estudi a les diputades i diputats d'aquesta cambra amb les aportacions que els diferents experts puguin fer sobre la matèria.

Els incendis forestals no són cap novetat ni són cap patrimoni exclusiu dels catalans. Per tant, els mètodes

per a combatre'ls, de caràcter preventiu i d'extinció, d'alguna manera, es pot dir que estan de fa temps inventats. Per tant, cap comissió d'estudi ens donarà la recepta d'una solució miraculosa. Ara, sí que és cert que, atenent l'orografia especial del nostre país, la distribució de la seva massa forestal, les seves condicions climàtiques, és possible trobar adaptacions interessants, particulars, dels mètodes de lluita antiincendi aplicats a Catalunya. Feta aquesta precisió, les comissions d'estudi són per analitzar el tema, per fer recomanacions, per proposar solucions, i tinc la sensació que diferiran poquíssim de les recomanacions que va fer la que ja es va crear en aquest mateix Parlament, i diferirà també poquíssim d'allò que anualment ens expliquen en compareixença, davant la Comissió d'Agricultura, els consellers d'Agricultura i de Governació.

És, per tant, el Govern qui té l'última paraula, la darrera responsabilitat en aquesta qüestió. I jo, ara, no vull repetir el nucli argumental del discurs que van fer durant el debat d'aquest agost, però: o hi ha una política presupostària suficient al darrere o no ens cal perdre el temps en comissions d'estudi. Al capdavant –i ho dic amb tota sinceritat–, la lletra que presenta el Govern per a definir els sistemes de prevenció i extinció és una bona lletra. El que falla són els números, que, sovint, no acompanyen la lletra, que es queden curts i, per tant, fan que la teoria –que convenç– a la pràctica resulti ineficaç o insuficient, especialment quan s'ajunen determinades circumstàncies meteorològiques, com les que van confluïr enguany a la segona meitat del mes de juliol, que, de tota manera, cal dir que no són excepcionals.

Per tant, ens hauríem de comprometre a fer les previsions i a garantir una resposta adient en funció d'aquestes circumstàncies extremes que –ho repeteixo– no són excepcionals –per exemple, el control de les línies elèctriques. El fet de mantenir el bosc net sota aquestes línies és una de les pràctiques preventives incloses en el Pla del Govern. Inicialment, tots els indicis apuntaven que l'incendi d'aquest estiu era degut a l'acció d'alguns piròmans. Contra els piròmans, realment, hi ha poques polítiques preventives i sempre estarem exposats que l'acció d'aquests incontrolats ens compliqui l'estiu, tot i que cal comptar amb la seva presència i la seva acció. De tota manera, contràriament a les primeres hipòtesis, resulta, segons publicava la premsa ahir mateix, que l'incendi d'Aguilar de Segarra va començar molt probablement en una línia elèctrica, pel desprendiment de partícules incandescentes sobre la vegetació, a partir d'un curtcircuit. Si aquesta hipòtesi es confirma, ens trobarem, una vegada més, que ens han fallat els números, tot i que teníem una bona lletra.

Per tant, aquesta comissió que se'ns proposa, amb la participació dels experts que puguin venir a donar la seva opinió, pot perfilar les polítiques de prevenció i extinció aplicades a les particularitats climàtiques, orogràfiques, de distribució de la massa forestal del nostre país; pot ajudar a definir aquestes polítiques, però sense perdre de vista que la resposta final, la resposta última, està en els números, està en el pressupost.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula el diputat senyor Josep Maria Fabregat, que ho farà des de l'escó.

El Sr. Fabregat i Vidal

Gràcies, senyor president; si m'ho permet, de l'escó estant. Senyores diputades i senyors diputats, el Grup Popular donarà suport a aquesta proposta que ens presenten avui el Grup Socialista, el Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, sobre la creació d'una comissió d'estudi sobre la prevenció i extinció dels incendis forestals. Poca cosa a afegir al que s'ha dit ja per part dels diputats que m'han precedit. Sí, alguna puntualització. A Catalunya, on, aquest any, portem cremades més de 40.000 hectàrees –no 27.000 hectàrees–, pel que fa a algunes d'aquelles recomanacions a què s'ha fet referència, d'aquella trentena de recomanacions, d'aquella trentena de suggeriments que es va fer a l'anterior legislatura, en una comissió també destinada a aquesta finalitat, s'ha vist –i es va veure en l'anterior debat, en l'últim debat, en el segon debat que s'ha hagut de fer sobre els incendis forestals a Catalunya– que la major part d'aquells suggeriments no es van complir.

En el darrer debat, vàrem aprovar noranta-cinc propostes de resolució, és a dir, vam multiplicar, segurament, per tres aquelles propostes que varen sortir d'aquella comissió d'estudi: noranta-cinc propostes de resolució, però, pel que fa a moltes d'aquelles propostes de resolució, que tenen una consignació –que han de tenir una consignació pressupostària–, en paraules de l'il·lustre diputat senyor Benet Tugues –abans hi feia referència–, potser, tenen una bona lletra, però, després, no hi ha els números que acompanyen aquesta lletra.

Creiem necessari –i així ho vam dir des del Grup Popular i així ho intentarem fer, suposo, amb l'ajut de tots plegats– que ens els propers pressupostos de la Generalitat no solament no hi hagi la lletra, sinó que també hi hagi els números, i que hi hagi els números en el conjunt de les propostes de resolució, que coincideixen moltes amb el que són aquells suggeriments d'aquella Comissió d'estudi que es va fer.

Esperem que el Govern sigui conscient d'aquesta problemàtica, una problemàtica que no és solament una problemàtica de Catalunya; la climatologia adversa a tota l'àrea mediterrània fa que les condicions dels mesos de juliol i d'agost, principalment, es produeixi un nombre important d'incendis forestals. Sí que els incendis forestals, a vegades, són per causes intencionades –d'altres vegades, poden ser per causes alienes, fins i tot per línies elèctriques–, però, pel que fa a la prevenció, per una banda, i, després, l'extinció, amb la rapidesa immediata que hi ha d'haver per part dels cossos que hagin d'extingir un incendi en arribar a aquell incendi, jo crec que també serà important veure l'experiència que ens podran aportar els diferents experts que passin per aquesta Comissió d'estudi que, probablement, avui s'aprovi.

Esperem que amb aquestes recomanacions, amb aquests suggeriments que faci aquesta comissió d'estu-

di, el Govern de la Generalitat tingui –avui, el Govern de la Generalitat virtual en aquesta cambra– la sensibilitat i que el Govern de la Generalitat també aprengui el que no es va aprendre l'any 94, i que, amb les propostes de resolució i, també, amb els suggeriments, es pugui tenir una altra –m'atreviria a dir– estima que no s'ha tingut fins ara pel que representa el seixanta per cent de la superfície de Catalunya, que és el bosc.

Gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Francesc Iglesias, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Iglesias i Sala

Moltes gràcies, honorable president. Senyores diputades i senyors diputats, el nostre Grup, que va participar amb decisió, amb entusiasme i amb tot l'interès en la comissió d'estudi a què feia referència l'il·lustre diputat senyor Vilalta, que la va presidir en l'anterior legislatura, creu que en aquest moment que es planteja de nou una comissió d'estudi podem felicitar-nos per tot un treball fet, que serà un punt de partida diferent de l'altra legislatura, tant en documentació com en les mateixes resolucions –una trentena de recomanacions que va fer la Comissió. També hi ha dos debats generals monogràfics d'aquesta cambra: el del setembre del 94, amb les seves resolucions, i l'últim, del 5 d'agost últim, amb unes noranta resolucions, també, recomanacions al Govern. Per tant, crec que la Comissió tindrà, ja, un marc de diàleg amb les conselleries responsables i, també, amb la societat i els tècnics i les universitats que puguin aportar allò que pugui millorar aquesta acció, que és millorable i que tots volem que sigui millorable.

Difereixo –no és el moment de polèmica– en algunes valoracions de les recomanacions que s'han aplicat o no. El mateix any 95, quan tancàvem, el juliol del 95, les resolucions de la Comissió, va sortir un decret del Departament d'Agricultura que, de les trenta resolucions, vint estaven incloses en aquell Decret –el mateix any 95. Per tant, algunes discrepàncies quant a valoracions.

En tot cas, sí que vull fer una mica de recordatori de la voluntat del Grup de Convergència i Unió, expressada pel nostre portaveu i diputat senyor Ramon Camp, en el debat general del passat mes d'agost. En Ramon Camp deia la posició del Grup –que coincidia amb la del Govern– davant d'un fet que, realment, és impactant en el territori, que és impactant en l'ecologia, que és impactant en el paisatge i, sobretot, que és impactant en la societat que el pateix –el món rural–: el tema dels incendis. Textualment, en Ramon Camp deia: «El nostre Grup, el Govern, afronta aquest debat amb voluntat de superació». «Voluntat de superació» vol dir responsabilitat; superar vol dir que hem de millorar, que hem d'analitzar allò que sigui; que hem de veure, fins i tot, què fan altres perquè pugui anar millor. Ha posat, també, el senyor Gimeno sobre la taula, un cop

més, el tema –legal o no legal– dels contrafocs. És legal a França, és legal a Itàlia; hi ha experiències positives, negatives; ha de ser d'experts o no...? El tema és interessantíssim per a tornar-hi a aprofundir.

En aquesta mateixa línia, aquesta cambra, el 5 d'agost, va entrar altres resolucions de les noranta que es van aprovar, una –que, precisament, va ser a proposta del nostre Grup Parlamentari– instava el Govern que promogués una conferència internacional de les regions mediterrànies per a un intercanvi d'informació sobre aquesta problemàtica i experiències de com preveure i com afrontar la problemàtica dels incendis forestals.

Jo crec que, amb aquesta mateixa voluntat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en aquella resolució que va aportar el Ple del mes d'agost hi ha l'esperit, també, de la Comissió. I, aquesta mateixa Comissió, penso que seria bo que ampliés, en aquest mateix marc d'experiències internacionals de les regions mediterrànies, temes que, possiblement, els funcionen i que aquí serien aplicables, perquè aquest intercanvi sempre pot ser enriquidor.

Tot i així, és probable que el tema pressupostari, que surt sempre a coalició, sigui un tema important –segur que ho és–, quan el mateix Departament té una «guixeta» de millores per als plans de gestió i millora forestal, i es demanen o no es demanen o, de vegades, no es poden pagar perquè no hi ha prou recursos. Però amb això sol no ho resollem. Hi ha reflexions a fer que crec que la Comissió haurà de fer: si s'hauran de derivar marcs legislatius diferents, en el món forestal, perquè, a diferència d'altres països europeus, la propietat del bosc a Catalunya –el 80%– és privada. Quant a algunes mesures territorials d'ordenació sobre propietat privada, hauríem de veure quin marc legal té el mateix Govern per actuar-hi. Per tant, seran temes que jo penso que la mateixa comissió podrà analitzar; podem veure marcs legals de regions mediterrànies en què el clima i la forest són semblants a les de Catalunya, però, probablement, tampoc és el Govern sol, sinó la societat, els mateixos forestals, la gent que va al bosc com a lleure, qui s'haurà de responsabilitzar en el sentit de preservar aquest bé preuat que és la natura i que és el bosc.

Tindrem temps de parlar-ne. Crec que s'ha exposat amb calma, que s'ha exposat en el sentit que les feines poden ser positives. El nostre Grup hi participarà amb aquesta mateixa predisposició, amb la voluntat de superació que deia el nostre portaveu en el debat del 5 d'agost. I, en aquest sentit, però també fent un esment que no és veritat que el Govern es relaxés en el tema de causes, no és veritat... Si s'hagués relaxat no aprofundint en les causes –que és un element fonamental per després tenir una diagnosi, i, si no es té una bona diagnosi, difícilment tindrem teràpies bones per afrontar les polítiques de prevenció dels incendis forestals–, no haguera sortit un treball d'analitzar si no eren els piròmans sols, suposats..., com també és suposada –i encara no confirmada del tot– la possibilitat de línies elèctriques. Per tant, la relaxació en la recerca de les causes, el Govern no l'ha tingut, i la prova és les notícies que surten aquests dies.

Amb tota aquesta voluntat, crec que el treball de la Comissió, que donarem suport a la seva creació, pot ser positiu, i des del nostre Grup l'hi veiem, sobretot perquè hi tenim tant o el mateix interès com ha exposat qualsevol grup parlamentari que el país preservi el bosc, tingui les polítiques més adequades en prevenció i en extinció, dels països més avançats del món. En aquest sentit, hi donarem suport.

I moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Acabat el debat, procedirem a la votació d'aquesta proposta de resolució per a la creació d'una comissió sobre prevenció i extinció d'incendis forestals. Iniciarem la votació seguidament.

Iniciem la votació.

La proposta ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i senyors diputats presents en l'hemicicle.

Alteració de l'ordre del dia

Iniciem, seguint l'ordre del dia, el capítol d'interpellacions. En aquest capítol he de proposar als senyors portaveus una modificació de l'ordre del dia, que és la següent: que la primera interpellació a substanciar en aquesta sessió sigui la que porta el número 15, que passa, per tant, davant de totes les altres. Hi ha acord per part dels portaveus en aquesta modificació de l'ordre del dia? (*Pausa.*)

Interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística

Doncs, en aquest cas, substanciaré el quinzenès punt de l'ordre del dia, és a dir, interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística. Presentada pel Grup Mixt, per exposar la interpellació té la paraula el diputat senyor Àngel Colom, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Colom i Colom

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, substancio aquesta interpellació sobre el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a la política lingüística quan han passat ja nou mesos, una mica més de nou mesos, de l'entrada en vigor de la Llei de política lingüística, que aquesta cambra va aprovar al final mateix de l'any passat i que entra en vigor el mes de gener, el 7 de gener d'enguany.

Haig de dir d'entrada, conseller, que coneixem –i ens sembla bé– tot el capítol de desplegament de la Llei pel que fa a convenis, a acords que el Govern de la Generalitat ha propiciat amb el món socioeconòmic en general, amb empreses, siguin grans empreses de l'Estat a

Catalunya, o empreses i sectors molt variats, socioeconòmics, del país. És bo, és positiu que el Banc de Santander o que la Telefònica, per exemple –per esmentar-ne només dos–, hagin fet o hagin signat uns convenis que despleguen, jo crec que amb molta satisfacció, a tenor del que vam voler en la Llei, la mateixa Llei de política lingüística; com és bo que molts i diversos sectors de l'empresariat a Catalunya ho facin en l'àmbit també del que és el compliment de la Llei.

Coneixem també –i hi estem d'acord– l'aplicació gradual, dialogada i concertada –per utilitzar paraules que vostès utilitzen tot sovint– de la Llei de política lingüística, sobretot pel que fa als decrets aprovats pel Govern de la Generalitat, els que porten els números 36, 204, 208 i 237 d'enguany, de 1998. Potser només dir de passada, a tenor d'un cas que ha succeït a un dels diputats del nostre Grup i que segurament que deu haver succeït a molts altres ciutadans de Catalunya, que, un cop van conèixer que la Generalitat havia fet, havia regulat l'acreditació de la correcció lingüística dels noms i dels cognoms, es van apressar a demanar el certificat corresponent de la Generalitat, o de l'Institut d'Estudis Catalans, i a presentar-ho davant del Registre Civil. Em consta... –i segurament no deu pas ser l'únic cas, perquè m'imagino que els en deuen haver arribat altres casos a vostès–, en tot cas, en un em consta que la Generalitat va respondre bé, o sia, va estendre el certificat ràpidament, el diputat en qüestió del nostre Grup el va presentar per a la correcció d'un dels seus dos cognoms al Registre Civil fa un mes i mig, i el Registre Civil encara no ha piulat, no ha dit res, perquè no sap com actuar, li diuen que no saben com actuar.

Per tant, dic que coneixem i valorem bé el capteniment del Govern pel que fa a uns primers decrets de desplegament d'alguns aspectes de la Llei, però què passa, conseller –primera pregunta que li faig–, quan, complint la Generalitat, no compleix en aquest cas el Registre Civil? O sigui, quin és el capteniment que té el Govern per fer complir, per fer aplicar la Llei, en aquest cas el Decret que vostès mateixos han fet, pel que fa a la modificació, a la correcció lingüística dels noms i dels cognoms? Això només dit de passada pel que fa al tema dels decrets.

De totes maneres, així com he dit que coneixíem i vèiem bé que hi hagués hagut aquest capteniment per part del Govern, també li haig de dir que el que motiva centralment aquesta interpellació és, justament, conèixer el capteniment del Govern de la Generalitat pel que fa a un compromís que vostè sap, senyor conseller, que no s'ha complert i que valorem com a compromís molt important, el nostre Grup Parlamentari. Jo crec que està en l'ànim de tots els que varem estar en la Ponència conjunta de donar el màxim de relleu a la Resolució que acompanyava –la 469/V– i va ser aprovada solemnement per aquest Ple després d'aprovar la Llei de política lingüística. Vostè sap que hi havia un mandat d'aquesta Resolució 469/V del Parlament, sobre la presentació al Parlament de propostes de modificació de normatives estatals relatives a la normalització plena de la llengua catalana, que deia que en el termini de sis mesos i *previ consens*, per tant, prèvia reunió i consens amb tots els grups parlamentaris, el Govern havia de presentar una o diverses propostes de modificació de

tota una sèrie –als apartats 2 i 3, *a, b, c, d, e i f*– de normatives, de lleis de rangs molt diferents, que encaixonen la Llei de política lingüística. N'èrem conscients, i sabíem que si s'havia de desplegar aquesta Llei, sabem que si s'ha de desplegar bé aquesta Llei cal la modificació de ben bé una vintena llarga –per no dir moltes més– de normatives espanyoles.

Doncs bé, en principi, han passat nou mesos, vostès van entrar en aquest Parlament, en data 22 de setembre, una comunicació en la qual se'ns deia que «a fi de poder tractar cada temàtica en el seu propi context, el Govern de la Generalitat ha optat per preparar la presentació de forma progressiva i separatament de diverses proposicions de modificació de normatives estatals». I ens deia, conseller, el 22 de setembre, que «prèvia consulta amb els grups parlamentaris, i dins de la primera quinzena del mes d'octubre» –vostès posaven aquestes dates, aquest objectiu, dins de la primera quinzena del mes d'octubre; demà acaba aquesta primera quinzena del mes d'octubre–, deien, «seran presentades al Parlament dues propostes de proposició de llei orgànica, una relativa a la incorporació de les llengües oficials als passaports, documents d'identitat, permisos de conduir, i l'altra de modificació de la Llei orgànica del poder judicial en matèria de funcionaris de l'Administració de justícia.» Deia: «prèvia consulta amb els grups parlamentaris». Jo he parlat avui amb alguns grups d'aquesta cambra per saber si només era el Grup Mixt, en el qual estem adscrits els diputats del Partit per la Independència, el que no havia estat consultat, no?, però en dos grups més, ben diferents l'un de l'altre, m'han dit que, fora d'algun contacte bilateral que vostè ha tingut amb ells, tampoc hi ha hagut aquesta consulta. Per tant, home, falta un dia per la primera quinzena; els decrets, jo no sé si avui o demà els entren, però, en tot cas..., els dos que esmentava, les dues proposicions de modificació d'aquestes lleis, però el que és segur és que els grups no estan units. Per tant, aquí hi ha no només un incompliment en el temps..., eren sis mesos. Em pot dir: «Hi va haver una interpretació de la Mesa, hi havia l'estiu pel mig, i, per tant, abans de final de setembre teníem com a termini..., i per això varem entrar aquesta carta.» Molt bé, per això la van entrar, per dir: «Ho farem abans de quinze dies.» Tampoc ho han fet.

Aquest fet, jo penso que –bé, no ho penso: segur– és el que motiva centralment aquesta interpellació, perquè és que, mentre va passant el temps, van havent-hi problemes. I li'n poso un exemple, justament, d'una llei que em sembla, almenys pel llistat que hi ha aquí, que no preveïem inicialment que calgués reformar-la, perquè enteníem que es podia interpretar bé, no?, un exemple pràctic de la urgència, penso, que cal per a la modificació de les normatives espanyoles. Estic parlant del contenciós de la UGT; segurament que vostè, senyor conseller, ho té present. La UGT ha obert un contenciós amb la Junta Electoral Central, arran de la recollida de signatures per fer una iniciativa legislativa popular, de modificació de la Llei 14/1994, que és d'abast estatal, per la qual es regulen les empreses de treball temporal. Vostè sap que aquesta central sindical ha posat en marxa aquesta campanya amb dos fulls diferents de signatures, un en castellà i l'altre en català, i això ho ha fet arribar a la Junta Electoral Central. I la Junta Electoral

Central els va respondre –i aquí comença un llarg capítol que encara dura, pel que jo sé, entre la UGT i la Junta Electoral Central– dient que «los pliegos habrán que tener, en todo caso, la regulación del castellano del texto íntegro de la proposición». Sempre, segons la interpretació que fa d'aquesta Llei 14/1994, que regula la iniciativa legislativa popular, bé, sempre, segons interpretació de la Junta Electoral, el català ha d'anar acompanyat de manera clara pel castellà; si no, no és vàlid.

La UGT ha presentat, doncs, un recurs; ha fet un avís que anirà al contenciós administratiu; sé que dintre dels propers dies aquest sindicat presentarà aquest tema al contenciós..., o presentarà un contenciós administratiu, amb la qual cosa, bé, tenim *un* conflicte, un conflicte d'una Llei que en principi ni tan sols estava previst inicialment que s'hagués de modificar, però que la interpretació restrictiva que en fa una junta, la Junta Electoral Central, que a més a més es reitera al llarg de tota la correspondència mantinguda entre el sindicat i aquesta Junta, doncs, evidentment, diguem-ne, incompleix o deixa sense efecte la Llei de política lingüística. La Llei de política lingüística, a l'article tercer, punt 2, diu que el català i el castellà, com a llengües oficials, poden ser emprades *indistintament* pels ciutadans i ciutadanes de totes les comunitats on hi ha una llengua pròpia; bé, en tot cas, en aquest cas a Catalunya. Què passa? Vull dir, què val? La Llei de política lingüística o la interpretació que fa la Junta Electoral Central?

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

S'adona, conseller, que és important modificar aquesta i totes les normatives? S'adona, conseller, que el seu retard pot ser mal interpretat? En tot cas, com interpreto, com interpretem aquest retard? Tenim la impressió que no s'atreixeix a confrontar-se amb el Govern de l'Estat per la modificació de totes aquestes lleis. Tenim la impressió que no encaren amb coratge, el que caldria, doncs, justament, desenaixonar la Llei de política lingüística de totes aquestes lleis. Tenim la impressió que, com que tenen un pacte amb el Partit Popular, home, quedarien molt en evidència davant de tot Catalunya si no aconsegueixen arrencar cap modificació de cap llei –perquè molt em temo que pot ser això–, quan justament vostès donen suport permanentment al Partit Popular. Pot donar aquesta impressió. I, si més no, el retard dona aquesta impressió.

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Colom i Colom

Volem saber –acabo, senyor president–, en aquesta primera part, el capteniment..., el perquè d'aquest retard i per què parcialment només arribaran algunes modificacions. Repassi's bé, conseller, la llista de la Resolució que acompanya la Llei de política lingüística: veurà que hi ha ben bé una vintena de modificacions. Per què només diuen que quan les entrin n'entraran dues? I les altres?

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Sr. Joan M. Pujals i Vallvé)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Colom, la política lingüística portada a terme pel Govern de Catalunya aquests darrers anys, em sembla que és innegable que ha contribuït que el coneixement del català experimentés un guany, un avenç molt considerable. Segons les dades derivades del cens lingüístic de 1996, realitzat per l'Institut d'Estadística de Catalunya, aleshores un 95% de la població censada entenia el català; un 75,3% el sabia parlar; un 72,4 manifestava saber llegir-lo, i un altre 45,8%, escriure'l. Aquests percentatges mostren un augment continuat en el grau de coneixement del català, el qual, d'altra banda, no es produeix només globalment en el conjunt de Catalunya, sinó a cadascuna de les comarques, a cadascun dels àmbits territorials de Catalunya. L'increment, d'acord amb el cens esmentat, ha estat particularment intens entre la població que ha gaudit d'un procés normalitzat d'escolarització en català. En els grups d'edats compreses entre els cinc i els vint-i-quatre anys, el percentatge de comprensió arriba al 98%. Més del 90% dels joves que tenen entre deu i vint-i-quatre anys parlen i llegeixen el català; i entre els deu i els dinou anys, un 87% l'escriuen correctament. Aquesta evolució positiva ens permet afirmar que, en termes relatius, cap altra llengua del món no ha guanyat tants coneixedors en un termini de temps tan curt.

Tanmateix, hi ha un altre fet igualment inqüestionable, i és que l'ús social de la llengua pròpia de Catalunya encara és inferior al que voldríem i que el català té una presència encara pràcticament testimonial en determinats àmbits i sectors de la nostra vida col·lectiva. Només caldria esmentar el cas del cinema, per posar un exemple de molta actualitat: el percentatge d'espectadors en català se situa al voltant de l'1,8%, tot i haver intentat proposar a les grans distribuïdores, durant molts anys i sense cap mena de resposta positiva en molts casos, l'acceptació de subvencions per al doblatge de les pel·lícules. El senyor Àngel Colom sap també que a la premsa, en els procediments judicials i en els documents notariais l'ús de la llengua pròpia de Catalunya era també molt baix; concretament, el 20% en el primer cas i el 2% en els altres dos exemples que acabo d'esmentar. O que en el món econòmic l'ús del català és pràcticament nul.

En el cas de la premsa en català, el suport atorgat pel Govern i la iniciativa empresarial han contribuït a l'increment que el seu consum ha experimentat aquests darrers anys. A darrers de l'any 1997, amb les edicions en català d'*El Periódico* i del diari *El Segre*, el percentatge d'exemplars de premsa diària en català era aproximadament d'un 21%, mentre que l'any anterior havia estat d'un 9,2%. Confio que aquesta positiva evolució... –ara, almenys, ja podem llegir en català dos dels grans diaris de Catalunya, i *El Periódico*, en aquests moments, la seva edició en català supera el 40% dels seus compradors–, pensem que aquests dos exemples poden ser un estímul a d'altres empresaris de premsa i de re-

vistes a incrementar progressivament les edicions en català.

Aquesta realitat i la conveniència de fomentar l'ús del català en sectors com el món socioeconòmic, els mitjans de comunicació o determinades indústries culturals va motivar que la Mesa del Parlament de Catalunya acordés en sessió celebrada el dia 25 de febrer de 1997, a sollicitud de tots els grups parlamentaris, que la Comissió de Política Cultural nomenés una ponència per redactar una proposició de llei sobre la renovació del marc legal de la llengua a Catalunya. Sobre la base del text elaborat per aquesta ponència en compliment de la funció que li havia estat assignada, el Ple del Parlament va aprovar, amb el vot favorable del 80% dels seus diputats, la vigent Llei 1/98, de 7 de gener, de política lingüística. Ara correspon al Govern, com a titular de la potestat executiva i en compliment del mandat que expressament conté la disposició transitòria segona de la mateixa Llei, articular els mitjans necessaris perquè les previsions que s'hi contenen esdevinguin una realitat en els terminis establerts. Per tant, l'aplicació del text legal esmentat ha de ser l'instrument bàsic de la nostra política lingüística, i realment ho és. Sabem que la forma en què aquesta implantació es porti a terme pot ser decisiva per assolir els objectius de la Llei de política lingüística, i em sembla que el nostre interès a fer-ho de manera coordinada, progressiva i concertada és prou evident. No ens en volem separar ni volem renunciar a cap d'aquests tres objectius.

La primera disposició aprovada en desplegament de la llei, el Decret 36/98, de 4 de febrer, dóna resposta, precisament, a aquesta voluntat d'assegurar des d'un primer moment la màxima coordinació en aquesta matèria i al més alt nivell de tots els departaments de la Generalitat. I amb aquesta finalitat es va crear la Comissió Tècnica de Política Lingüística, òrgan col·legiat encarregat de garantir aquesta aplicació homogenia. Juntament amb l'esmentat, el Govern ha aprovat també els decrets 204, 208 i 237 del 98, que regulen respectivament l'ús de la llengua catalana als documents notariais, l'acreditació de la correcció lingüística dels noms i cognoms i les mesures de foment de l'oferta cinematogràfica en llengua catalana.

L'objectiu del Decret 204 és facilitar el lliure exercici del dret d'opció lingüística dels ciutadans. Així, d'acord amb l'article 14 de la Llei de política lingüística, es preveu que els documents notariais es redactin en la llengua oficial que l'atorgant esculli o en la que s'acordi, si n'hi ha més d'un, llevat que el dret de l'acció correspongui a l'adquirent o al prestatari. El Decret regula també altres qüestions tècniques, com ara la prevalença de textos en cas de dubtes d'interpretació o el lliurament de còpies traduïdes, i introdueix mesures afavoridores de l'ús del català i de l'aranès en els prets i els crèdits. Em sembla remarcable, igualment, l'establiment en el mateix Decret de mecanismes per constatar l'aplicació efectiva que en la pràctica es produeixi de les previsions que s'hi contenen, com és l'elaboració de resums estadístics per part del Col·legi de Notaris i la comunicació d'aquests al Departament de Justícia.

El Decret 208/98, també de 30 de juliol, estableix el procediment per obtenir en el Registre Civil la constància de la forma normativament correcta dels noms i cognoms en català o en aranès, així com la inclusió de la «i» entre cognoms, i també la substitució del nom inscrit en qualsevol llengua pel seu equivalent onomàstic en català o en aranès. No parlaré del seu contingut; sí que m'entretindré a parlar de les seves dificultats, que són poques, escadusseres, i que intentem resoldre també per la via dialogada amb el corresponent Ministeri de Madrid. Esperem que les gestions que hem fet en aquest sentit resolguin satisfactòriament algunes de les dificultats que algunes persones s'han trobat en algun registre civil, però que ni han estat generals ni sembla que no es puguin superar per la via del contacte i de la relació entre les administracions.

El Decret 237/98 estableix diverses mesures de foment de l'oferta cinematogràfica. Si vol, ens hi entretindrem en la rèplica, però em sembla que aquest és un decret que la seva aplicació ha de permetre una transformació molt important de la presència del català en l'àmbit cinematogràfic. Estem preparant també en aquests moments –i abans de Nadal serà aprovat pel Govern– la regulació de les concessions per la prestació del servei de radiodifusió sonora amb modulació de freqüència per a emissores comercials i alhora l'acreditació de coneixement del català i l'aranès per accedir a la funció pública. Aquest segon decret també pensem que el podrà aprovar el Govern abans de Nadal.

Tanmateix, alhora que es va realitzant aquest desplegament reglamentari, des del Govern hem intentat concertar al màxim l'aplicació voluntària de la Llei de política lingüística. Em sembla que els resultats dels convenis ja han estat també valorats positivament pel senyor Àngel Colom, per tant, no m'hi entretindré ara tampoc. Em sembla que del que es tracta és d'aconseguir els objectius que fixava l'article tercer de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El senyor Colom ha parlat d'algunes qüestions com les dificultats i el recurs que pensa presentar el sindicat de la UGT a Madrid. Anticipo que la posició del Govern és plenament coincident amb la que defensa el sindicat de la UGT i confio que aquest recurs el guanyarem. Creure, de tota manera, que l'aplicació i el desplegament de la Llei ens podria estalviar casos com el de la UGT, em sembla que no hauria de figurar entre les previsions de la gent que té experiència política; ja sabem que els decrets poden ser recorreguts, hi hem de comptar, i en tot cas, jo el que estic és plenament convençut que UGT guanyarà aquest recurs, i si no el guanya hauré d'instar i hauré de promoure la modificació d'aquesta Llei, naturalment. Però primer veurem com es resol el tema del recurs; jo el que li dic és que el Govern té una posició plenament coincident amb la que defensa el sindicat d'UGT. Pensem que té tota la raó i creiem a més a més que guanyarà el recurs. Si això no fos així i un tribunal interpretés que no té raó UGT, vol dir que hem de modificar la Llei, per tant, ja la modificarem. Ja la modificarem.

El president

Senyor conseller, s'ha esgotat...

El conseller de Cultura

Senyor president, acabo en un segon. Simplement, li anticipo ara el que serà espero el tema de la seva intervenció i el de la meva rèplica vinent. Vull dir, no ens podem deixar portar per si deu dies endavant o deu dies endarrere; la voluntat del Govern està plenament acreditada, volem aplicar la Llei i ho farem aproximadament en els calendaris i en els terminis previstos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller, honorable senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Colom, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Colom i Colom

Gràcies, senyor president. Home, senyor conseller, no m'ha respost pràcticament res del que motivava centralment la meva interpellació. Vostè s'ha limitat a llegir, doncs, el que portava preparat sobre tota una primera part que jo ja he dit que hi estava d'acord, ho coneixíem. Penso que hem perdut uns quants minuts del debat en aquesta interpellació; no calia, perquè ja li havia dit que tot això ho coneixíem i hi estàvem d'acord.

Ara, li dic: escolti'm, no és perquè siguin deu dies més o menys. Vostè ens va dir..., vostè o el director general, a nosaltres, com a tots els altres grups, en un parell de vegades que li reclamàvem que s'estava acabant el termini, que s'estava incomplint el termini, ens van dir: «Escolta'm, no patiu, que això al començament, al setembre entrarà, i si no a l'octubre, com a màxim la primera quinzena.» Són vostès, senyor conseller, qui han fixat un termini abans del dia 15 d'octubre, per escrit, en una carta entrada a corre-cuita abans del final del mes de setembre dient que es trobarien amb tots els grups, primer, consensuarien, en principi, les propostes, que aquest és l'esperit de la Resolució que acompanyava la Llei que el Govern presentava en aquesta cambra per tal, diguem-ne, d'activar-ho, això. Escolti, això no ho han complert. Llavors, jo només constato això davant d'aquesta cambra, i constato que a més a més ha passat, s'ha set extremadament generós, perquè no són deu dies, vull dir..., podem agafar l'excusa de les vacances pel mig, però són nou mesos. I el que em preocupa, no només que hi ha un endarreriment, sinó que arriba parcial.

Escolti'm, només sembla que presentaran una proposta, la que regula els documents d'identitat, passaport, carnets de conduir, permisos de circulació, etcètera, i una modificació de la Llei que, en principi, traspassaria tot el personal de Justícia a la Generalitat, de tal manera que hi pogués haver una clara incidència pel que fa al funcionariat de l'Administració de justícia a Catalunya. Ja està bé, però, i totes les altres que la Resolució esmenta? Totes: la Llei orgànica mateixa, de l'1 de juliol, del Poder Judicial, la que hauria de permetre que els

jutges i els fiscals que vénen a Catalunya, si vénen a impartir justícia a Catalunya, el mínim que haurien de fer és conèixer-la, i no només com a mèrit, sinó com a requisit, conèixer la llengua pròpia del país. Això perquè ens trobem en una situació –i ho sap perfectament, senyor conseller– que si jo ara me'n vaig, o vostè o qualsevol ciutadà té un judici i el fa i, lògicament, vol tenir tota la seva actuació en català i no vol que sigui traduït en cap moment i s'agafa a la Llei que van aprovar en aquest Parlament, el jutge, el fiscal pot dir que a tenor de la Llei orgànica del Poder Judicial ell no té cap obligació d'entendre el català i, per tant, demanar una traducció. La llei diu que no cal una traducció; la llei catalana. La llei espanyola, la Llei orgànica del Poder Judicial diu que sí. Per això cal modificar-la. I d'aquesta, de moment, no en sabem res.

Com no sabem res de tot el seguit d'altres lleis que ara, doncs, per temps no li esmentaré, però que sap que són més d'una vintena i que de moment no sabem..., i jo vull saber, senyor conseller –sinó, no sé si valia la pena fer aquesta interpellació– a veure si pensen i quan, quin és el termini definitiu d'entrada, de les dues primeres proposicions de modificació, que ja ens han avançat, i quins són els terminis que a hores d'ara el Govern contempla pel que fa a totes les altres que tenen a veure amb la Resolució aprovada solemnement en aquesta cambra.

I acabo amb la mateixa reflexió que he fet abans: jo tinc la impressió que si ens encallem davant d'aquest primer escull, d'aquests primers esculls –i això és important–, bé, em penso que no s'agafa el toro per les banyes tal com toca, en el que era la intenció dels legisladors –almenys els de la ponència conjunta, i, si no, no s'hauria acompanyat tan solemnement la Llei amb aquella resolució–, que és arribar-la a modificar en un temps prudencial i amb un gran acord. Jo mateix, senyor conseller, i altres també diputats o grups polítics d'aquesta cambra, varem demanar en el seu moment que hi hagués un gran acord d'Estat –un gran acord d'Estat–, que es propiciés des del Govern un gran acord polític d'Estat per tal de fer possible que, en un any, màxim dos anys –ja dic: en un any, màxim dos anys–, es pogués desencallar tot això.

Vostès ara tenen un moment privilegiat, no em digui que no: donen suport al Govern del senyor Aznar, i si donen suport al Govern del senyor Aznar, suposo que el poden fer passar per l'adreçador –això està mal dit, però seria així, eh?–, suposo que poden aconseguir l'acord del Partit Popular per tal de modificar totes aquestes lleis; si no, per què li donen suport, o per què li continuen donant suport? Vostès, en aquests moments, saben que compten que el primer grup de l'oposició a la cambra catalana, el Partit Socialista, està molt ben emparentat amb el PSOE, i per tant, ja que van votar favorablement la Llei de política lingüística i, a més a més, amb un compromís molt clar, convenceran el PSOE de tres quarts del mateix per arribar a un acord.

Per tant, estem en un moment que teòricament hauria de ser fantàstic per poder modificar aquestes lleis. Quant volen esperar? Quan potser ja no tindran el lloc clau que poden tenir en aquests moments? Llavors,

quin govern modificarà aquestes normatives? I quin paper continuarà tenint la Llei de política lingüística?

Sembla, conseller, com si acceptéssim una Llei de política lingüística encaixonada, una Llei hipotecada, una Llei que accepta, per visió del Govern, de ser, ella mateixa, minoritzada. I, si no, demostrí-m'ho. No només amb el desplegament positiu –que ja hi convinc, no me'n torni a parlar, de tot el que s'ha fet de bo–; parli'm de per què això no arriba al Parlament; digui'm per què això no es fa; digui'm, en definitiva, quina és la intenció de fons, quin és el seu capteniment.

Gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Pujals.

El conseller de Cultura

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor Àngel Colom, jo crec que he escoltat bé, i crec que he anotat bé, que vostè deia que estava d'acord que l'aplicació i el desplegament de la Llei fos gradual, coordinada i concertada. Simplement, això és el que intentem fer també a l'hora de modificar les normes de l'Estat: portar-ho a terme d'una manera coordinada, concertada i gradual. La Llei del 83 s'ha anat desplegant durant quinze anys. El que ningú ens pot demanar, perquè crec que fóra contraproduent, és que ara la Llei del 98 la volguéssim aplicar en quinze mesos. Crec que fóra un greu error.

Nosaltres hem proposat la modificació de dues lleis. Ho deia en aquesta resposta que vostè abans ha esmentat. Nosaltres pensem que són les dues que tenen més possibilitats de ser aprovades amb el suport de tots els grups polítics que tenen representació en aquest Parlament de Catalunya, però sobretot –sobretot– els qui tenim la responsabilitat d'impulsar aquestes modificacions el que hem de calcular és que aquestes modificacions s'aprovin també al Congrés dels Diputats de Madrid, sap? I això és el que estem intentant. I nosaltres hem començat a parlar amb els grups polítics i tenim data amb alguns d'ells, i ho fem, no amb tots alhora. Segurament si aquest matí el senyor Jou hagués pogut parlar amb vostè, i si no ho ha fet aquest matí, ho deurà fer aquesta tarda; deuran acordar una data per veure'ns i parlar-ne. Hi torno a insistir, escolti'm, la nostra voluntat és inequívoca: complir aquesta Llei. I complir també la resolució que es va aprovar simultàniament amb la Llei, però, ho torno a dir, de manera gradual, coordinada i concertada.

No ens hem limitat només a fer el que diu la Llei, també hem tirat endavant moltes altres qüestions: des de la publicació del BOE en català fins a tot un seguit d'accions en matèria de promoció de la llengua en els àmbits de la informàtica. Si vol, no m'ho ha preguntat, però estic a la seva disposició per explicar-li tot el que hem fet, també, en aquests àmbits, i que és molt important –i que és molt important. Em diu: «escolti, és que no m'ha donat resposta al que li he preguntat». Escolti, vostè em preguntava quin era el capteniment del Govern a l'hora d'aplicar la Llei. La seva pregunta era

inequívoca, jo li he intentat explicar molt abreujadament tot el que ha fet el Govern durant aquests mesos.

De tota manera, hi insisteixo, miri, el nostre compromís amb els objectius de la Llei i amb la resolució que es va aprovar simultàniament és absolut, però pensem que no hem de renunciar, ni volem renunciar a aquests criteris. Diu: «Per què, aquest retard?» Miri, la Mesa va considerar que estàvem dins del calendari, jo vaig donar una resposta per escrit i vaig dir «la primera quinzena d'octubre». Escolti'm: la nostra voluntat és complir, si no ho fem la primera quinzena d'octubre serà la segona, però n'anirem parlant amb els grups parlamentaris. I quan tinguem l'acord amb els grups parlamentaris ho presentarem; i si això vol dir que ens hem de retardar quinze dies, ens retardarem quinze dies, perquè l'important és que s'aprovi, no quin dia s'ha aprovat, l'important és que s'aprovi. I el que intentarem és que es pugui fer amb l'acord de tots els grups polítics que van donar suport a la Llei. Fins i tot ho intentarem amb el suport dels grups polítics que no van donar suport a la Llei. El meu objectiu, com a conseller de Cultura, és que el PP, que no va votar a favor de la Llei, almenys voti a favor d'algunes de les mesures que poden afavorir el català i la presència del català com a llengua pròpia de Catalunya. I, malgrat que no vagin votar a favor de la Llei, jo no deixaré d'intentar que donin suport a totes les mesures que afavoreixin el català com a llengua pròpia de Catalunya. Ho provaré amb el PP, també amb Esquerra Republicana. I vull agrair el suport que va donar al Decret del cinema, encara que no vagin votar a favor de la Llei.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els menors desemparats a Catalunya

Continuem l'ordre del dia d'aquest Ple. Correspon substanciar el setè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els menors desemparats a Catalunya, presentada pel Grup Popular. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Dolors Nadal, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, vostè coneixia l'existència de menors desemparats, fonamentalment marroquins i algerians, als carrers de casa nostra, des de fa, com a mínim, vuit mesos, tal com ho demostra la resposta a una pregunta parlamentària que li va adreçar l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera el passat mes de febrer, i també per les reiterades denúncies que s'han presentat i les compareixences, també reiterades, de menors davant la DGAI.

En aquest sentit li plantejo una primera pregunta, senyora consellera: quines mesures ha pres en aquests vuit mesos? Les que es contenen en la seva resposta a la pregunta que he esmentat, segons la qual...? Vostè ens deia: «Els infants o joves immigrants menors de divuit anys que no poden ser repatriats d'acord amb la legislació vigent reben protecció de la DGAI, que n'assumeix la tutela.» I segueix: «D'acord amb els tractats internacionals, aquests infants reben educació, assistència sanitària, prestacions socials per assegurar-los el benestar, i això ho reben, generalment, en un centre d'acolliment o residencial propi o col·laborador.» És a dir, senyora consellera, segons la seva resposta, tot resol; no hi ha cap buit legislatiu, no hi ha cap problema ni amb la fiscalia ni amb la policia, no hi ha cap mancança, els menors no plantegen cap problema de contenció educativa, cap problema de protecció d'educadors, no hi ha cap motiu de preocupació. Aquests menors –podem estar tranquils– estan ben atesos.

Què ha canviat des d'aleshores, senyora consellera? O és que potser ens hem de quedar amb les afirmacions que va fer el director general d'Atenció a la Infància a un mitjà de comunicació on ens deia, sorprenentment, que vostès estan pendents de saber què vol fer la societat amb aquests nens abans d'actuar?

Tornant a la seva resposta, senyora consellera, ens pot dir on van ser localitzats els adolescents immigrants als quals varen aplicar les mesures que vostè signa haver aplicat? A quants menors es van aplicar? On es troben aquests menors en aquest moment? Els ha documentat? En quin centre estan acollits? On estan escolaritzats, aquests menors? Espero que ens respongui aquestes preguntes, senyora consellera, perquè pitjor que no veure una realitat crua és no voler veure-la. Si deixem l'ídil·lic butlletí oficial i anem al carrer, la realitat és ben diferent. La policia deté els menors que cometen delictes o faltes, recull els que comprova que estan en situació de desemparament i els trasllada al Grup de Menors de la Policia Nacional. A continuació, tal com assenyalen les lleis i la mateixa Fiscalia de Menors, els posa a disposició de la Direcció General d'Atenció a la Infància.

Quan les condicions de vida infrahumanes d'aquests adolescents van aparèixer a la llum pública, d'alguns d'aquests joves, en mans de xarxes d'adults que els exploten laboralment, sexualment i delictivament, el Cos Nacional de Policia portava ja temps vigilant de forma exhaustiva, entre d'altres, el barri de Santa Rosa, de Santa Coloma de Gramenet, i prenent totes les mesures al seu abast per tal d'intentar resoldre aquest problema, com ho demostren els més de quatre-cents trasllats que varen fer a la Direcció General en aquest any, senyora consellera.

Fem un repàs del circuit que se segueix. El Grume, quan recull un menor, el primer que fa és tractar d'identificar-lo, però només pot recórrer al nom que el menor dóna, perquè, com vostè sap molt bé, el tractat de l'Haia impedeix que s'obri fitxa policial a un menor: no se li poden prendre empremtes, no se'l pot fotografiar... I aleshores fan l'únic que poden fer: posen el menor a disposició de l'autoritat tutelar a Catalunya, que és la DGAI. El problema que sorgeix és que la DGAI només

obre en horari d'oficina, que no té un veritable servei vint-i-quatre hores, per la qual cosa, si es deté un menor fora de l'horari d'oficina o en cap de setmana..., que per cert, vostè sap, senyora consellera, que és el que passa habitualment pel tipus de vida que porten aquests adolescents, aquests infants; una vida en un món subterrani: s'amaguen durant el dia i surten a la nit a rapinyar el que poden per sobreviure, o potser coses pitjors.

Vostè em dirà: «Tenim el centre El Roure.» Efectivament, tenim el centre El Roure. El gener de 1996 la DGAI va fer saber a les institucions la creació i la posada en marxa d'aquest centre, comunicant-los que responia a les necessitats d'oferir allotjament a aquells menors que no podien passar a disposició de la DGAI en les seves dependències pel fet que aquestes es troben tancades. Per tant, es dóna instruccions clares al Grume perquè portin aquests menors al centre El Roure. Molt bé, ja som al centre El Roure; què ens hi trobem, allà? Doncs el Grume es troba que allà no hi ha ningú –ningú– amb competències per autoritzar una radiografia de canell per saber l'edat del que afirma ser menor. Vostè diu, senyora consellera: «Molts dels adolescents traslladats a la DGAI no són menors». Una pregunta: que els ha fet la prova radiològica a tots? I, si no l'ha fet, és perquè potser està convençuda que tots són menors i que, per tant, no cal? I, si no ha fet aquesta prova, per quin motiu no l'ha fet?

Segon pas: la DGAI pretén que el Grume valori la conflictivitat d'aquests menors i els assigni un centre de justícia juvenil, si cal, i els hi traslladi, quan vostè sap, senyora consellera, que, d'acord amb l'ordenament jurídic vigent, l'única que està legitimada per fer aquesta classificació-assignació de centre és la mateixa DGAI, partint sempre, a més a més, de la instrucció del corresponent expedient administratiu amb la corresponent resolució de protecció perquè la Llei prohibeix explícitament realitzar aquestes funcions a la policia. Una altra pregunta, senyora consellera: quantes resolucions de protecció s'han dictat durant aquests vuit mesos per a menors immigrants?

Tercer pas: insisteixo que la DGAI no té a Barcelona un veritable centre d'urgències, perquè el centre El Roure no compta amb les condicions necessàries per a acollir aquests adolescents –i estic d'acord amb vostè quan afirma que es tracta d'adolescents especialment conflictius– i, per tant, la solució que s'adopta a la DGAI és la més còmoda: no se'ls fa cap prova de canell; per tant, no ens assabentem si són menors i, per tant, optem per deixar-los marxar, fent un clar abandonament de les seves funcions, fent un clar abandonament de les seves responsabilitats.

Dos exemples, honorable consellera. Tinc aquí dues compareixences de menors davant la secció d'urgències de la Direcció General d'Atenció a la Infància el responsable de la qual deixa marxar un menor que li diu el següent: «Que no desea ser ayudado e ir a un centro de acogida; que lo que quiere es poder trabajar» –«trabajar»; estem parlant d'un menor– «y estar con sus amigos.» Li posaré un altre exemple. Un altre menor manifesta: «No voy a un centro. Sólo quiero ver a mis amigos argelinos. No quiero ayuda.» Resultat: car-

rer, vida en condicions infrahumanes i tornar a començar el circuit, perquè, aquests mateixos menors, els recull la policia una vegada i una altra vegada, fins i tot algun menor manifestava que ha passat per la DGAI més de vint vegades, perquè, com deia, tal com els posen a la seva disposició, vostès els tornen a deixar al carrer.

Voldria tornar a la seva resposta a l'il·lustre senyor Ignasi Riera. Vostè assegura que la DGAI fa les gestions necessàries per tramitar la documentació dels menors immigrants indocumentats i aconseguir, així, tenir-los documentats i tenir, així, el permís de residència. Una nova pregunta, honorable consellera: quantes sol·licituds ha presentat vostè perquè li documentin aquests menors?

Quan l'article 13 del Reglament d'estrangeria li diu que, a instàncies de l'òrgan que exerceix la tutela, és a dir, la DGAI, s'atorgarà a un menor un permís de residència els efectes del qual es retrotrauran en el mateix moment en què el menor hagi estat posat a disposició dels serveis competents de protecció de menors..., perquè no ha complert aquest mandat, quan vostè sap que un dels primers drets dels menors és el dret a tenir una personalitat, el dret a tenir una nacionalitat, com recull la Declaració Universal dels Drets de l'Infant de les Nacions Unides?

Vostè diu, honorable consellera, que la DGAI no pot retenir aquests menors. Això no és cert i vostè ho sap, perquè la legislació vigent li permet documentar-los, li permet declarar el desemparament, li permet resoldre la protecció, donar trasllat al ministeri fiscal i acollir-los, siguin o no siguin catalans, vulguin o no vulguin, perquè havíem quedat que la DGAI és l'autoritat tutelar a Catalunya.

Espero les seves respostes, honorable consellera; suposo que, després, podrem seguir el debat.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Si la senyora consellera no hi té inconvenient, tramitaríem conjuntament totes les altres interpellacions sobre el mateix tema i, després, ella tindria el temps, més que suficient, per contestar-les totes elles.

Interpellació al Consell Executiu sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya

Per tant, correspondria ara substanciar la interpellació al Consell Executiu, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre les mesures per a garantir els drets dels estrangers extracomunitaris a Catalunya, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per substanciar-la, el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, la nostra interpellació, en el seu redactat, no és exactament el mateix de l'anterior, però, en canvi, com que el propòsit és el mateix, són perfectament acumulables. Ho dic perquè, al nostre Grup, el preocupa la situació de dret dels estrangers extracomunitaris a Catalunya, i, en aquest cas, amb una especial referència a aquests joves magrebins, que són els que, en tot cas, han fet que se subratllés una problemàtica que, en canvi, és una problemàtica ben visible.

Jo no sé si a les senyores diputades o els senyors diputats se'ls ha acudit, algun dia, venint al Parlament, aturar-se al costat de la Delegació del Govern i posar-se a parlar amb la gent que està esperant resoldre els seus papers. Jo ho he fet i unes quantes vegades. Els asseguro que se't posa la pell de gallina. Les situacions de real o de presumpta indefensió de moltes persones que estan allà volent aclarir els seus papers és realment colpidora, i és realment colpidora perquè penses que, quan en el preàmbul de l'Estatut d'autonomia de Catalunya dèiem: «El poble català proclama, com a valors superiors de la seva vida col·lectiva, la llibertat, la justícia, la igualtat, i manifesta la seva voluntat d'avançar per una via de progrés que assegurí la qualitat de vida digna per a tots els que viuen, resideixen i treballen a Catalunya», ens referíem a totes aquestes persones, no a les que, després, segons l'article 6, direm que «gaudeixen de la condició política de catalans perquè són ciutadans espanyols», etcètera.

És evident que, quan hem parlat dels temes d'immigració, hem hagut de referir-nos a la Llei d'estrangeria del 1985 i als seus reglaments d'aplicació del gener del 86 i del gener del 96. Fa tres anys, l'honorable conseller Comas em deia que estava d'acord amb mi que la Llei d'estrangeria era una Llei injusta i que s'havia de canviar. La pregunta és quan i com. En aquests moments, els diferents partits han manifestat – presents en el Parlament de l'Estat – la seva voluntat de canviar la Llei d'estrangeria. Fem-ho en la mesura que és una Llei que, en tot cas, confirma situacions de marginació social, especialment per als estrangers extracomunitaris.

Hi ha una dada important: si els estrangers extracomunitaris a Catalunya no arriben al 2% de la població –un 1,8% de la població–, no deixa de ser sorprenent que arribi gairebé al 20% de la població reclusa a Catalunya el col·lectiu d'estrangers extracomunitaris. Per què? Perquè és un col·lectiu més abocat a la delinqüència? No; perquè viu en situació de risc i, com diu l'informe del Síndic de Greuges en el seu Llibre II –per cert, impressionant; el del 97, el que ens acaben d'enviar–, ja publicat, quan explica quines són les situacions de marginació a Catalunya..., fan pensar que estem en un altre país del que a vegades se'ns parla.

Ha dit la senyora Dolors Nadal –i no ho repetiré– que, en tot cas, vostè coneixia la situació –si més no, la coneixia abans, però, en tot cas, en tenia certificació i vostè respon a aquesta certificació, com ella ha dit, a unes preguntes que formula el nostre Grup, i que formula el nostre Grup perquè la hi lliuren el serveis socials de la ciutat de Santa Coloma de Gramenet. Com

que la seva alcaldessa, senyora Manuela De Madre, és aquí present, és gràcies, justament, a aquesta documentació que nosaltres podem formular aquestes preguntes.

Però voldria dir que, el coneixement, el tenien des d'abans. A Girona, fa més d'un any, tant des de les rengles del Partit dels Socialistes de Catalunya com des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, se'ls va advertir sobre la situació d'un grup no homologat, no enregistrat, de joves que deien que tenien uns setze anys. Posats en contacte amb el fiscal de Menors, d'una banda, i amb el director general d'Atenció a la Infància, les úniques mesures adoptades van ser la de desplaçar aquells joves infants adolescents cap a Barcelona. Alhora, el Govern de la Generalitat tancava els centres d'atenció específica dels infants desemparats de dotze a divuit anys a Girona i se'ls enviava al Centre de Justícia Juvenil de Montlluís, en contra, naturalment, del parer de l'adjunt al Síndic de Greuges per als Drets dels Infants.

Per què no van posar en marxa –i li ho preguntava ara la senyora Dolors Nadal– les proves forenses per determinar l'edat d'aquells nois per tal de poder-ne encarrilar la seva assumpció normalitzada en la nostra societat civil? Té sentit, senyora consellera, senyores i senyors diputats, emparar-se en un real o hipotètic buit legal per no intervenir amb eficàcia? No ha signat l'Estat espanyol tractats internacionals en matèria de protecció a la infància que l'obliguen i que, per tant, fan que no existeixi aquest buit legal? Es pot criminalitzar el col·lectiu adduint que es tracta de menors en situació de predelinquència per la marginalitat en què viuen, com si això fos, naturalment, imputable als qui viuen en aquesta marginalitat? Es pot adduir que es tracta d'apàtrides, com s'ha dit també? No hi ha una normativa de dret internacional privat i del Codi civil que permet atribuir-los, en aquest cas, *ex iure soli*, la nacionalitat espanyola, precisament? Com interpreten i, sobretot, com apliquen l'article vintè de la Convenció sobre els drets dels infants, adoptada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 20 de novembre de 1989, que diu que «els nens privats, temporalment o permanentment, del seu medi familiar tindran dret a la protecció i assistència especials de l'Estat i que els estats garantirán altres mesures envers aquests infants mitjançant la creació d'institucions adequades», i explica quines poden ser aquestes institucions adequades: «entre aquestes cures figuraran, entre altres» –se'ns diu a l'article 20.3– «la col·locació a les llars de guarda, el *kafala* del dret islàmic, l'adopció, etcètera»? És a dir, no són mesures abstractes, són mesures molt concretes, i recordo que la Constitució –que nosaltres prometem complir i fer complir quan accedim a un càrrec públic–, en el seu article 39.4, diu: «Els infants gaudiran de la protecció prevista en els acords internacionals que vetllen pels seus drets.» Per tant, senyora consellera, ningú no pot, en aquests moments, adduir falta, buit de legislació específica per atendre aquests infants. Articles com el 19, 20, 57 de la Llei catalana 8/1995, del 27 de juliol, d'atenció i protecció dels nens i els adolescents, certifiquen el que acabo de dir.

Senyores diputades, senyors diputats, no es tracta, en aquest cas, de fer un debat entre bons i dolents. En un

article del *Punt Diari* del 29 de setembre, hi havia un titular que em semblava francament adequat: «En aquest tema» –diu el titular– «ningú no vol fer de dolent.» Però és que no es tracta d'això. En aquests moments es tracta de la garantia de drets per a un col·lectiu que té molts problemes específics i es tracta de garanties de drets que no poden deixar-se per al més enllà, perquè, quant a la situació en què viuen –ho ha dit la senyora Nadal, però em penso que encara podem anar més enllà del que ella ha dit–, estan molt sovint en situació de sobreexplotació. Un equip d'investigació de Catalunya Ràdio confirmava que hi ha veritables màfies al darrere d'aquests infants, que aquests nois viuen del robatori i de la prostitució, que han de donar una part del que guanyen als «chulos» que els exploten, que dormen on poden –sovint, a l'interior dels cotxes que acaben de forçar– i que han estat –sovint, també– objecte de cops per part dels *skins*, perquè apareixen, naturalment, com un perill social.

Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, no es tracta, en aquest cas, de fer mèrits de sensibilitat, sinó de resoldre una situació enormement dramàtica.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre els menors immigrants desemparats

Passem ara a la interpellació, presentada pel Grup de Convergència i Unió, a tramitar pel procediment d'urgència, sobre els menors immigrants desemparats. Té la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Araceli Vendrell, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Vendrell i Gener

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, honorable consellera, el nostre Grup Parlamentari també presenta avui una interpellació d'urgència amb relació a la situació dels menors immigrants, i nosaltres ho fem bàsicament per dos motius fonamentals, que són, en primer lloc, que vostè ens informi sobre quina és la situació actual en relació amb la situació d'aquests menors immigrants, nois, joves, adolescents, que viuen a Catalunya i que actualment sabem que una gran part important d'ells està vivint al carrer, i això a tots ens preocupa, i entenem que és en aquesta cambra on correspon donar la informació, i així poder contrastar tots les dades que tenim i poder aportar tots allò que els grups parlamentaris creiem oportú i que segurament conduirà a un bon fi.

En segon lloc, el segon motiu és perquè vostè ens expliqui quines són les actuacions que el seu Departament, el Departament que vostè dirigeix, té previst fer per solucionar aquesta situació, tant en allò que es refereix a curt com a mig i a llarg termini, perquè entenem que no és una resposta ràpida, directa i que es pugui resoldre amb una actuació en concret o, com qui

6300

diu, amb un període curt de temps; entenem que és una situació que requereix una planificació a més llarg termini.

Dit això, nosaltres entenem, el nostre Grup Parlamentari entén que s'ha d'intentar afrontar aquest problema, que és un problema social que en aquests darrers mesos, últimament, ha anat posant-se més de manifest, amb la màxima prudència i amb la màxima cura possible, i nosaltres en aquest sentit també, jo reiteraria les paraules del diputat que m'ha precedit, el senyor Riera: no es tracta de bons ni dolents, sinó que jo crec que és que entre tots puguem solucionar de la millor manera possible el que tenim al davant.

També vull manifestar que ha estat una tradició en aquest Parlament buscar sempre el màxim consens possible en tot allò que fa referència a drets d'infants i adolescents, i sempre hem intentat evitar que les circumstàncies poguessin provocar desavinences, malentesos en aquesta matèria, i sempre hem evitat, entre tots, arribar a postures demagògiques i hem intentat ser molt concisos. I nosaltres intentaríem i el nostre Grup intentarà que es continuï en aquesta línia, i sap segur que tindrà el suport de la resta de grups parlamentaris. I a més, volem reivindicar, ara més que mai, en un tema com el que avui ens ocupa, aquesta necessitat de consens, i des d'aquí ja els oferim per endavant, el nostre Grup Parlamentari els ofereix el consens que sigui necessari per intentar, si és que arriba el cas i es produeixen, cercar els acords en les mocions que es puguin portar a terme.

La situació d'aquests menors i adolescents immigrants, bàsicament –ja s'ha dit– del nord d'Àfrica, algerians, ens preocupa, i ens preocupa molt a tots, i, senyora consellera, avui volem deixar constància d'aquesta preocupació, preocupació que sabem que vostè i el seu Departament comparteixen. De fet, nosaltres entenem que ens trobem davant d'un fenomen social nou, d'una situació que no s'havia donat abans a casa nostra i en què possiblement cal donar respostes diferents de les que s'hi han donat fins ara. Estem convençuts, creiem que no estem davant d'un problema exclusivament de desemparament, sinó que estem davant d'un fenomen social més ampli, més complex i que, com ja s'ha dit aquí, estem davant del que és un problema dintre de la complexitat en si mateixa que suposa el fenomen de la immigració.

La immigració és un fenomen que està provocat per moltes i diferents causes i que entenem que necessita respostes globals; per això veiem que la solució no és tan fàcil, i dèiem en un principi que no pot ser una solució a curt termini, sinó que necessita moltes ajudes i moltes actuacions per part de tots, i sobretot, jo crec també, una molt important que és la pedagogia i que és la conscienciació de la societat de la situació en què ens trobem, que, d'aquesta, abans no n'havíem parlat, però que és important.

Quan abans hem dit que parlàvem de preocupació, ho fèiem en dos sentits: en primer lloc, per la circumstància mateixa del benestar i la seguretat d'aquests joves –i després en tornaré a parlar, d'aquest tema– i també –i per què no?– les possibles reaccions que pot tenir la

societat catalana davant d'aquesta situació. Abans parlava de pedagogia i crec que és molt important en aquest sentit. Catalunya és i ha estat sempre un país tolerant, però darrerament hem pogut observar, tot i que aïlladament, però s'han pogut reproduir en alguns casos algunes reaccions i algunes conductes que es poden titllar de xenòfobes. Llavors és en aquest sentit que a nosaltres ens preocupa que aquest fenomen que ara s'està produint pugui tenir algunes conseqüències d'aquest tipus.

És cert que al voltant d'aquests grups de joves –i dic «grups de joves» perquè sembla que tenen una tendència a agrupar-se– es poden reproduir tots aquells problemes inherents a l'exclusió i a la marginació que poden generar conductes violentes –el senyor Riera també hi feia referència una mica en aquest sentit, no?–, i aquesta és la situació que ens preocupa que pot donar lloc a reaccions molt diferents. Per això creiem que cal una resposta ràpida, i sobretot intentar prevenir que es puguin produir aquestes situacions, tot i que, tal com ha anat la situació, nosaltres la valorem positivament, especialment les reaccions de diferents col·lectius de veïns que entenem que han estat un model de civisme i que han estat molt correctes; però sobretot ens agradaria insistir en aquesta funció de pedagogia i d'explicar a la gent quin és el fenomen que avui tractem.

Dèiem abans que ens preocupava la situació d'aquests joves, i sabem que amb freqüència són víctimes –i també ja s'ha dit– de grups organitzats de delinqüents, amb tota la problemàtica que això suposa, tant pel que fa des del tràfic de drogues a prostitució, com el que serien problemes d'explotació sexual, etcètera, no? Per la informació que en tenim, les diferents situacions que es produeixen i el perfil dels nois de què es tracta quasi requeririen una cosa molt difícil, que seria, pràcticament, un tractament individualitzat per a cadascun d'aquests nois. Sabem que això és difícil, i demanarem que s'incrementi en la mesura del possible el nombre de les actuacions d'educadors amb coneixements especials i també que tinguin un coneixement més específic del seu idioma, de la seva cultura, i que en el moment que arriben a un centre d'acollida puguin tenir una actuació més ràpida.

Però el problema que estem tractant...

(L'oradora pateix un esvaniment. Pausa.)

El president

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a la una del migdia i sis minuts i es reprèn a la una i dotze minuts.

El president

Es reprèn la sessió.

Prego a les senyores diputades i els senyors diputats que ocupin els seus escons, i continuarem les interpellacions en el moment que la diputada que havia de substantiar la interpellació sigui en l'hemicicle.

(Pausa.)

Prego que les senyores diputades i els senyors diputats seguïn.

Interpellació al Consell Executiu sobre els grups de menors en situació residencial d'il·legalitat i jurídicament des- emparats

Correspon ara substanciar la següent interpellació, també pel procediment d'urgència, sobre els grups de menors en situació residencials d'il·legalitat i jurídicament desemparats, presentada pel Grup Socialista, i per exposar la interpellació, té la paraula la senyora Manuela De Madre per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, crec que és de lamentar el que ha passat fa uns instants i esperem la recuperació immediata de la nostra companya Araceli.

Aquesta interpellació, senyora consellera, va adreçada a vostè; vostè és qui ha de contestar en nom del Govern; però jo haig de lamentar i lamento que el conseller de Benestar Social, responsable del Pla interdepartamental de la immigració, no sigui present avui en aquesta sessió, de la mateixa manera que li he de dir, senyora consellera, que el problema dels menors sense identificar i presumptament en situació de risc, d'alt risc –presumptament no, ho estan–, aquests menors estrangers, és un problema que va més enllà de la seva mateixa Conselleria i m'atreviria a dir que també la Conselleria de Governació, la de Sanitat i fins i tot la d'Ensenyament hi tindrien i hi tindran alguna cosa a dir.

Fa setmanes que, a través dels mitjans de comunicació, degut al que en un principi vàrem pensar que havia estat una indiscreció, s'havia filtrat una reunió que havíem tingut diferents institucions, diferents persones per parlar d'aquesta situació que s'estava donant a Santa Coloma de Gramenet, a Barcelona i a altres indrets del territori, encara que no amb la mateixa proporció. Però aquest problema, senyora consellera, a Santa Coloma de Gramenet el tenim des del dia 7 de gener, que va ser el primer dia que la nostra policia local, que la Policia Local de Santa Coloma va posar a disposició de la Direcció General de la Infància menors d'aquestes característiques. Però no és un problema que es coneix el mes de gener, perquè a la ciutat de Girona fa més d'un any que aquest problema és conegut i és denunciat. El que passa, probablement, és que en un medi rural, doncs, hi ha hagut més clandestinitat i no hi va haver les fotografies de nens dormint sota un pont, les fotografies de nens dormint a sobre un banc i, potser, aquesta clandestinitat en un medi rural com el de Girona va fer que aquesta situació d'aquests menors passés desapercebuda.

He de dir, senyora consellera, que no vull simplificar el problema ni fer demagògia d'una situació i d'una problemàtica que és, evidentment, molt complexa. Però sí que li vull dir, senyora consellera, que la Direcció General d'Atenció a la Infància no ha estat diligent ni ha estat a l'altura de les circumstàncies. És veritat que,

durant tot aquest temps, hi ha hagut raons i respostes per part de la mateixa Direcció General de justificació amb relació al perquè no s'actuava d'una manera més eficaç. Aquestes raons, senyora consellera, vostè les coneix, com també coneix les respostes que des dels ajuntaments o des d'altres organismes se'ls han donat posant en qüestió, posant en dubte aquestes raons que la Direcció General de la Infància ens venia donant. Però el cas és que tenim el problema que tenim, que hi ha al voltant de 160 joves d'origen magrebí o algerià, que ara no són visibles, però que, al llarg de molts mesos –massa mesos–, han estat sense la protecció, sense les mesures de prevenció i de protecció que els pogués apartar del carrer i apartar, també, d'una vida abocada, en certa manera, a delinquir.

Vostè sap, senyora consellera, que la protecció del menor és una competència exclusiva de la seva Conselleria. Vostè sap, també, que les competències i obligacions del Govern de la Generalitat en matèria de protecció i tutela de menors existeixen, que són clares i contundents, que assenyalen que és la Direcció General de Protecció a la Infància qui té aquesta competència, de la mateixa manera que l'article 13 de la Llei d'estrangeria estableix que, quant als immigrants menors desemparats en situació d'il·legalitat, la tutela correspon al Govern de la Generalitat, i que aquesta mateixa llei estableix que el Govern en pot demanar la residència. A hores d'ara, no coneixem si s'ha demanat alguna d'aquestes residències.

No hi ha hagut diligències, per part de l'organisme competent, malgrat la reiterades peticions d'ajudes, però sí que he de dir i he de reconèixer que, durant les últimes setmanes, s'està avançant, que vostè hi ha posat –diríem– rigorositat, ganes, que ha sigut valenta a l'hora de cercar opinions, d'escoltar la gent que hem tingut i hem patit aquesta problemàtica i que, a més a més, ha avançat, ja, a través d'alguna roda de premsa o a través d'algunes de les reunions que hem vingut mantenint, mesures que puguin contribuir a millorar la resolució d'aquesta problemàtica, que és, certament, nova.

He de dir també, per a coneixement de la cambra, que a la ciutat de Santa Coloma, des del 7 de gener fins al 30 de setembre, hem donat trasllat a 102 suposadament menors; que, d'aquests 102 suposadament menors –menors, sembla ser, en realitat, després de les proves radiològiques–, 49 d'aquests menors, senyora consellera, són menors en situació de desemparament, i 53 d'aquests menors han comès alguna infracció. Podem preguntar-nos: haurien comès les infraccions si haguessin tingut unes altres possibilitats? No ho sabem. Eren ja menors infractors quan van venir i varen establir-se als barris coneguts per tots vostès i també pel conjunt de la ciutadania, als barris del Raval i Santa Rosa? No ho sabem, senyora consellera, però sí que vull deixar clar que també hem de distingir entre uns menors i uns altres menors. Per tant, hem de donar respostes que tinguin en compte aquestes especificitats dintre dels grups.

El cas és, senyora consellera, que les mesures que tenim a través de lleis i de reglaments no funcionen per a aquest col·lectiu per qüestions d'índole cultural i d'hà-

6302

bits. Sabem que aquests menors –alguns, no tan menors: tenen setze, disset anys, quinze anys– no volen ser tancats. Què és el que sembla o el que ha pogut semblar en aquest debat llarg, per part dels mitjans i per part de molts de nosaltres, que és el que més ens pot interessar, i no és això el que volem. Ells –aquest col·lectiu– han de saber que l'objectiu final o que l'objectiu que ens guia a tots aquells que tenim alguna cosa a fer i alguna cosa a dir no és tancar-los. I hem de ser prou clars i hem de donar confiança perquè aquests menors sàpiguin que, a més a més, en el cas que puguin anar o hagin d'anar a algun centre, quan compleixin els divuit anys, no se'ls posarà a la frontera. Això pot ser una al·licient per a aquests menors a l'hora de voler ser tractats o de voler ser protegits en algun centre dels que la mateixa Conselleria té o en altres que puguem crear a partir d'aquesta nova problemàtica i nova situació.

La funció protectora, cal aplicar-la des d'uns paràmetres diferents, ja que, tal com l'entenem, es torna en contra del menor, que té –ja ho he dit– una altra cultura i uns altres hàbits. A més a més, la possibilitat de retenir-los, no solucionarà, ni a curt ni a mig termini, el problema, i aquesta perspectiva és contradictòria amb la declaració dels drets dels infants i no la podríem defensar. El que sí que hem de fer és trobar solucions que s'ajustin a la nova problemàtica, fugint de demagògies i fugint de simplificar el problema.

Vull dir-li, també, senyora consellera, que aquest, malgrat les competències, no és només un problema de vostè o de la seva Conselleria. És un problema de tota la societat i cal cercar la complicitat de tothom; de les altres institucions i del conjunt de les entitats que, com el cas de l'Associació de Veïns del Raval i la de Santa Rosa i del Centre d'Acolliment per a Estrangers de Santa Coloma de Gramenet, han treballat de valent, han treballat per evitar la ruptura social en uns barris prou deprimits i prou carregats de problemàtiques socials per evitar, com he dit abans, aquest trencament en la societat. Però també he de dir-li, senyora consellera, que les persones que han estat treballant fent aquesta funció de contenció i de pedagogia s'han sentit una mica decebuts per la resolució i per algunes de les respostes que, a través de la Direcció General d'Atenció a la Infància, se'ls ha pogut donar en alguna ocasió.

Hem de trobar la manera d'assegurar el principi de normalització i hem de fer del municipi –no vull fugir, també, d'aquesta responsabilitat...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. De Madre Ortega

Un minut, només, senyor president... Vull reclamar, també, el compliment del PAS, del tercer pla d'actuació social, perquè les ràtios amb les quals treballem els municipis en situació, podríem dir-ne, normalitzada ja no s'ajusten al que diu el mateix Pla. Per tant, no podem treballar de manera més eficient i més compromesa, si no tenim els recursos per a poder-ho exercir.

He de dir també, senyora consellera, que fa uns mesos –ara ja no, però fins fa uns mesos–, a les televisions

públiques –també aquí, a casa nostra– sortia la mà d'un senyor blanc amb una cullereta que semblava de plata donant menjar a un gat amb una coneguda marca de menjar de gats. Les televisions es veuen, via satèl·lit, en qualsevol lloc; no m'estranya que molts d'aquests menors, pensant que aquí donem de menjar als gats amb culleretes de plata, vulguin venir a casa nostra.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'adopcions a Catalunya

A continuació, per substanciar i posar la interpellació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, centraré aquesta interpellació sobre els fets que es van donar a conèixer públicament el 24 de setembre d'enguany en el diari *Avui*, perquè es va donar a conèixer públicament la situació d'explotació d'aproximadament uns 200 nens menors d'edat, però va ser públicament que es va donar a conèixer. És a dir, el fiscal en cap de Catalunya, els serveis socials de l'ajuntament, dels ajuntaments afectats, el grup de menors de la Policia Nacional, la secció de menors dels Mossos d'Esquadra, la Direcció General d'Atenció a la Infància, la Guàrdia Urbana..., feia mesos que ja ho coneixia.

Així, doncs, la primera conclusió és immediata, senyora consellera. Vostès, igual com altres administracions, les administracions afectades, tot i tenir coneixement d'aquesta situació, no van actuar eficaçment per resoldre aquesta situació i per resoldre els problemes que s'havien generat. I només ho han fet, només han posat fil a l'agulla, només han començat a fer reunions entre les diferents administracions a partir del moment que aquesta situació d'explotació de menors s'ha donat a conèixer públicament.

Si fem un breu repàs del que ha estat passant a alguna de les ciutats del nostre país, ens adonarem que estem en un cercle viciós molt important i d'alta perillositat, en el qual ens trobem un grup d'immigrants il·legals, menors d'edat, que són explotats per una xarxa d'immigrants que estan legals i als quals o se'ls obliga a fer actes delictius o bé reben pallissa darrere pallissa fins que fan aquests actes delictius. Vostès, aquí, hi poden fer alguna cosa. I hi poden fer alguna cosa, en el sentit que no són vostès l'única Administració que és competent, però sí que tenen competències per fer-hi coses. Per tant, vostès poden vertebrar solucions eficients que solucionin aquesta situació. I poden, per exemple, fer proves forenses per identificar realment quin és el grup de persones que està afectat per aquestes situacions.

Nosaltres creiem que aquesta situació que s'ha fet pública darrerament és una situació especialment preocu-

pant si es té en compte que cada cop serà més freqüent. I ho serà perquè el problema generat és un problema que és conseqüència del mateix sistema econòmic i, per tant, és un problema de tota la societat. Nosaltres no podem oblidar que el 80% del món viu en la pobresa i que nosaltres, el 20% dels rics, vivim d'aquest 80%, i que aquest 20% consumeix, consumim el 86% dels recursos globals del planeta. Per tant, les immigracions de nens i de persones ja adolescents o ja majors d'edat de països subdesenvolupats no és ni una situació puntual ni una situació que s'hagi estabilitzat sinó tot el contrari. És una situació que, cada vegada, es produirà amb major freqüència i amb major quantitat.

Per tant, aquí hi ha una sèrie de preguntes que tota la societat s'ha de fer, com he dit abans –que diverses administracions s'han de fer–, però que vostès s'han de fer especialment, perquè tenen més responsabilitats, dintre l'àmbit administratiu, que altres. I vostès s'han de preguntar quin és el futur de la nostra societat: si no garanteix els mínims drets humans als menors, siguin immigrants o no, siguin legals o no, perquè el primer són els drets humans i, després, ve la situació legal. I vostès han de pensar quin és el futur de la nostra societat: si, en lloc d'integrar, es degrada la qualitat de vida per a tothom. I aquestes són les preguntes de fons, i són preguntes que no poden resoldre vostès només, però sí que són preguntes sobre les quals vostès tenen una bona part de responsabilitat i una bona part de les respostes.

Nosaltres hem trobat a faltar una prioritització de l'acció preventiva, i hem trobat a faltar que vostès actuïn en els factors de risc i de conflicte social de tota la societat, treballant amb els menors en el seu entorn i en col·laboració amb els ens locals. I aquest és un punt especialment important perquè vostès no col·laboren suficientment ni amb recursos econòmics ni amb recursos humans en els serveis socials d'atenció primària ni el pla d'actuació social.

Vostès ara s'han vist obligats per les circumstàncies a mirar de generar el màxim de meses i converses amb les administracions dels ens locals que són pertinents, per tal de solucionar el problema. Però vostès fins ara han relaxat molt, excessivament –i això és part del problema–, la relació amb les administracions locals. I no contribueixen tampoc a la detecció ni a la diagnosi de famílies o persones en situació de conflicte o risc social. I això té una traducció molt clara, que és: nombre d'educadors, nombre de psicòlegs, assistència social. I, en definitiva, una repercussió darrera: diners invertits pel seu Departament en aquestes qüestions. És a dir, pressupostos; pressupostos del Govern de la Generalitat, els passats i els que vindran d'aquí a un mes, tot just un mes o un mes i escaig. Per tant, aquesta és una qüestió en què nosaltres no deixarem d'insistir, com hem fet en altres ocasions, quan els passin els seus pressupostos. Perquè, després, els educadors no són suficients, els psicòlegs no són suficients, l'assistència primària no és suficient.

Hi ha un altre element, també, fonamental al nostre entendre, de tot el que és tracte a mitjà termini d'aquesta situació, que és per on passa la solució real, que és

tota la vessant de l'acolliment, en la qual la Direcció General d'Atenció a la Infància té un paper més que rellevant. Els menors no es poden passar tot el dia al carrer. I això és una afirmació del mateix director general, que nosaltres compartim. I això vol dir que vostès –i ho he dit abans i ho repeteixo ara– han de tenir un sistema de detecció dels casos específics d'alt risc i dels casos de desvertebració familiar.

Els col·lectius de risc que presenten unes especificitats especials, com és aquesta de la qual parlem en aquesta interpellació, ja siguin de caràcter cultural, ja siguin d'inexistència de família, ja siguin, fins i tot, de prioritats de la seva vida, o sigui, en el sentit que, com també s'ha dit en altres interpellacions, bàsicament el que busquen és casa, feina i prou, i després passar-s'ho bé –això són declaracions de persones implicades en tots aquests conflictes–, els fa més conflictius. Efectivament, però és que, tot respectant els drets, l'atenció educativa adequada, etcètera, etcètera, vostès també han de promoure un règim disciplinari adequat, proporcionat, just, però que s'adeqüi a la situació existent, si és que no és –i en aquest cas no ho és– la mitjana de les que es poden produir en aquest àmbit. Per tant, nosaltres també creiem que s'ha de reformar el marc legal. I creiem que s'ha de reformar el marc legal, sobretot en el que fa referència a la Llei de justícia juvenil, que és una llei estatal, però sobre la qual vostès el poden desenvolupar, com bé coneix.

I aquestes modificacions s'han de fer en un sentit que potser no és corrent fins ara en la legislació però que ben segur que ho haurà de ser a partir d'ara. I és que ha de ser una legislació flexible que es pugui aplicar en funció de les circumstàncies. És a dir, si l'espècie humana és l'espècie de vida més intel·ligent del planeta, apliquem aquesta intel·ligència als marcs legals i fem que els marcs legals no es vegin desbordats en la creació d'una nova situació. D'una nova situació que no és tan nova, però que, en tot cas, el que és segur és que prendrà molta importància, no només a Catalunya, sinó en tot aquest petit grup de privilegiats del 20% dels rics del món. Per tant, vostès han de preveure legislativament les modificacions que cal fer per tractar el tema dels menors immigrants que són explotats per gent també immigrant o per col·lectius no immigrants.

Per tant, nosaltres creiem que aquesta és una de les peces clau que s'han de produir. I pensem, també, que amb el projecte de llei que vostè ens ha adreçat no anem pel bon camí, perquè és un projecte de llei extraordinàriament imprecís, d'una vaguetat que no contempla, al nostre entendre, la solució dels problemes i que, per tant, s'ha de reforçar des de la profunditat del concepte que genera aquest conflicte i des de les solucions que es poden plantejar.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Correspon ara el torn de resposta de l'honorable senyora consellera. Té, per tant, la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert, per un temps màxim de cinquanta minuts.

6304

La consellera de Justícia (Sra. Núria de Gispert i Català)

Molt honorable president, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, intentaré contestar pràcticament tots els interrogants que els diputats dels grups interpellants m'han fet.

La senyora Dolors Nadal em pregunta des de quan tinc coneixement d'aquest fet i quines mesures ha pres la Conselleria de Justícia, i vol prendre, de futur, per solucionar-ho. Fa esment d'una pregunta parlamentària d'Iniciativa per Catalunya i de la meua resposta; resposta que va ser, em sembla, en el mes d'abril o maig, i que tractava dels menors immigrants. Em diu, també, que la Grume no pot obrir fitxes identificatives de menors, i que l'horari d'oficina de la DGAI és un horari d'oficina i que, per tant, no està oberta els caps de setmana ni cada dia les vint-i-quatre hores. Entre altres coses, després anirem tractant alguns altres aspectes que la senyora Nadal m'ha fet.

El senyor Ignasi Riera expressa la necessitat de la modificació de la Llei d'estrangeria, no només pel que fa als menors immigrants que ens ocupen avui, sinó per la situació general d'immigració. Ell creu i planteja que hi pot haver la necessitat de millorar les lleis actuals, tant la Llei d'estrangeria com, possiblement, les lleis de menors, i demana quin és el capteniment de la Conselleria en aquest sentit.

La senyora Manuela De Madre explica i diu que aquest tema va més enllà de les competències del nostre Departament i, d'alguna manera, constata que el Departament de Justícia ha intentat fer front a aquesta nova problemàtica, però que la realitat és que s'ha trobat amb molts més problemes de coordinació dels que es podia plantejar en un inici. També diu que és possible que siguin necessàries unes noves mesures legislatives o reglamentàries, ja que sembla ser que les actuals poden ser insuficients, tant pel que fa al tractament d'aquests menors en conflicte social, com per tot el que es refereix al tema d'immigració.

I el senyor Jordi Portabella diu que ens trobem davant d'un fenomen nou, que no és de fàcil solució, i que calen mesures de prevenció, que hi ha mancances en el Pla d'actuació social, que hi ha manca de mitjans i que, en definitiva, també es necessita proposar o promoure un nou règim o un règim –no nou–, un règim disciplinari per a aquest tipus de menors. Fins i tot diu que el que s'hauria de modificar és la Llei penal juvenil o la llei que emmarca la política dels menors infractors. I també afegeix que el projecte, l'avantprojecte que jo he traslladat als grups parlamentaris, no és suficient per solucionar una problemàtica com aquesta.

Davant d'aquestes interpellacions, el que vull explicar als senyors i a les senyores diputades és que ens trobem davant d'una situació totalment nova. La situació dels menors immigrants no és només un problema de protecció i tutela de menors, sinó una situació molt més greu i complexa que té un origen i unes causes diferents de les que motiven i configuren la situació de protecció i tutela en el nostre entorn. I és per aquesta raó que el nostre sistema de protecció de menors i adolescents per si sol no és la resposta adequada a un fenomen que ha

crescut molt en poc temps i que requereix un compromís i una col·laboració molt més estreta per part de tot-hom. Amb això agraeixo les paraules, en aquest sentit concret, de la senyora Manuela De Madre, que ha entès que realment no és un problema només del Departament de Justícia. Però també vull recordar als senyors i senyores diputades que el Parlament de Catalunya va aprovar tres resolucions en les quals instava el Govern, des del Departament de Justícia, competent en matèria de protecció i tutela de menors, a adoptar les mesures necessàries en coordinació amb totes les administracions implicades.

L'arrel d'aquest problema és la immigració, que es produeix quan les persones, legítimament, busquen millorar la seva situació econòmica i social i la de les seves famílies. Quan els nivells de pobresa i de desesperació són tan elevats com els que es donen al nord d'Àfrica, no només emigren els adults, sinó que també ho fan els joves menors d'edat. Aquests joves no vénen als països més desenvolupats amb l'objectiu de ser protegits per les seves institucions, d'acord amb uns patrons i uns sistemes de protecció que es corresponen amb el nostre model de societat, amb la nostra cultura, no pas amb els seus. Vénen a buscar feina. Vénen a treballar, que és el que ja intentaven fer en el seu país. Vénen a guanyar diners per viure millor, o, senzillament, per sobreviure. I per això es juguen la vida creuant l'estret i les fronteres en condicions de vida o mort, com ho fan també els seus adults. I quan no poden trobar feina, perquè són menors i es troben indocumentats i en situació d'ilegalitat, alguns es veuen obligats a entrar en el món de la petita delinqüència, sovint dirigits i organitzats pels adults.

El problema social que ens ocupa també afecta altres comunitats autònomes, com València, Andalusia i Canàries. Des del mes de maig el Ministeri de l'Interior, a proposta del de Treball i Afers Socials i d'aquestes comunitats autònomes amb competències, de València, Andalusia, Canàries i Catalunya, està arbitrant mesures per donar algunes solucions d'urgència, que només es poden portar a terme des del Ministeri de l'Interior. És un problema d'estrangeria, és un problema d'immigració il·legal, és un problema de desemparament i és un problema de delinqüència juvenil. Aquestes són les causes i l'origen del problema. Així s'explica que no vulguin ingressar en els centres d'urgència Roure, que tenim des de 1996, ja que no és una solució vàlida per complir les seves expectatives. Estan acostumats a guanyar-se la vida al carrer. Això explica que la policia els hagi d'emmanillar, de vegades, per portar-los al centres d'urgència de la DGAI. Que, per cert, senyora Nadal, està obert les vint-i-quatre hores del dia, tots els dies de l'any; de la mateixa manera que estan oberts tots els dies de l'any els altres 135 centres de la DGAI, que en total acullen més de dos mil menors i joves. El 40% d'aquests menors acollits en els centres de la DGAI són adolescents i joves de més de catorze anys. I el 20% d'aquest 40, per tant a l'entorn de 150, 180, són joves immigrants que van ingressar indocumentats.

Existeixen dos grups de menors que corresponen a dos perfils diferenciats. Hi ha un perfil que es tracta de joves al voltant dels setze anys, que cerquen treball per

poder-se mantenir i, en alguns casos, poder enviar diners a les seves famílies. Ocasionalment, aquest grup té conductes antisocials, en casos d'extrema necessitat. Aquests joves poden ser tutelats per la DGAI per la seva situació de desemparament, si és que estan desemparats. Però no requereixen un recurs d'internament, atès que el que necessiten i el que poden és treballar. No representen cap tipus d'amenaça directa a la societat. La funció que requereixen s'ha d'exercir en primera instància des dels serveis socials de base.

Hi ha un segon perfil. També hi ha menors abandonats per les seves famílies; nois de carrer en el seu país d'origen, consumidors habituals de substàncies tòxiques, que es dediquen a activitats de caràcter antisocial i, en alguns casos, formen part de grups organitzats de delinqüents. El pronòstic d'aquest segon grup és molt negatiu, atès que rebutgen amb violència qualsevol tipus d'ajuda que se'ls pugui oferir, especialment si aquesta ajuda consisteix en l'internament en un centre d'acollida o residencial. Fins i tot, una vegada ingressats al centre d'urgència Roure, que és la primera entrada que tenen, sobretot a Barcelona, i on entren per la força, no s'ha acabat el problema, i molt menys el problema del menor.

De veritat algú pot pensar que és possible contenir i retenir contra la seva voluntat de manera perllongada uns menors que provenen d'un altre model social i cultural, molt allunyat del nostre concepte i del nostre sistema de protecció de menors desemparats, amb uns recursos que han estat dissenyats i desenvolupats conceptualment, normativament i instrumentalment per donar resposta a situacions de desemparament convencionals? La resposta és evident: no és possible obligar-los.

Això vol dir que no hi podem fer res? No. Nosaltres, el Departament de Justícia, a través de la Direcció General d'Atenció a la Infància i de la Direcció General de Justícia Juvenil, no defugim ni escampem responsabilitats. Únicament diem que necessitem l'ajut i la col·laboració d'altres administracions i institucions que disposen de les competències i dels mitjans per donar resposta coordinada al conjunt d'aspectes i circumstàncies que configuren aquesta situació i que no es corresponen amb una situació de desemparament *stricto sensu*; raó per la qual hem dit: nosaltres sols, la DGAI sola, la Direcció General de Justícia Juvenil sola, no podrà resoldre aquesta situació si continua creixent aquest nombre de menors i continua enfortint-se la seva organització grupal.

La voluntat de la DGAI és acollir tots els adolescents que li siguin lliurats a qualsevol hora i oferir-los una atenció respectuosa dels seus drets i interessos, posant-ho en coneixement del ministeri fiscal. Ahora, però, cal tenir en compte que la funció de protecció no és en cap cas punitiva i, per tant, limitadora de les llibertats, cosa que correspondria, en tot cas, aplicar a menors sota mesures judicials dependents de la Direcció General de Mesures Penals Alternatives i de Justícia Juvenil.

La DGAI, per poder exercir de manera adient la protecció dels adolescents, ha de rebre el suport i l'auxili de les altres institucions administratives, fiscals, judicials

i policials. La DGAI té recursos, té centres, però no té presons per a joves amb problemes de conducta. Tampoc la Direcció General de Justícia Juvenil té presons per a joves amb problemes de conducta; el que té són recursos apropiats per a menors infractors, recursos que no són els que té la DGAI per a aquests menors en conflicte social. La solució no és l'internament forçós i obligatori. L'internament ha de ser l'últim recurs.

Algú podria pensar que només hem reaccionat a partir que els mitjans de comunicació s'han fet ressò de l'existència de menors que dormen al carrer, que ha estat a partir d'aquí quan hem començat a actuar i a demanar col·laboració. No és cert. Ja l'any 1997, la DGAI va acollir amb caràcter estable, en centres residencials d'acció educativa, 185 menors immigrants de 31 països, 80 dels quals procedien del Marroc. En aquests moments la DGAI té acollits amb caràcter estable en centres residencials d'acció educativa 133 menors procedents de països africans, i és en aquest sentit i respecte d'aquests menors que la resposta de la pregunta parlamentària d'Iniciativa per Catalunya anava en la indicació que des de la DGAI, amb aquests menors que accepten aquesta mesura d'acolliment perquè no tenen on anar i perquè necessiten ser emparats, i han acceptat aquest emparament, tenim aquest tracte i aquestes solucions que la DGAI dóna amb els seus recursos. Aquests menors estan en els nostres centres, estan als nostres centres per la seva pròpia voluntat i, per tant, s'han integrat i s'han normalitzat amb la mateixa vida normalitzada de qualsevol altre menor de Catalunya que està ingressat en els nostres centres.

A més d'aquests menors, dels quals jo contestava en la pregunta parlamentària que d'una manera estable han encaixat en el nostre sistema de protecció, hi ha un grup aproximat de 160 joves immigrants, sobretot magribins, el 60% dels quals tenen setze o més anys, que no hem aconseguit protegir d'una manera estable, que no accepten el nostre sistema i que intenten, de totes totes, sobreviure al carrer. I és en relació amb aquest fenomen que va començar a manifestar-se a principis d'aquest any i que s'ha agreujat a l'estiu, en el qual és del tot necessària la col·laboració que demanem, però que no demanem ara, sinó que ho venim fent des de començaments d'any. El director general d'Atenció a la Infància ha mantingut dotze reunions des del mes de març fins el mes de juliol, a algunes de les quals he assistit jo mateixa, amb responsables de les administracions i institucions implicades, sense que s'aconseguís el recolzament necessari, potser perquè ningú no imaginava que fos o pogués ser un problema social tan gran com ara es veu.

Des de l'1 de gener de 1998, hi han hagut 832 intervencions per part de la DGAI amb relació a aquests nois del carrer, aquests 160 joves immigrants indocumentats que no tenen recurs residencial perquè volen viure al carrer. D'aquests joves, un 30% són majors d'edat, i s'ha detectat la seva majoria d'edat a través de les proves radiològiques que s'han pogut fer en alguns casos, no en tots, perquè el primer problema que ens trobàvem és que quan el centre Roure o la DGAI demanava a la policia que portava aquests nois emmanillats als nostres centres, els demanava que els portessin al Clínic o a

l'hospital a fer-se les proves radiològiques, segons qui era el policia que els portava, les proves es feien, i segons qui era el policia que els portava, no les feia perquè entenia que no era la seva obligació.

Quan aquests menors vénen pel seu propi peu, i vénen sense violència, és la DGAI que els ha portat, però quan aquests nois vénen amb violència i amb força, amb les coses i amb les persones, i amb perill de fer-se mal ells mateixos o fer mal als educadors, és quan demanem les forces policials perquè ens ajudin a portar aquests menors, que els porten ells, emmanillats, a fer aquestes proves radiològiques. Entre altres coses, perquè és imprescindible destriar quins són majors i quins són menors. Tenim menors d'aquestes 832 intervencions que han passat pel centre El Roure més de vint vegades, amb noms diferents, i, per tant, moltes vegades, amb les dades que té la DGAI, no són suficients per convèncer la policia que aquell menor és major d'edat. Per això demanem que, abans de portar-los a la DGAI, abans de decidir el seu desemparament, el que s'ha de decidir és si són majors o menors d'edat, i la prova és que, d'aquests 160 joves, el 30% són majors d'edat.

És un problema que requereix l'ajut de tots, és un problema que s'ha de resoldre entre el Departament de Justícia, els ajuntaments implicats, a través dels seus serveis socials de base, la fiscalia, la justícia de menors, les forces de seguretat i la Delegació del Govern. Cal una col·laboració i una actuació decidida entre la policia i la fiscalia pel que fa a la detenció, a la detecció de l'edat i al trasllat dels menors als centres adequats.

Abans, en la interpellació, la senyora De Madre ha fet esment dels 102 menors que des del gener fins avui han traslladat ells, o han donat ordres del seu trasllat a la policia i ens els han portat al centre El Roure o al centre on la DGAI demanava. D'aquests 102 menors, el 50% eren menors que necessitaven protecció. L'altre 50% eren menors, tal com ha dit la senyora De Madre, que havien comès delictes, petits o grans delictes, però els havien comès, que tenien més de tres atestats policials, però quan arriben a disposició de la fiscalia, la fiscalia soluciona el problema més fàcilment vehiculant-los a través de la protecció.

El Departament de Justícia, com vostès saben, té mitjans suficients per a aquests menors infractors, té mitjans que estan, a més, regulats a través de la Llei 4/92, de l'Estat, de mesures urgents per als menors infractors, però no és fàcil convèncer el fiscal i els jutges de menors que aquests menors necessitarien mesures de més contenció, que no són exclusivament ser internats en centres de reforma, sinó que hi han mesures de règim obert, a través dels educadors de carrer que tenim a la Direcció General de Justícia Juvenil, però això significa obrir-los un cert expedient i considerar que aquest menor ha comès alguna infracció. Per tant, el més fàcil és considerar que si són menors d'edat passen per la via de la protecció i, en definitiva, serà la DGAI, que també està en el Departament de Justícia, la que haurà d'actuar respecte d'aquests menors, quan, com tots sabem, són menors que no són iguals que els menors desemparats.

Quines són les mesures que proposo i les mesures que estem portant a terme, no des del gener en què va sortir aquest fenomen sinó des de fa dos anys? En primer lloc, des de l'Administració de la Generalitat, impulsarem la proposta de modificació de la Llei d'estrangeria. Senyor Riera, vostè ha dit que era necessària, probablement, aquesta modificació. Jo li puc assegurar que no només és necessària sinó que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió en el mes de març d'enguany va presentar al Congrés dels Diputats una proposició de llei modificant molts aspectes de la Llei d'estrangeria que no havien estat contemplats en la Llei del 85, i que entenc que no hi estiguessin contemplats perquè de l'any 85 fins avui han passat moltíssims fenòmens nous que no podien preveure's l'any 85.

És en aquesta Proposició de llei on, des del Departament, intentarem impulsar una modificació que almenys aclareixi algun aspecte més relacionat amb els immigrants indocumentats menors d'edats. Entre altres coses la detecció de la seva edat i la possibilitat d'obrir una fitxa identificativa, que no ha de ser una fitxa policial, sinó que en funció de la mateixa protecció d'aquests menors és necessari saber amb qui estem treballant i qui és qui. No pot ser que la DGAI obri expedients per a aquests menors que el que menys noms té en té quatre, i per tant, per força requereix l'ajut i l'experiència de les forces policials en el que és la tasca identificativa d'aquests menors. Continuarem i accelerarem l'elaboració de l'avantprojecte de llei de modificació de la llei sobre mesures de protecció dels menors desemparats, ja iniciat fa tres mesos, per adequar el seus continguts a les noves realitats, arbitrànt un règim que permeti a l'Administració actuar en els casos d'elevat risc social o de resistència violenta.

En aquest cas, vull contestar al senyor Portabella dient-li que tenim dues normatives a Catalunya pel que fa als menors desemparats o als menors infractors. Els menors infractors estan dins de la Llei 4/92 i estaran en el futur dins de la Llei penal juvenil, que és una llei a nivell de l'Estat. Aquesta Llei, de totes maneres, no és que sigui del tot urgent per a Catalunya, perquè estem complint el que ja disposa la Llei 4/92 per a aquests menors infractors. Per tant, en aquest sentit, per això jo he fet molt èmfasi que aquests menors indocumentats que ens trobem des del mes de gener a Catalunya alguns són desemparats, alguns necessiten protecció, altres no necessiten, en el cas de menors, ni una cosa ni l'altra, perquè ja no són menors sinó majors d'edat, i els altres necessiten mesures de contenció establertes a la Llei 4/92, però que no es poden arbitrar des de la Conselleria de Justícia si no és a petició del fiscal o dels jutges de menors.

El que sí que es requereix, des del nostre punt de vista, és una modificació, una millora de la Llei de protecció de menors catalana, perquè aquesta Llei, tant la del 91 com la del 95, no contempla mesures clares, no contempla un règim disciplinari, no contempla un estatut dels menors ni un estatut dels centres de protecció en el qual possibiliti l'Administració i possibiliti els directores de centres a recórrer a certes mesures de més contenció en el cas que aquests menors hagin d'estar en un centre.

Per tant, per aquesta raó, considerem que s'ha de modificar la Llei; per aquesta raó i altres relacionades amb l'adopció i els acolliments, aquesta Llei no va ser inclosa, com vostès saben, en el Codi de família, sinó que només s'hi van incloure uns principis generals perquè enteníem que era una llei més administrativa que civil, i que, a més a més, requeria canvis perquè la mateixa societat demanava aquests canvis, perquè l'atenció i la protecció d'aquests menors és totalment canviant pel tipus de fenòmens que van apareixent, i per aquesta raó la vam extreure del projecte de Codi de família i la vam estar treballant durant tot aquest any. Per aquesta raó jo he proposat que d'aquest projecte que tenim a la Conselleria, aquest avantprojecte, s'extraguessin els dos capítols corresponents a la valoració de l'existència i la possible regulació dels menors en conflicte social o dels menors en alt risc social, i un cinquè capítol que permetés tenir un règim i un estatut dels menors i dels centres per poder solucionar, en part, alguna d'aquestes problemàtiques.

Des del Departament de Justícia continuarem contractant mediadors i educadors procedents de la mateixa cultura que els menors immigrants, com ja tenim en alguns centres i unitats de carrer. Continuarem el procés, iniciat fa dos anys, d'increment, reconversió i adequació dels nostres recursos a les noves realitats socials. En aquests dos anys, a més del Centre d'Acollida Estrep, hem assignat a la Direcció General d'Atenció a la Infància dos centres que procedien de Justícia Juvenil, amb els seus equips educatius, i aquests centres, per les seves característiques, ofereixen una bona resposta educativa a aquesta nova tipologia de menors de catorze a divuit anys, immigrants i no immigrants, que manifesten comportaments violents i antisocials, sense arribar a la comissió de cap delictes greus.

En aquesta mateixa línia, demà inaugurarem un nou centre d'acollida a Girona, de les mateixes característiques i amb els mateixos objectius que els dos anteriors. El passat mes de juliol vam posar en funcionament un servei d'atenció i acollida especialitzat en menors immigrants. El funcionament d'aquest servei en la seva primera fase ha consistit en un treball de camp, amb funcions de mediació cultural al carrer, per anar coneixent i familiaritzant-nos amb aquests joves i oferir-los els serveis del sistema de protecció.

En els propers mesos, tot i continuar aquesta tasca de mediació cultural al carrer, aquest servei iniciarà una segona fase que funcionarà com a centre d'urgències i vindrà a ser un centre Roure-2. Es tracta d'un servei nou, que va adreçat exclusivament als menors –immigrants o no immigrants– que es troben sols a Catalunya i que té com a objectiu bàsic oferir a aquests joves amb problemes de conducta recursos més adients a les seves expectatives, de manera que l'internament obligatori en centres sigui l'última opció possible. Aquest centre actuarà, en principi, de centre d'urgències de vint-i-quatre hores, de quaranta-vuit hores, màxim de setanta-dues, amb la possibilitat que, a partir d'un diagnòstic ràpid i urgent, pugui ajudar-se aquests joves o bé a tornar a l'entorn on estaven o bé a anar a un centre d'acollida o residencial.

Mentre no tinguem aquest centre d'urgència Roure, que penso que el podríem tenir en uns quatre mesos, haurem de seguir amb el centre Roure-1, amb la col·laboració de la policia i de la Fiscalia, o bé arbitrarem una unitat d'urgències provisional en algun dels centres de què disposem en el territori, i necessitarem per a això el trasllat d'aquests menors amb problemes de conducta, el trasllat per part dels cossos i les forces de seguretat.

L'entrada en funcionament d'aquest nou servei o de tots aquests recursos que he esmentat millorarà, segur, la nostra capacitat de resposta, però que ningú pensi que amb això s'haurà resolt totalment i definitivament el problema. Torno a repetir que necessitem la col·laboració de tots, i per això continuarem impulsant i intentarem consolidar l'actuació coordinada de totes les administracions i institucions implicades, així com l'ajut de la societat civil. He demanat l'ajut de la policia, he demanat l'ajut de la Delegació del Govern, he demanat l'ajut dels ajuntaments, de la Fiscalia i de la justícia de menors. Crec que és un problema de tots; ho repeteixo: crec que és un problema majoritàriament de Protecció i Tutela de Menors, i mai hem dit que no, però hi ha un percentatge d'aquest problema que no correspon a la Protecció i Tutela de Menors, que correspon a Fiscalia, a la justícia de menors, a la policia i als ajuntaments.

I és per aquesta raó que penso que avui estem tots aquí amb aquestes interpellacions i és per aquesta raó que penso que en el debat de política general van ser aprovades tres resolucions en aquest sentit. I és per aquesta raó que des del Departament de Justícia, des que vam veure que aquest fenomen començava a ser una realitat persistent, vam iniciar aquest període de reunions, d'entrevistes i de propostes de millora de totes les mesures que ja teníem en el Departament o que era necessari reconvertir, i de totes aquelles que necessiten, per la força, l'ajut de les altres institucions.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per al torn de rèplica, té en primer lloc la paraula la diputada senyora Nadal, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyora consellera, tots estem d'acord que és una realitat nova, que és una realitat altament preocupant, que és una realitat que requereix el compromís i col·laboració de tots.

En una part de la seva intervenció l'honorable consellera llançava la següent pregunta; deia: «Que és que algú creu que es pot retenir aquests menors contra la seva voluntat?» Doncs, dispensi, consellera, però en la resposta que vostè ens donava vostè ho creia. O, altrament, quan ens l'hem de creure?, quan respon que aquests menors estan institucionalitzats, estan escolaritzats, reben educació mèdica, reben tota mena d'atencions?, o ens l'hem de creure quan ens els trobem dormint al carrer, i aleshores ens diu que no els pot institucionalitzar perquè hi ha un buit legal, perquè hi ha una manca

6308

de col·laboració de la policia, perquè realment no se'ls poden aplicar aquestes mesures per totes aquestes mancances?

Indubtablement, senyora consellera, la legislació que tenim pot ser susceptible de millora. Ens tindrà al seu costat per millorar tot allò que s'hagi de millorar, però, honorable consellera, l'autoritat tutelar a Catalunya és la DGAI i la DGAI no ha actuat amb la diligència que es mereixen aquests menors que es troben al carrer a casa nostra.

Fem un repàs, senyora consellera: legislació del nostre Parlament. La Generalitat de Catalunya, mitjançant l'organisme que tingui atribuïda aquesta competència –és a dir, la DGAI–, exerceix la protecció sobre els menors desemparats domiciliats a Catalunya, tots, siguin catalans o no. És a dir, la DGAI té totes les competències en matèria de protecció de menors. A més a més, aquesta mateixa Llei preveu les mesures que vostè pot prendre quan un menor està en situació de desemparament, és a dir, quan no hi ha cap persona a la qual legalment correspongui exercir aquesta guarda –hi insisteixo, senyora consellera, siguin catalans o no, estiguin documentats o no, ho vulguin o no ho vulguin.

Vostè m'ha fet parar atenció sobre que sí que compten amb un centre d'urgències a Barcelona. Ja li ho he dit, senyora consellera, que sí, que coneixia l'existència del centre El Roure. Però vull insistir en una qüestió: quan el Grume arriba al centre El Roure no troben ningú que pugui autoritzar el trasllat del menor al Clínic perquè li facin la prova radiològica, i la policia, el Grume, no l'hi pot portar, perquè li ho ha d'autoritzar la DGAI. Vostè no em pot dir, senyora consellera, que aquests menors estan per identificar perquè el Grume no fa una classificació d'aquests menors, perquè vostè sap que legalment el Grume no pot fer aquesta classificació; això ho ha de fer necessàriament la DGAI.

Per una altra banda, la legislació d'aquest Parlament, honorable consellera, els mana, els obliga que els centres d'acolliment exerceixin atenció immediata i transitòria sobre aquests menors desemparats, a fi d'analitzar la seva problemàtica i després decidir el tipus de mesures que s'hi han d'aplicar, i a més a més li diu les mesures que ha d'aplicar la DGAI, sempre, naturalment, amb l'informe previ dels equips tècnics competents, i naturalment també tenint en compte l'interès del menor, i que poden ser l'acolliment en un centre públic o col·laborador o qualsevol altra mesura aconsellable de caràcter assistencial, educatiu o terapèutic, ateses les circumstàncies del menor, que inclou, per tant, el concepte de correcció educativa. Naturalment, tots estem d'acord que l'internament ha de ser l'última mesura, però si cal, en comunicació amb la Fiscalia, és el que vostè ens havia dit que s'havia fet en aquesta famosa resposta que va trametre a la cambra.

Què vol dir, senyora consellera, quan diu que no s'han documentat aquests menors del carrer perquè no volen papers? Quantes sol·licituds de documentació ha tramès vostè a la Delegació del Govern, honorable consellera? Què vol dir quan ens diu que no volen ser protegits? La DGAI és l'autoritat tutelar, ha d'actuar generant confiança en aquests menors, perquè un nen de catorze anys

ha de ser tutelat, ho vulgui o no ho vulgui, sigui català o no ho sigui.

Què vol dir, senyora consellera, quan diu que agredeixen els educadors, que no se'ls pot portar a fer la prova radiològica perquè s'escapen? L'autoritat tutelar a Catalunya és la DGAI, però és que, a més a més, havíem quedat que la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra és la policia administrativa de Catalunya, és qui té l'obligació d'auxiliar la DGAI per poder fer aquestes gestions, i no em barregi, si us plau, aquí qüestions de desplegament de mossos. O és que vostè no està ben coordinada amb el conseller de Governació, honorable consellera?

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps de cinc minuts.

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo immediatament, senyor president. Senyora consellera, vostè ens té acostumats a actuar amb valentia. Prengui les mesures necessàries, de forma immediata, i ens tindrà al seu costat. Però, si us plau, no ens llanci cortines de fum amb avantprojectes que són més propis de ser el reglament interior d'un centre que no pas un text legal. Atengui aquests menors, senyora consellera, perquè això és una exigència, no només política, des del càrrec que vostè té, aquesta és una exigència moral. Acabem amb aquesta vergonya que estem patint tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, perquè si la injustícia social i la misèria són sempre esfereïdores, són especialment repugnants quan les pateixen els menors.

Hi insisteixo, consellera: ens tindrà al seu costat per actuar realment, per acabar amb aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn també de rèplica, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, gràcies, senyor president. Senyora consellera, vostè ha fet una primera afirmació amb què estem totalment d'acord: la situació d'aquests infants no s'entén ni se soluciona només des de la DGAI. Absolutament d'acord, i és precisament per això que nosaltres també hauríem volgut que hi hagués avui aquí el conseller de Benestar Social, com hi ha estat –si més no una estona– el conseller de Governació, com hauríem volgut que avui haguessin estat presents en aquest acte –evidentment, no aquí, perquè no els correspondria– l'adjunt del Síndic de Greuges d'Infància –i estic dient els noms de les persones que s'havien reunit justament el 28 de setembre a l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet o amb l'Ajuntament de Santa Coloma de Gramenet–, el cos nacional de la policia, especialment la policia de menors, la Fiscalia, Governació, els Mossos d'Esquadra, l'Ajuntament de Barcelona, l'Ajuntament

de Santa Coloma de Gramenet, perquè és evident que ha de ser així, com també em sembla que és un problema de què té competència –i molt directa– la delegada del Govern a Catalunya. I de la mateixa manera, senyora consellera, que jo li vaig formular a vostè, com a representant del Govern, un seguit de preguntes, les vaig formular també a la senyora Julia García Valdecasas, delegada del Govern a Catalunya, perquè em quedava molt clar que hi havia responsabilitats que no eren només de la Generalitat.

Alhora, però, deixi'm dir que el que s'ha fet ens sembla insuficient. És a dir, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds deplora i qualifica d'ineficac, d'insuficient i de socialment injusta l'actuació del Govern de la Generalitat, i especialment de la DGAI, pel que fa a la situació dels magrebins desemparats, ja denunciada fa més d'un any, perquè –hi insistim– les competències sobre protecció i tutela de menors corresponen al Govern de la Generalitat, que per exercir-les pot demanar i ha de demanar suport a tot-hom.

Però, per què diem això? Perquè davant la detecció d'un problema com aquest ens trobem davant d'una situació en què les urgències i el mal social de la no-actuació eficaç amb urgència pot ser molt greu. Hi ha qüestions en les quals pot ser molt greu no actuar, però que, en tot cas, hi ha més temps per actuar; en canvi, hi ha qüestions en les quals el temps, i per tant el *timing* d'una actuació és un element absolutament fonamental.

I, per tant, em penso que mentiríem si no diguéssim aquesta qualificació que fa el nostre Grup Parlamentari. Crec que ho fa des de la responsabilitat d'haver intervingut en temes d'infants des de fa molt temps. Vostès recordaran quan va haver-hi aquí uns infants que van venir amb un vaixell, que es van quedar aquí, que no sabien qui els podia protegir... Les gestions en aquell cas amb la Delegació del Govern, amb el Govern de l'Estat i amb la Generalitat, les vam estar fent perquè sabíem que era una situació molt greu i perquè en la situació dels infants no es pot mai allegar –com he dit abans– buit legislatiu, buit de poder.

Vostè ha dit: «L'internament ha de ser l'últim recurs.» Naturalment, naturalment, però, és clar, això vol dir que tots els altres recursos són recursos enormement reforçats. Jo li deia abans..., vostè anuncia: «A Girona s'obre un centre»; jo li deia abans: «És que a Girona s'han tancat centres, també, com se n'han tancat d'altres.» I aleshores no es tracta de justicialitzar el que és l'actuació amb la infància; del que es tracta és de trobar un seguit de sistemes que permetin que sigui cada vegada més fàcil això que és tan difícil, com és atendre uns infants en situació de marginació. Mai no és fàcil treballar amb sectors marginals, mai, es tracti d'infants o es tracti de persones pobres, etcètera.

La Comissió que em va tocar presidir, d'Estudi sobre la Pobresa a Catalunya, acabava dient que actuar sobre la pobresa és molt difícil, entre altres coses –dèiem–, perquè fins i tot els mitjans de comunicació no volen publicar notícies sobre la pobresa, perquè, com ens deia un director d'un diari de Barcelona, la pobresa no ven. I en aquest tema passarà exactament igual: el tema no

ven, i, per tant, avui l'hem pogut desvetllar, però, si no hi ha una actuació responsable de govern, evidentment, no es podrà treballar.

No seria just, senyora consellera –i em penso que en això estem d'acord– carregar excés de responsabilitat sobre les organitzacions d'immigrants, associacions estables, perquè molt sovint, molt sovint sembla com si haguessin de ser els primers responsables, els que primer han d'actuar en aquest tema; no ho seria, perquè prou feina tenen, aquestes associacions, per intervenir, i el problema, ho repeteixo, és de tots nosaltres, no solament d'aquestes organitzacions. Amb compte, en canvi, que hi ha persones grans... I aquí hi ha un altre tipus d'actuació de la qual no s'ha parlat: qui hi ha al darrere d'aquestes màfies? Aquí sí que pot haver-hi una denúncia molt clara del Govern, i una coordinació amb altres cossos per poder actuar, precisament, des de la Delegació del Govern.

Finalment, senyora conseller, coneixem la proposta de Convergència i Unió de modificació de la Llei d'extranjería. Quan va aparèixer, el president del nostre Grup Parlamentari va enviar una carta, justament, al president del Govern, i va enviar una carta als màxims responsables dels dos partits que conformen la coalició del Govern per demanar-los converses per discutir aquest projecte, perquè, encara que el considerem insuficient, el considerem un gran primer pas.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de rèplica té ara la paraula la diputada senyora Manuela De Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, lamento dir-li que l'horari administratiu de la Direcció General de la Infància és de dilluns a divendres, des del matí fins a les tres de la tarda. Després, funciona un telèfon. I vull també dir que la directora del centre Roure, a la jornada tècnica que es va celebrar el dia 8 d'octubre –és a dir, fa només uns dies– va voler deixar clar que mai havia tingut cap problema de comportament de cap dels menors que la policia li havia portat a El Roure. Va voler deixar constància expressa que allà no s'havia produït cap conflicte. Està en l'acta de la reunió que es va celebrar.

Senyora consellera, també li vull dir que, com a diputada del Grup parlamentari Socialista, i com a alcaldessa de Santa Coloma de Gramenet, li ofereixo, li vull oferir la nostra col·laboració per millorar tot allò que sigui susceptible de ser millorable, però també li vull deixar clar, senyora consellera –no sigui cas que abans, en la meua intervenció no hagués quedat clar–, que no defensem presons, que no defensem, ni volem, el tancament dels menors; que no estem d'acord, tampoc, fins que no se'ns mostri el contrari, que existeixi aquest buit legal. En el que estem d'acord, senyora consellera, és que hi ha un buit de serveis socials en l'atenció primària, en l'acció sociocomunitària, en l'acció psicosocial a través de l'atenció primària.

6310

Buit legal, buit de serveis, de coordinació amb la Conselleria d'Ensenyament, el sistema alternatiu a l'ensenyament reglat, les altres possibilitats: estem parlant de menors que també haurien d'estar escolaritzats, menors que tenen problemes de salut, no només la identificació a través de la radiografia a l'hospital Clínic, o altres que es puguin considerar, sinó problemes de salut en aquest col·lectiu. Nosaltres, quan sigui el moment, senyora consellera, direm, en relació amb les modificacions de les lleis, quines propostes tenim per avançar, tenint en compte que aquests menors necessiten algun referent, i alguna tutela, però també sabent que hi ha una tasca indispensable a fer en el territori, perquè, fins ara, hem parlat massa de la policia, de la fiscalia, de la judicialització, de la criminalització d'aquest col·lectiu. És a dir, pot arribar que la gent pensi que un àrab és delinqüent ja per naturalesa i, escolti, a Marbella, els àrabs no tenen cap problema de convivència.

És a dir, és una qüestió d'extracció social o de situació social a la qual es pertany, eh? Per tant, senyora consellera i senyores i senyors diputats: buit de serveis socials, de mediadors culturals, d'educadors de carrer, de treball sociocomunitari; per tant, treballar i més recursos des de les diferents conselleries, i molt específicament i especialment des de la Conselleria de Benestar Social, per dotar de recursos els municipis a través dels serveis socials de base per fer aquesta feina, que la volem fer, des d'un punt de vista pràctic, i també li diria que des d'un punt de vista ideològic, ens sembla i creiem que la millor manera d'actuar és en el territori. Però necessitem recursos. De la mateixa manera, senyora consellera, que aquest matí li deia que ni el president de la Generalitat, ni cap dels seus consellers acceptarien una responsabilitat sense tenir al costat la transferència econòmica, nosaltres, com a ajuntament i com a grup parlamentari, li haig de dir que no acceptarem responsabilitats si al costat no hi han els recursos, humans i tècnics, i volem treballar en la prevenció. És la millor manera de treballar, la prevenció, i potenciar les mesures alternatives a l'internament.

I sé que vostè hi està d'acord, senyora consellera. El que passa és que vostè, en aquest assumpte, crec que està una mica sola, que l'han deixat una mica sola, a vostè, i per això sempre tinc la cura de diferenciar el que ha estat la seva actuació de l'actuació, també, de la Direcció General de Protecció a la Infància, que –li ho torno a dir, senyora consellera– no ha estat tan diligent com hauria d'haver estat, però vull diferenciar la seva actuació, i la preocupació que ha tingut en les últimes setmanes –vostè diu que fa més mesos–, però, des que n'hem començat a parlar, de la mateixa manera que també vull agrair la col·laboració de la delegada del Govern, que ha estat diligent en aquesta matèria.

Molts d'aquests menors infractors, senyora consellera, segur que ho són per supervivència, segur que ho són. Treballem, col·laborem, posem els mitjans, posem els recursos humans i donem confiança. Aquests menors han de saber que si estan en un centre, o en un pis tutelat, o, a través dels serveis socials connectats..., aquests menors volen, primer, papers –per tant, identificació–, treball i un lloc on dormir.

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps.

La Sra. De Madre Ortega

Doncs, senyor president, senyora consellera, senyors i senyores diputats, col·laboració, però, això sí, coordinació i responsabilitat de la resta del Govern.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, vostè ha fet un resum, en iniciar la seva intervenció, periodístic, de cada un dels diputats que hem intervingut. Hi hauria alguna qüestió que jo voldria matisar sobre el resum que ha pertocat al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i al diputat que els parla. I és així perquè nosaltres hem posat l'accent de manera molt rellevant en tot el que fa referència a la prevenció, la prevenció i l'acolliment per sobre de tot. I això va vinculat estretament amb la col·laboració amb els ens locals, i així l'hi hem dit abans, i així l'hi tornem a dir ara. És a dir, o vostès, realment, es posen el xip per col·laborar de manera lleial amb els ens locals, aconseguen anar actualitzant, millorant i contribuint al Pla d'actuació social, s'hi impliquen amb més recursos econòmics i humans, o això és de difícil solució.

Nosaltres ja sabem que no és un problema només de la DGAI, però, és clar, és que vostè és solidària amb el Govern de la Generalitat, i, per tant, també vostè defensa les activitats i l'actitud –sobretot l'actitud– del Departament de Benestar Social, que sempre ha estat distant amb les administracions locals. Per tant, miri, em sap greu que aquí no hi hagi tot el Govern, però, és clar, vostè té i assumeix en aquests moments, intervenint vostè per part del Govern, les responsabilitats de tot el Govern.

En segon lloc, en el que nosaltres hem posat l'accent és en l'acolliment, i en l'acolliment sí que la DGAI té moltes coses a dir-hi, no? Té molta cosa a dir-hi. Nosaltres creiem que és respectant els drets que s'ha de produir aquest acolliment; les activitats en els centres d'acolliment; s'ha de poder portar un menor a un centre d'acolliment, i aleshores és a partir d'aquí, i l'hi he dit, crec que així mateix, crec que hem de tendir a un règim disciplinari que sigui adequat i just, perquè no ho és, ni adequat ni just.

Sobre la modificació legislativa, vostè em diu que és prioritària, doncs, la modificació de la Llei 37/91, de protecció de menors, reguladora de l'atenció especial a adolescents i joves amb conflicte social, i jo no és que li digui que no: ja ens sembla bé, però, en tot cas, nosaltres, el que li demanàriem és que comencessin a desenvolupar ja els reglaments. Perquè no veiem que la solució als problemes que han estat esmentats en aquestes interpellacions vingui donada per l'extraordinària generalitat, per l'extraordinària vaguetat en la qual es

belluga aquest Avantprojecte de llei de modificació de la Llei 37/91. Per tant, nosaltres, aquí, els demanem que actuïn amb una velocitat que és la que demanen les circumstàncies actuals.

En un moment de la seva intervenció vostè ha fet tota una sèrie d'associacions de caràcter conductista que almenys a mi em preocupen. És a dir, vostè, ha arribat un moment que ha dit: «Hi ha una part d'aquesta immigració que procedeix de la marginalitat, ja en els països d'on procedeixen, i, és clar, vénen aquí i continuen marginats.» Home, això no és pas possible d'explicar d'aquesta manera, perquè això no és veritat. És a dir, existeix el dret al canvi, i si aquestes persones es desplacen de la marginalitat dels seus països a uns països amb unes possibilitats econòmiques més grans, és justament per sortir d'aquesta marginalitat. Per tant, no ens faci aquest tipus de discursos de: «Oh, ves, què hi hem de fer, si això ja ens ve donat d'allà, i per tant, aquí no hi podem fer cap altra cosa», perquè, tot plegat, igual que el que jo acabo de dir ara, té poc sentit. És un discurs absolutament conductista que nosaltres no acceptem.

Després ens ha dit vostè: «No és veritat que ara ens reunim; ens hem reunit dotze vegades» —ha dit— «des de primers d'any; però, fins ara, no ens hem adonat de la importància que tenia el tema.» Això ho ha dit vostè, senyora consellera. Home, doncs també em sembla preocupant. Com és possible que, després de portar reunint-se tot el primer semestre d'aquest any, vostès no s'hagin adonat de la importància d'aquest tema fins que surt reflectit als mitjans de comunicació? L'eficiència i l'eficàcia de l'Administració és important! Vostès no poden reunir-se durant mig any previ al fet que això sigui públic, i anar marejant la perdiu, per després dir: «Això va de bo, el tema és molt important, i ara tenim molta pressa.» En tot cas, aquest és un problema anunciat en totes les societats occidentals!

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

Anunciat des de fa molt temps! I com he dit també en la meva intervenció anterior, això és la punta de l'iceberg, perquè la relació és de vuitanta a vint. I, per tant, no estem més que parlant d'una situació que continuarà els propers anys.

Hi havien més temes, però m'he quedat sense temps.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per al torn de rèplica, l'honorable senyora consellera, per un temps màxim de vint minuts, com correspon a les intervencions dels diputats.

La consellera de Justícia

Senyores i senyors diputats, jo pensava que m'havia explicat prou bé, i sembla ser que no ha estat així, almenys per a alguns diputats interpellants.

Ho torno a repetir, per si no ho han sentit entre tots: la DGAI, el Departament de Justícia, la Direcció General de Justícia Juvenil, no defugen ni defugiran les seves responsabilitats; el que no faran és allò que no poden fer. El que no faran és posar-se, en nom de qualsevol altra administració competent també en aquesta matèria que estem tractant, no faran el que hauria de fer una altra administració, entre altres coses perquè no ho poden fer.

He dit que és un fenomen social nou i ho és, és un fenomen que va començar a principis d'aquest any, d'aquesta manera persistent. I quan dic que ens hem adonat d'aquest fenomen, he dit clarament que ens n'hem adonat des de fa molt temps i que des de fa molts temps vam intentar arribar a acords i a solucions amb les diferents administracions implicades, perquè entenem que hi han altres administracions implicades. El que jo he dit no és que no sabéssim aquest fenomen, o que defugíem la nostra responsabilitat, o que els mitjans de comunicació en els darrers quinze dies han estat els que ens han fet veure aquest problema. Jo no he dit això, jo he dit que això ja ho sabíem i ho perseguíem des de principis d'any i que des del mes de març estem sobre d'aquesta problemàtica, i si no hi hem trobat més solucions adequades no és perquè la DGAI no hagi fet res, sinó perquè, per desgràcia, aquestes altres administracions hi han fet molt poc. I he dit més: no he volgut dir que hi han fet molt poc —que ara ho dic—, el que he dit és que possiblement aquestes administracions que tenen una part petita de responsabilitat, però que sumades és prou important com per solucionar aquest problema conjuntament, probablement no van pensar que aquest problema era prou greu, i això sí que ho he dit; potser aquestes administracions, no el Departament de Justícia, no es van adonar que aquest problema era prou greu.

Per tant, aquí, almenys des del meu punt de vista i des del que estem fent des del Departament de Justícia, que quedi clar: no és un tema exclusivament de protecció de menors; és un tema de protecció de menors i d'estrangeria, d'immigració il·legal, de justícia juvenil, de competències de fiscalia, de competències de policia, de competències municipals i de competències de Justícia Juvenil. (*Veus de fons.*)

Bé, el que jo volia dir és que és un problema de tots, que no defugim la nostra responsabilitat, que demanem ajut i demanem col·laboració, i que l'únic que podem fer entre tots és buscar solucions, lluitar perquè aquestes solucions es posin a la pràctica i perquè sortim endavant d'aquest problema, perquè, com aquest, en tindrem d'altres; no en defugim, el que demanem és ajut, i el que hem proposat, i jo he proposat, concretament, avui, és una sèrie de mesures que pertocquen exclusivament a la Conselleria, però també n'hi ha d'altres que pertocquen a la Delegació del Govern per tal com té funcions de policia, que pertocquen al Departament de Governació per tal com té funcions de policia, que pertocquen als ajuntaments perquè tenen els serveis socials de base i és la primera atenció primària, pertocquen a la Fiscalia, que és qui pot decidir quines mesures cautelars imposen a alguns d'aquests menors que són infractors

6312

i quines mesures de protecció a aquells que no són infractors.

Això no ho pot fer la Conselleria de Justícia per si sola: necessita per força la sensibilització i l'ajut de la resta d'administracions. I per això crec que és un tema complex. I per això crec que no es pot solucionar d'un dia per l'altre. I per això crec que estem en un problema que des de fa vuit mesos ha sortit i el tenim a Catalunya. Però no el tenim només a Catalunya; el tenim a Catalunya, a València, a Canàries i a Andalusia, i totes aquestes quatre comunitats, el mes de març, van demanar una reunió d'urgència, que es va fer el mes de maig, perquè qui l'havia de convocar era el Ministeri de l'Interior, per solucionar problemes de regularització d'aquestes situacions dels menors immigrants: d'una banda, el problema d'estrangeria; d'una altra, regularització de la seva residència; d'una altra, detecció de la seva majoria o minoria d'edat, perquè un 30% són majors d'edat i, per tant, no era un problema exclusiu del Departament de Justícia.

En totes aquestes anades i vingudes, el Departament de Justícia ha conegut que, per exemple, a Andalusia, el fiscal en cap de Sevilla, davant d'una situació tan greu com la nostra, va ordenar a la policia que determinés, prèviament a l'ingrés a les institucions de protecció i tutela de menors, la majoria o minoria d'edat d'aquests menors teòrics, i, segon, que obrís fitxes identificatives, entenent que no ho podia fer en aquest sentit la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors d'aquella Comunitat.

És en aquest sentit que jo demano ajut a les institucions; no els demano res que em pertoca a mi o que pertoca al Departament de Justícia; el que demano és una col·laboració estreta entre totes les administracions, que acceptem tots que és un problema nou, que estem davant d'una situació greu, que, si no busquem solucions entre tots, el tindrem més greu d'aquí a uns mesos, i que jo sóc la primera que em poso al davant de tots dient que treballaré i posaré els recursos que siguin necessaris del Departament de Justícia i, si és necessari, del Govern, perquè això es solucioni; però no amb els meus recursos; això se solucionarà per si sol.

Per tant, senyores i senyors diputats, els demano que treballem conjuntament, que comencem a donar solucions a aquest problema nou, perquè és un problema nou. I tot el que sigui competència o que puguin fer la Direcció General d'Atenció a la Infància o la Direcció General de Justícia Juvenil ho farem, ho estem fent i ho seguirem fent. L'únic que demano és que tots ens hi posem conjuntament i tots busquem solucions a aquest problema que és de tots.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Es suspèn la sessió, que reprendrem avui, a dos quarts de cinc de la tarda.

Es suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i sis minuts i es reprèn a dos quarts de cinc de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i pel lletrat Sr. de Alfonso i Pinazo.

Al banc del Govern seuen els consellers de la Presidència, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Medi Ambient.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la gestió unificada dels espais naturals, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el Grup Socialista presenta aquesta interpellació que ha titulat «sobre la gestió unificada dels espais naturals», amb el benentès que, almenys en el nostre concepte de patró territorial que caldria establir en aquest nostre país, l'espai natural, el medi natural, l'espai lliure, l'espai obert, el plantejament que es vulgui donar a aquests espais que, sent especialment sensibles, tenen valors ambientals, valors ecològics, valors de funció de corredor extraordinàriament importants per a una concepció sostenible d'aquest plantejament de futur de la nostra Catalunya.

Li hem posat el títol de «gestió unificada dels espais naturals» perquè una de les coses que ens interessa debatre no només és si es gestionen adequadament aquests espais, que ho farem, però que ja ha sigut motiu d'altres interpellacions, sinó el fet que els gestors o la dependència funcional o orgànica dels espais que avui per avui estan preservats o tenen alguna figura de preservació aquí a Catalunya, la seva dependència, com els deia, de diferents departaments de la Generalitat configura un correcte model de gestió o no el configura.

Al nostre entendre, no és així, però, abans d'entrar, deixin que els faci algunes consideracions generals. Consideracions generals que, si m'ho permet vostè, honorable conseller, utilitzaré una frase dita per vostè, em sembla que aquest estiu, quan deia: «La conservació és sinònim de gestió.» I li diem això perquè tenim una mica la sensació que si bé és cert que els instruments jurídics o legislatius que per part d'aquest Parlament s'han acordat en el seu moment, doncs —l'any 1985 la Llei d'espais naturals, i set anys més tard, perquè vàrem trigar certament set anys, doncs, l'aprovació del Pla d'espais d'interès natural—, han sigut avenços importants i innegables en la protecció d'aquests espais, el plantejament de gestió que se n'ha fet —i per tant, aquí posem èmfasi en la paraula «gestió»—, el

plantejament de gestió que se n'ha fet no sempre ha estat el més adequat. Creiem que sovint s'ha plantejat aquest tema com si, per exemple, el Pla d'espais d'interès natural fos una espècie de protecció passiva, fos senzillament una eina bàsica i que una vegada aprovat el Pla, doncs, no calgués establir o no calgués dedicar-se amb intensitat a delimitar i a establir els detalls de cada una d'aquestes zones, de quina era la seva correcta gestió per tal que aquests espais no només es preservin, sinó que puguem llegar-los al futur en molt millors condicions mediambientals que les actuals.

Per això ens sorprèn que una repassada ràpida al que ha succeït en aquests darrers anys en matèria d'anar establint i articulant la redacció dels instruments jurídics que han de permetre una correcta gestió d'aquest àmbit, és a dir, els plans especials d'ordenació o els plans de delimitació, ens trobem que dels gairebé 140, o dels 140 espais protegits, més d'un 50% no tenen culminat aquest procés que establí en el seu dia el Pla d'espais d'interès natural per a aquestes zones de Catalunya. Per això creiem que el fet que en el seu dia el Pla establís que havien de promoure aquests instruments de manera conjunta el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, després traslladada aquesta funció al Departament de Medi Ambient en el moment de la seva creació, i també en el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca –en el Departament d'Agricultura, si m'ho permeten, per simplificar-ho i fer-ho més fàcil–, doncs, ha fet que el procés d'establiment de les conseqüències mínimes, lògiques per tal que aquests espais fossin adequadament delimitats i preservats, no s'ha realitzat amb la cura, amb l'eficàcia, amb la rapidesa que caldria esperar en aquest àmbit.

Ens trobem, a més d'aquesta qüestió que li plantejo i, per tant, del no-compliment dels terminis esperats o previstos en matèria d'elaboració i aprovació definitiva dels plans especials, amb diferents models i formes de gestió d'aquests espais –patronats, juntes de proteccions, ens comarcals, juntes rectores, consorcis, ens metropolitans, diputacions, ens locals, etcètera–, que fan que si no es produeix una veritable articulació global del conjunt d'aquestes formes de gestió, el que acaba succeint és que es plantegen com a illes, com a espais estancs, que és just el que no hauria de passar precisament en matèria de gestió d'espais naturals, que haurien de tenir tots ells una certa continuïtat, una certa relació en la gestió i en la vinculació física amb el territori català.

A més, també, si ens fixem en el tema del pressupost, és un tema difícil, però en aquella mateixa frase que vostè ens deia, «la conservació és sinònim de gestió», la frase continuava dient: «i la gestió és sinònim de tècnica i de recursos». Doncs, bé, els recursos, la manera d'analitzar-los, a més dels recursos humans, doncs, que puguin disposar els diferents departaments implicats, una de les maneres –com els deia– d'analitzar-ho és els recursos que es destinen a la protecció d'aquests espais. En els darrers tres exercicis pressupostaris tancats –per tant, 95, 96, 97–, s'ha produït una disminució d'aproximadament un 20% dels recursos destinats a aquests espais. Tot i que a més, en aquest període, s'ha incrementat o s'ha augmentat com a mínim en la superfície del cap de Creus.

Però, això sí, finalment, el que ens agradaria més de destacar i de deixar-hi..., o d'analitzar-ho amb una certa profunditat és l'anàlisi de la dependència de molts d'aquests espais naturals a Catalunya amb relació a l'organigrama, a la distribució de funcions en la Generalitat. I ens trobem que, això sí, la majoria depenen del Departament d'Agricultura, molts d'ells són espais fonamentalment forestals, per tant, amb una part de forest molt important, i per tant, doncs, no tenim o no volem fer una crítica pel fet que estiguin en el Departament d'Agricultura; fem una crítica pel fet que després ens n'apareixen altres, per exemple, doncs, la zona volcànica de la Garrotxa, que és del Departament de Medi Ambient, estrictament aquesta zona i íntegrament aquesta zona del Departament de Medi Ambient; i en canvi, després apareixen unes figures força curioses, que és, doncs, a les serres del Cadí i Moixeró, és fonamentalment tot l'espai del Departament d'Agricultura, mentre que el Pedraforca, específicament, és del Departament de Medi Ambient; o en el delta de l'Ebre és fonamentalment del Departament d'Agricultura, el conjunt del delta, però en canvi l'illa de Buda és del Departament de Medi Ambient; les muntanyes de Prades, del Departament de Cultura, perquè inclou el monestir de Poblet, segons sembla, o el tema que Montserrat depengui de Presidència, però, en canvi, es gestiona mitjançant un patronat que orgànicament està adscrit a Presidència de la Generalitat, però funcionalment està adscrit a Governació. I no sembla, doncs, que aquestes fórmules de gestió del conjunt d'espais naturals de Catalunya siguin les més adequades. I aleshores, em podrien dir: «Bé, doncs, existeixen unes raons històriques per les quals aquestes zones han quedat adscrites a diferents departaments», però, en canvi, existeixen fórmules de coordinació perfectes, fantàstiques, que els diferents departaments entenen molt i, per tant, que hi ha una fórmula integrada de gestió dels espais naturals, però, almenys, aquesta no és la nostra informació, i si no és així, que el conseller a qui interpel·lem, doncs, ens ho expliqui, perquè la sensació o la informació que en tenim és just al contrari, és que es produeixen, a més, problemes seriosos de relació, i fins i tot de criteri, i fins i tot de plantejament, i fins i tot de ritmes i d'èmfasi o de prioritzacions entre els diferents departaments que tenen entre llurs funcions la protecció de diferents espais naturals a Catalunya.

Per això que el fet que vulguem discutir en profunditat la gestió unificada dels espais naturals ve a determinar la sorpresa d'aquesta discrepància i, per altra banda, del retard extraordinari que s'ha produït i que, pel que a nosaltres ens consta, alguns d'aquests instruments, que són o bé els plans d'ordenació, o bé els plans especials de delimitació estan més que redactats i, en canvi, per problemes de gestió entre els departaments implicats en la seva promoció i en la seva aprovació estan pendents inexplicablement d'aprovació, fent, per tant, que aquelles zones que el Pla d'espais d'interès natural determinava que requerien i necessitaven una protecció especial i específica, però que calia delimitar i ordenar adequadament, no hagin pogut produir-se fins al moment actual per raons de descoordinació, però, si m'ho permeten, també perquè a vegades tenim una mica la sensació que en aquests temes de gran valor ambiental a

Catalunya es produeix un cert menysteniment, un cert menyspreu respecte al valor real de les coses que fem.

Només el temps transcorregut entre la Llei del 1985 i l'actualitat, només les poques activitats de protecció activa, i no només passiva des del punt de vista d'aprovació d'instruments legislatius en aquesta cambra, sinó activa, de recursos, de plans, de propostes d'actuació futura, fan que el Grup Socialista hagi avui interpellat el Govern sobre aquest cert desconcert i aquesta distribució difusa i, per tant, difícil d'assignació de responsabilitats en el conjunt del Govern que esperem que ens aclareixi la intervenció del conseller.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Agricultura, senyor Francesc Xavier Marimon.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Francesc Xavier Marimon i Sabaté)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, senyora Tura, jo voldria contestar començant per una frase final, quan diu: «A Catalunya hi ha un cert menysteniment de valors mediambientals.» Les xifres mostren que no és així, donat que en aquest moment em sembla que som la comunitat autònoma que tenim més espai protegit i, fins i tot, si contemplem en el conjunt d'Europa, veurà que sortim francament per davant de la majoria de països.

De totes maneres, la pregunta que vostè em feia, que era gestió unificada d'espais naturals, després en la seva explicació ja he vist al que es referia, però de fet els espais naturals ja tenen una gestió unificada, perquè corresponen tots al Departament d'Agricultura, bàsicament, per fer una definició perquè sigui entenedora i no perquè vostè no ho hagi mencionat, que després en la seva intervenció ja m'ha quedat explícit que es referia globalment no com a espais naturals en l'aspecte que significa, doncs, allò denominat normalment com EIN –o sigui, espais d'interès natural– a través del que es diu PEIN, sinó que es referia a la totalitat. Dic que en aquest moment a Catalunya tenim 648.000 hectàrees que són espais d'interès natural i que, llavors, tenim 212.000 hectàrees que són espais naturals de protecció especial. En aquest cas, en el primer, doncs, hi ha tots els EIN i en el segon, doncs, hi ha els parcs nacionals, els paratges naturals i les reserves naturals.

Quant a la gestió a què vostè es referia del Pla d'espais d'interès natural, nosaltres entenem que és un element de protecció bàsica del territori. Però el PEIN, bàsicament, el que és una eina d'ordenació del territori i té la finalitat de preservació d'aquella part del territori amb aquesta vocació d'espai natural i amb valors a preservar. Però bàsicament el que limita o el que ordena són els temes urbanístics, industrials, etcètera, no limita les activitats tradicionals del territori, i bàsicament, tot i que comporta unes actuacions actives, jo sí que li reconec que majoritàriament són de caràcter passiu, perquè el que pretenia el PEIN és preservar aquests espais de noves activitats que, en el moment de declarar-se, no hi eren.

I, en tot cas, quant a la gestió –ara no m'hi podria fer extens, però– sí que es basa, doncs, en un quadern tècnic, de què disposen tots els nostres responsables i que jo amb molt de gust després l'hi lliuraré, on veurà tot el que es porta a terme.

Quant al que vostè parlava que es va lent en la delimitació i en la redacció de plans, vostè mencionava el 50%. Això és una mica allò de l'ampolla una mica buida i una mica plena. Vostè sap que hi ha un gran nombre d'espais d'interès natural, que tenen una gran diversificació. Jo sempre, des d'aquesta tribuna, he remarcat la necessitat que quan aquestes figures de planejament, de preservació de l'espai han de ser figures que vagin molt consensuades en el mateix territori. No competeix al meu Departament la realització. Vostè sap que la planificació la té el Departament de Medi Ambient, i, en canvi, doncs, la gestió correspon al Departament d'Agricultura en funció que, bàsicament, totes les superfícies englobades dintre els espais d'interès natural, doncs, o bé són agrícoles o ramaderes o silvícoles. Però jo crec que es va en un bon ritme. El que passa és que vam decidir en un moment determinat, doncs, protegir una part molt i molt important del territori de Catalunya i s'han d'anar fent necessàriament una darrere l'altra. Sí que en el tema del segon apartat, diguem-ne, els parcs i les zones, evidentment que aquí la figura no solament o no tan sols és de protecció, sinó que, a la vegada, doncs, hi ha una actuació molt més directa en gestió.

Com vostè ha dit, és cert que hi ha diferents adscripcions, i vostè ha citat les del Govern de la Generalitat. Jo li podria citar les que són d'altres corporacions. En aquest sentit, vostè mencionava la necessitat d'unificar les fórmules de gestió. Jo estic totalment d'acord amb vostè, i a aquest efecte nosaltres ja hem preparat una proposta, que és la creació d'una agència per a la gestió dels parcs naturals on s'inclou la gestió de tots aquests parcs. És una proposta que en aquest moment, doncs, dintre del Govern ja s'està examinant i que tendeix a aquesta finalitat.

Abans vostè mencionava, dintre d'aquesta necessitat d'unificar les fórmules de gestió, vostè també mencionava que hi havia diferents fórmules. I és cert que hi ha diferents fórmules de gestió. Però això no vol dir que aquestes fórmules no siguin ordenades entre elles i que no siguin coherents; i, en tot cas, això, el tipus d'espai defineix la forma de gestió. Cal dir que el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució en la qual, precisament, s'instava el Govern a fomentar la participació d'iniciatives privades en les activitats de protecció del medi ambient o en la gestió, i és el que s'està fent. Bàsicament hi ha, diguem-ne, quatre figures: la *a* que és la participació en comissió gestora o patronat. En aquest cas, és una fórmula àmpliament emprada per tothom. Nosaltres mateixos, per exemple, el Departament, som als patronats des de la Diputació de Barcelona, etcètera. Vull dir, bàsicament són les figures dels parcs.

Hi ha patronats promoguts per la Generalitat –és la mateixa fórmula– on s'integren diferents departaments i, a la vegada, hi ha ajuntaments. En el cas d'espais d'interès natural hi ha convenis de gestió amb ajunta-

ments, però perfectament delimitats i aquí li porto un llistat que s'està fent.

I, finalment, hi ha una altra figura, que és la que abans li mencionava, que és la col·laboració amb organitzacions no governamentals que, en aquest cas, doncs, n'hi ha dues com exemple que són: Tamarit - Punta de la Móra, que la gestiona Depana, i ses Negres, per l'associació Nereo.

Jo ja li he mencionat la voluntat, no la voluntat, el treball que estem portant a terme en la creació d'una agència de parcs naturals; en tot cas, sí que li avanço les funcions, li avanço les funcions que tindria, perquè crec que pot ser el més aclaridor. La primera, evidentment, és agrupar totes les funcions que realitzen les administracions en relació amb la gestió d'espais de protecció especial de manera que els criteris d'orientació i gestió siguin únics sense perjudici de l'adaptabilitat en cada cas.

Racionalitzar la despesa i optimitzar els recursos, tant materials com humans, que en aquests moments es destinen a la gestió dels espais protegits.

Crear una marca única que permeti la promoció dels espais d'una manera clara i inequívoca, i que pugui ser identificada amb facilitat pels ciutadans.

Buscar fórmules d'autofinançament.

Facilitar els intercanvis d'experiències entre els gestors dels espais de Catalunya i també d'altres comunitats autònomes, i millorar la qualitat del servei tant pel que fa a la protecció dels valors naturals com en allò referent a les prestacions que s'han de donar als visitants.

Ara, per finalitzar la meua intervenció –i, en tot cas, després si en la seva rèplica observa que m'he deixat quelcom a contestar-li, li contestaré amb molt de gust, m'ho fa notar–, sí dir-li, per exemple, que recentment ha aparegut una valoració d'una revista sobre els parcs naturals de l'Estat espanyol. I dir-li que, tot i que hi pugui haver aquesta diferenciació de gestió..., que, per cert, jo li agrairia que em cités quins són els problemes puntuals que tenim, perquè en la nostra col·laboració, doncs, tant amb el Departament de Medi Ambient com en el cas del Departament de Presidència, en el cas del Patronat de la Muntanya de Montserrat, jo no tinc constància que ens hagi sortit, en absolut, cap mena de problema. I, fins i tot, moltes vegades les adquisicions o les ampliacions de sòl que s'han dut en aquests darrers anys, doncs, han estat pactades entre els uns i els altres amb perfecta satisfacció. També he de dir-li que aquesta sensació de no-disparitat de criteris i de funcionar amb normalitat també l'he d'adjudicar, doncs, a la gestió dels parcs que promou la Diputació de Barcelona, amb els quals, doncs, normalment arribem a acords i no tenim problemes.

Però, bé, aquesta revista és una revista que fa una anàlisi de moltes planes dels parcs naturals, i sobretot de l'atenció a l'usuari, etcètera. Per exemple, posa com a primer parc de tot l'Estat espanyol el Parc del delta de l'Ebre, i dintre de les millors qualificacions de l'Estat espanyol, doncs, cita el Montseny, que en aquest cas correspon a la Diputació o, per exemple, el Cadí - Moixeró. No ens en cita d'altres que no han estat

enquestats o no han estat visitats, però el que és cert és que la millor puntuació quant a, podria dir-li, doncs, des d'atenció al públic, activitats organitzades, material didàctic, etcètera, i cita com a exemple que el Parc natural del delta de l'Ebre és un parc que hauria de prendre com exemple tota la gestió dels parcs d'arreu d'Espanya. I ho citen ells, i no és una revista que sigui...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Tindrà torn de rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

D'acord. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltíssimes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, honorable conseller, per la seva resposta. Em demanava algun exemple concret, diguem-ne, d'evidència d'aquesta descoordinació. Jo insistiré molt que, segons ens consta, doncs, hi ha en aquests moments diferents plans especials de delimitació de les zones, redactats pels equips tècnics en el seu dia encarregats, ja fossin contractats externament o dels mateixos serveis tècnics del Departament de Medi Ambient o d'Agricultura que, avui per avui, no estan aprovats precisament per problemes entre els diferents departaments de la Generalitat.

És possible que la nostra informació no sigui adequada però si això és així vindria a ser un exemple d'allò que no ha de succeir. És a dir, si ja és difícil a vegades tirar endavant determinats instruments jurídics que concreten en l'aplicació, damunt del territori, doncs, les normes legislatives aprovades de protecció del nostre entorn, si, a més, per raons de manca de coordinació dels departaments, aquestes s'han de quedar damunt la taula durant més temps del necessari, no seria un bon model de gestió.

Segona qüestió. És cert que el nostre país, és a dir, és cert que Catalunya té una superfície, si incorporem tot el que és el Pla d'espais d'interès natural en el seu conjunt, doncs, i, a més, els parcs naturals o les reserves i paratges especials, que ve a ser un percentatge important del total del territori. Però també és veritat que és que tenim, doncs, una diversitat biològica diferent a altres àmbits de l'Estat espanyol i altres zones o altres països europeus que no són exactament comparables.

Per tant, cada país té determinats espais que cal preservar, i cal preservar-los en funció de com és aquell país, no en funció del que fan en d'altres indrets. En això hi estarem d'acord. I suposo que estarem d'acord també que, precisament la fragilitat de l'espai on ens ha tocat a nosaltres, doncs, assumir responsabilitats –la climatologia, la demografia, l'ocupació extraordinària d'espais, per exemple, en el litoral, etcètera–, doncs, fa que aquesta acció de preservació hagi de ser una acció molt

més decidida que en d'altres zones del territori, en les quals ni la demografia ni la climatologia ho fan necessari. Per tant, bé, aquesta comparació sempre amb la resta de l'Estat i amb Europa jo l'hi accepto, i em sembla sempre un bon recurs a l'hora d'establir el debat, però no és l'explicació del que fem o del que deixem de fer a Catalunya. I ara m'agradaria centrar-me aquí.

I respecte al que fem i al que deixem de fer, jo el que entenc de les seves paraules –i això ja acostuma a passar en opcions polítiques diferents, i no té per què ser greu– és que potser nosaltres esperàvem molt de la Llei d'espais naturals de l'any 85; esperàvem més encara del Pla d'espais d'interès natural. Perquè quan se'm diu: «Bé, en realitat, és que el PEIN era estrictament una eina d'ordenació del territori i una protecció passiva per no permetre, doncs, la ubicació d'algunes activitats», és veritat que una de les funcions era aquesta, però, des de la perspectiva d'aquells que creiem que s'han d'establir accions molt contundents i algunes vegades fermes per preservar espais per a les generacions futures, doncs, aquesta visió de feblesa de l'instrument no és una visió amb la qual coincidim, no és una visió que compartim, no és una visió que ens agradi, doncs, explicitada per part dels responsables del Govern de Catalunya.

M'ha explicat el tema de la possible creació d'una agència de parcs. Entenc que està fent referència fonamentalment a dues administracions: l'estatal i l'autonòmica. Vull només recordar que en allò que fa referència a parcs naturals, reserves i paratges especials, estem parlant estrictament d'un 5% més o menys del territori. I, per tant, estem parlant d'una part molt petita del territori. En canvi, a nosaltres ens agradaria que estiguéssim parlant d'accions decidides de coordinació del conjunt dels departaments de la Generalitat, del conjunt d'administracions amb competències a Catalunya, per preservar activament, doncs, no només les zones que, avui per avui, ja tenen algun instrument, algunes vegades encara en fase d'elaboració i pendent de la seva aprovació definitiva, sinó que fóssim capaços de començar a avançar cap al futur. Que, segons el nostre plantejament, aquest futur ha de ser la protecció del conjunt del litoral, la protecció del sistema pirinenc, tot el tema del sistema de les terres de l'Ebre, tot el tema de l'anella metropolitana que fonamentalment hi està implicada la Diputació –que ho ha tret vostè i no jo–, però que és un tema molt important i que algun dia haurem d'analitzar seriosament la importància que té en un àmbit de metropolització tan intensa com és l'entorn de Barcelona, o, finalment, del Parc natural de l'Empordà, que engloba tots els àmbits de preservació que hi ha en aquella zona i totes les possibles zones de corredors que vinculen aquestes zones.

Per tant, nosaltres voldríem que en el plantejament del Govern s'avancés un pas més, es donés un pas endavant i no que se'ns digui: «doncs, miri, ja tenim molt d'espai preservat, aquesta és una preservació de totes maneres passiva i mirarem de fer alguna cosa més del que estem fent en aquest 5% del territori».

M'entén la diferència de plantejaments entre la seva exposició i la meua, encara que sigui de manera molt ràpida?

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Jo li he especificat una cosa, senyora Tura, i miri, hi ha moltes mesures que són de caràcter passiu, però també n'hi ha d'actives. Jo ara no puc entrar-hi, en tot cas, sí que li he brindat, doncs, el quadern tècnic de gestió que s'empra en els PEIN. Jo l'hi subministraré a vostè immediatament. I, en tot cas, no m'allargo en aquest sentit. Però no m'interpreti en el sentit que no solament són passives, sinó que són passives i actives. I nosaltres obliguem el responsable de cada PEIN a presentar un programa anual de les activitats que es duen a terme.

Ara, jo sí que voldria dir-li una cosa: segurament, doncs, som susceptibles de crítiques, com en tota activitat humana, però en la preservació del medi jo li puc garantir que hem fet un esforç molt gran. I permeti'm uns exemples. És clar, per exemple, s'ha declarat el Parc de Creus i s'ha declarat amb consens. En aquest moment anem per la declaració de Prades i quasi estic segur que també ens en sortirem. Hem ampliat un 40% el territori del Parc Natural d'Aiguastortes. I recordo, perquè vaig assistir –no era diputat en aquell moment, però hi vaig assistir– a aquest debat en el Parlament, quan es va crear el Parc es va haver de reduir la seva superfície perquè la població no ho acceptava; i després d'un cert temps, exactament, escassament sis anys, l'hem ampliat el 40% i amb consens.

Hem adquirit tot el que és el Remolar - Filipines, però en aquest moment estem en tràmit d'expropiació de tot un seguit de terrenys als aiguamolls d'Empordà. Jo crec que, raonablement, s'ha de reconèixer que estem fent una feina i que l'estem fent molt activa, a més.

Quan abans vostè deia: «teniu problemes» –diu– «als plans de delimitació». No, és que no en podem tenir cap, de problema, en els plans de delimitació, perquè els plans de delimitació els elabora exclusivament el Departament de Medi Ambient, no els elabora el Departament d'Agricultura. És una eina que el Departament de Medi Ambient porta a terme i que, en tot cas, posteriorment es delimita. Ja li asseguro jo, de veritat, que no tenim aquest problema.

Sí que li reconec –i li ho he reconegut en la meua anterior intervenció– que jo crec que seria bo anar cap a una gestió unificada no dels espais d'interès natural, solament, sinó de totes les figures, o sigui dels espais naturals de protecció especial també. I quan vostè deia: «es refereix a l'Estat i a la Generalitat»; no, no, em refereixo a tots. Jo crec que el que no podem deixar de banda quan parlem de gestió unificada són els parcs que gestionin altres entitats, en aquest cas la Diputació de Barcelona; jo crec que seria bo, a través del consens, no a través de veure qui té les competències o entrar en discussions que no arribessin a una bona finalitat quant a la gestió, i mantenint, evidentment, les responsabilitats que té cada un d'ells, però amb una fórmula que ens permetés unificar aquesta gestió, jo li ho reconec, no solament per als nostres, sinó, com li dic, per a tots

els espais que es donen a Catalunya, i en aquest sentit hi estem treballant.

En tot cas, sí que vull dir-li que, globalment, l'acció de protecció del territori, en les revistes especialitzades, normalment mereix força elogi la figura que estem portant a Catalunya. I jo abans feia menció d'una revista, també n'hi puc donar còpies; veurà que aquí quedem molt bé les dues administracions, o almenys dues de les administracions actuant en el territori; vol dir que hi estem treballant i que hi estem treballant bé. Això no vol dir que no calgui aprofundir-hi més i anar en una línia que crec que en aquest cas podem compartir. És a dir, anem cap a una millor gestió. Tot i que en aquest moment la valoració sigui positiva, segur que podem avançar més.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, interpellació al Consell Executiu sobre el sexisme en els mitjans de comunicació, presentada pel Grup Socialista. Per exposar la interpellació, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Duch i Plana

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, procedim a substanciar una interpellació que, de fet, pertanyia a un seguit d'iniciatives que el Grup Socialista al Parlament va presentar fa uns mesos per tal d'alertar sobre una qüestió que penso que compartirem i que ens preocupa, que és una mirada esbiaixada de la realitat social des dels mitjans de comunicació, sigui aquesta, des de la perspectiva d'allò a què ens obliga la llei de protecció a la infància, la Llei 8/95, d'atenció i protecció dels infants i adolescents, sigui des d'una altra perspectiva, que podríem denominar de gènere.

Segurament és propòsit del meu Grup Parlamentari procedir a la substanciació de l'altra interpellació en el proper plenari.

No puc sostreure'm a la necessitat de dir algunes coses que potser seran considerades òbvies, però que penso que són del tot imprescindibles a l'hora d'entendre de què estem parlant. I estem parlant dels mitjans de comunicació com uns agents de socialització de primer ordre, probablement, a hores d'ara, a les acaballes del segle XX, com a principal mitjà de coneixement del món exterior, de transmissió de valors i de pautes de comportament.

Aquests mitjans de comunicació, que tenen l'abast que tenen, sovint en molts camps de la vida de les persones i dels pobles, confonen la igualtat legal amb la igualtat real. Justament, sobre aquesta manca d'igualtat real és

en el que volem centrar la nostra atenció.

Segurament, els mitjans de comunicació tenen aquest rol de transmissió de coneixement quotidià, d'ocupació del lleure, de vehicle d'informació, de transmissió d'idees i valors; probablement tenen una funció també d'homogeneïtzació de les conductes.

S'ha dit per part dels teòrics que els mitjans de comunicació són una mena de vidrieres, especialment la televisió. La televisió és la vidriera a través de la qual la immensa majoria de la ciutadania mira el món i defineix en gran mesura el que és la realitat exterior. O una altra veu autoritzada afirma que la nostra experiència amb la televisió forma part de la nostra experiència del món. No esperem que sigui ni ens imaginem que pugui ser significativament diferent d'allò que els mitjans de comunicació, especialment la televisió, transmeten.

En una perspectiva més crítica, que jo personalment comparteixo, s'ha dit que els mitjans de comunicació actuen una mica com a braç de control cultural. S'ha dit, en una perspectiva molt crítica, que la televisió substitueix les funcions ideològiques que abans exercien l'Església i l'escola en la funció d'unió entre individu i societat, quan a la fi del segle XX l'autoritat del consum i de la tradició s'han vist substancialment erosionats. Finalment, una darrera referència, la del sociòleg Touraine, quan afirma: «La televisió ho transforma tot en espectacle i sovint no busca altra cosa que incrementar la quota de mercat.»

A aquesta lògica del control i de la captació d'audiències, els mitjans públics s'hi han vist arrossegats, i, finalment, tenim els mitjans que tenim, tenim els mitjans públics que tenim.

El Parlament de Catalunya va regular no fa massa el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, una fita d'aquelles fites que poden ser exemplificadores per a una regulació d'àmbit estatal posteriorment i que sembla que no acaba de reeixir del tot.

En la regulació del Consell de l'Audiovisual es parla d'uns principis segons els quals s'ha de regir la programació i es parla també que aquest organisme té capacitat d'elaboració d'informes i de propostes, fins i tot des d'una perspectiva de suggeriments, de recomanacions o de sancions, fins i tot.

La pregunta és òbvia. Quan els estudis diuen que els joves i els grans, amb diferències, però, en qualsevol cas, una mesura tipus seria que els ciutadans d'aquest país romanen de l'ordre de tres hores i mitja, quatre hores diàries davant del televisor, quan són subjectes passius d'inputs culturals, d'informatius i de lleure, la pregunta és òbvia: aquests mitjans de comunicació —especialment els públics, que és sobre els quals probablement alguna cosa de més podem dir-hi—, aquests mitjans de comunicació reflecteixen prou fidelment l'avenç, la revolució silenciosa, la principal revolució silenciosa del segle XX, que és el canvi en les condicions de les dones? La resposta és «no», la resposta és que no la reflecteixen d'una manera suficient.

Jo diria, seguint un estudi que va ser patrocinat per l'Institut Català de la Dona, que els mitjans de comunicació públics, els mitjans de comunicació en general,

però també els vinculats a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, estan absolutament imbuïts, pel que fa a la perspectiva de gènere, d'una sèrie de creences i d'estereotips que no reflecteixen d'una manera fidel aquesta revolució silenciosa.

Existeix una cosa que se'n diu l'escala de creences sobre les dones, que jo veig massa sovint reflectida en la programació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, escala de creences en les quals s'afirmen coses com: «les dones són menys dominants que els homes», «són més passives», «més vulnerables», «més emotives», «més interpersonals», «tenen menys interès en la seva vida professional», «són menys intel·ligents», «menys decisives», «menys sexuals», «la menstruació debilita les dones», «les dones presten més atenció a la seva aparença», «les dones són unes coquetes sexuals», «són més morals», «es comporten de manera més frívola», «utilitzen estratègies manipuladores».

Aquesta escala de creences, quinze creences que estan reproduïdes en una comunicació en una de les activitats d'aquestes de recerca i difusió que fa habitualment l'Institut Català de la Dona, són corroborades per una mostra estadística representativa i, el que és més greu, jo penso que són corroborades en el dia a dia de la programació de la Corporació. I és justament sobre això que volem alertar.

Quins han estat els mecanismes institucionals per corregir aquesta situació que aquesta diputada està denunciant en aquest moment i que suposo que el conseller de la Presidència comparteix, que les coses no poden continuar essent com són?

Doncs un dels mecanismes és el mateix Consell de l'Audiovisual. Un altre dels mecanismes són aquelles iniciatives que el Govern adopta en el marc dels programes en els plans per a la igualtat d'oportunitats.

Què ha passat en els programes per a la igualtat d'oportunitats que faci que nosaltres haguem decidit arribar a la presentació d'una interpellació? Doncs, en el tercer Pla per a la igualtat 94-96 un dels objectius era que l'Institut Català de la Dona, principal aliat per a les polítiques d'igualtat d'oportunitats, tingués una presència explícita, com a tal, en el Consell Assessor de la Corporació de la Ràdio i Televisió. Un altre dels principis del segon Pla –avaluat, etcètera– és que s'impul·lessin mecanismes com ara el codi deontològic, o un altre, que es perseguís aquella persistència d'estereotips discriminatoris de la dona en la publicitat.

Temo, senyor conseller, que malgrat que l'Institut Català de la Dona i el Departament de Presidència van valorar en el seu moment el segon Pla per a la igualtat d'oportunitats amb un nivell d'èxit del 97%, 98%, vostè mateix m'ha contestat a una pregunta escrita que l'Institut Català de la Dona no té presència en el Consell Assessor de la Corporació i que, pel que fa a l'impuls del codi deontològic, els col·legis de periodistes ja treballen en aquest sentit i, en qualsevol cas, tenim la Constitució, tenim l'Estatut, tenim les normes de la programació de la Corporació o les que es regulen en el Consell de l'Audiovisual.

Però, és clar, tot això és insuficient; tot això és insuficient perquè la realitat és la que és. I quina és la reali-

tat? La realitat és la que es recull en aquesta *Radiografia d'una absència*, elaborada per l'Associació de Dones Periodistes, en què es diu: «Els mitjans de comunicació tenen un pes de violència excessiu», «no són receptius a la protecció dels joves i infants», «tenen una mirada masculina sobre la realitat», «el tractament de les dones està marcat per l'esbiaixament», «són víctimes» –per exemple– «en casos de violència domèstica o per l'absència, i en són absents perquè els escenaris que es trien, els protagonistes, les rutines, qui decideix, la sensibilitat amb què s'elabora la informació fa que siguin absents».

És des d'aquesta perspectiva que nosaltres pensem que aquest constitueix un àmbit d'intervenció; un àmbit d'intervenció, perquè, en definitiva, tots els mecanismes, tots els mitjans de comunicació es reclamen prescriptors i servidors del servei públic...

El president

Senyora diputada, ha exhaurit el seu temps. Tindrà temps de rèplica.

La Sra. Duch i Plana

Acabo de seguida.

...volen ser servei públic i es reclamen plurals. Des de la perspectiva dels gèneres, els mitjans de comunicació del nostre país, de plurals, en són ben poc; més aviat són profundament misògins.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller de la Presidència, il·lustríssim senyor Xavier Trias, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de la Presidència (Sr. Xavier Trias i Vidal de Llobatera)

Molt honorable president, il·lustres senyores i senyors diputats, és ben cert el que vostè diu, que, en la societat de la informació en què ens trobem, la capacitat d'influència que els mitjans de comunicació tenen respecte a la transmissió de valors i la creació de models de conductes i comportaments és un factor d'importància vital.

I també és un fet reconegut que la imatge de les dones que transmeten els mitjans de comunicació, principalment a través dels espais publicitaris, no sempre reflecteix el rol que pertoca a la dona en la nostra societat. Des dels diferents organismes internacionals s'han adoptat recomanacions i elaborat propostes d'actuació per tal d'intentar paliar aquesta problemàtica i les dificultats que d'ella es deriven i aconseguir avançar cap a una societat plenament igualitària.

En aquest sentit, són vigents les següents normes i recomanacions, la Resolució A2-0095/87 del Parlament Europeu, la Resolució 95/C296-06 del Consell Europeu, sobre la presentació i la imatge de les dones i els homes en la publicitat en els mitjans de comunicació, l'objectiu 5 del quart Pla d'actuació comunitària per la

igualtat d'oportunitats entre els homes i les dones: foment del canvi d'actituds, educació, cultura i mitjans de comunicació, i també la Plataforma d'acció aprovada en la quarta Conferència mundial de les Nacions Unides sobre les Dones a Pequín del 1995 contempla els mitjans de comunicació com un dels àmbits estratègics d'actuació.

Tots aquests documents i propostes parteixen de la base –i tots hi estem d'acord– que, si bé els mitjans de comunicació transmeten sovint una imatge estereotipada de la dona, són també mitjans que han de contribuir al canvi d'actituds de la societat. Hi ha una sèrie de línies d'acció coincidents en totes aquestes propostes: necessitat de sensibilització de la societat en general i dels professionals dels mitjans de comunicació en particular sobre el tractament que els mitjans fan de la dona, increment de la visibilitat i la capacitat de decisió de les dones dins els mitjans, atès que aquests poden aportar perspectiva de gènere i, per tant, molt possiblement un tractament diferent de la informació. I és evident que des del Govern de la Generalitat, a través dels plans d'actuació per la igualtat d'oportunitat de les dones, s'han impulsat i dut a terme actuacions encaminades tant a incidir en el tractament que els mitjans de comunicació i de publicitat fan de la imatge de les dones com en la situació de les dones professionals dels mitjans de comunicació. S'ha fet especial incidència en les accions de sensibilització perquè una vegada més parlar d'igualtat d'oportunitats suposa parlar d'un canvi d'actituds i de comportaments, i aquest tipus de canvis s'aconsegueixen sensibilitzant els sectors directament implicats.

Les actuacions que s'han dut a terme en aquestes línies són, en primer lloc, accions de sensibilització; des de l'any 1990 l'Institut Català de la Dona convoca premis per la igualtat d'oportunitats, un premi adreçat a guardar l'anunci publicitari que més s'hagi distingit per la transmissió de valors igualitaris i per la presentació d'una imatge de les dones més d'acord amb la realitat actual; també es convoca un premi adreçat a reconèixer la tasca dels professionals dels mitjans de comunicació que més s'han distingit per transmetre informació que doni a conèixer la situació actual de la dona i potenciï la igualtat d'oportunitats. També en la línia de sensibilització s'han realitzat estudis i seminaris específics per debatre i donar a conèixer quin és el tractament que els mitjans fan de la imatge de les dones. Un exemple d'això pot ser el seminari internacional Les dones i els mitjans de comunicació, organitzat per l'Institut Català de la Dona en col·laboració, precisament, amb el Col·legi de Periodistes de Catalunya i la Xarxa de dones periodistes de la Mediterrània, el mes de maig del 97. Així mateix, la temàtica dels mitjans de comunicació s'inclou en la gran majoria de fòrums del debat sobre la igualtat d'oportunitats. També en col·laboració amb l'Associació de Dones Periodistes es va realitzar el seminari Les periodistes, la Mediterrània i el futur, i la posterior publicació i difusió de la ponència, i així mateix, en col·laboració amb aquesta mateixa Associació, s'ha dut a terme la publicació *Gènere i informació*, del 98, que recull dos estudis, a què vostè es refereix: un, sobre el tractament de les dones en la premsa d'in-

formació general, i un altre, sobre el tractament de la imatge de la dona en la premsa esportiva.

En segon lloc, referent a la situació de la dona dins els mitjans de comunicació, l'Institut Català de la Dona col·labora habitualment i dona suport a l'Associació de dones periodistes amb l'objectiu de potenciar el paper i la funció que les dones com a professionals del periodisme tenen dins dels mitjans de comunicació, i així mateix, en aquesta línia, l'Institut Català de la Dona col·labora amb la Xarxa de dones periodistes de la Mediterrània.

En tercer lloc, a través d'accions de denúncia. També es porta a terme una acció de denúncia d'aquells anuncis o programes que, pel seu contingut, es consideren que són discriminatoris i vexatoris per a les dones, i s'eleva la queixa tant a les empreses implicades com als organismes competents en matèria sancionadora.

En quart lloc, participació i col·laboració en consells assessors. Pel que fa a la incorporació de persones expertes en matèria d'igualtat d'oportunitats en els consells assessors dels mitjans de comunicació, l'Institut Català de la Dona fou membre del Consell Assessor de Televisió de Catalunya, creat pel Decret 95, mentre aquest va estar vigent. Actualment –i és veritat que no n'és membre– col·labora estretament amb el Consell de l'Audiovisual de Catalunya tant en l'elaboració de criteris per detectar i avaluar el sexisme dels mitjans com en el disseny d'accions de sensibilització. I, d'altra banda, dins el quart Programa d'acció comunitària per la igualtat d'oportunitats entre home i dona, l'Institut Català de la Dona, en col·laboració amb Catalunya Ràdio, duu a terme un programa transnacional als mitjans de comunicació que compta amb el suport i finançament de la Comissió Europea, i en el projecte hi participen organismes d'Itàlia, Alemanya, Suècia i Finlàndia.

De cara al futur, el Govern de la Generalitat té previst, a banda de continuar amb l'emissió d'espais radiofònics, realitzar el proper mes de gener de 1999 unes jornades sobre representació de la dona als mitjans de comunicació realitzades en col·laboració entre l'Institut Català de la Dona i el Consell de l'Audiovisual de Catalunya. També es continuarà amb la tasca d'anunci i de sensibilització a través dels premis per la igualtat i amb el suport a les xarxes que treballen per la igualtat d'oportunitats en els mitjans de comunicació.

Així, doncs, el capteniment del Govern pel que fa al sexisme en els mitjans de comunicació és el de continuar treballant, en primer lloc, en sensibilització, tant de les persones que treballen als mitjans de comunicació com de la societat en general, sobre la necessitat que els mitjans transmetin una imatge de les dones d'acord amb la pluralitat de funcions que desenvolupen i la realitat social actual; segon, el suport i potenciació de la xarxa de dones que treballen en els mitjans de comunicació per tal de fer visible la seva situació i les seves aportacions. Tot i això, aquesta qüestió que pot semblar tan simple no s'acaba aquí ja que el problema de fons afecta no només els mitjans de comunicació catalans i la publicitat que aquests emeten, sinó tots els altres mitjans que operen a Catalunya i la corresponent publicitat.

Televisió de Catalunya, pel que fa als seus continguts, té una especial cura a vetllar per la no-transmissió de valors sexistes. Tant en aquest aspecte com, per exemple, en la qüestió referent a la protecció dels infants, compleix rigorosament la normativa europea i estatal, inclosos els horaris d'emissió de publicitat dels espots promocionals de la cadena i de la resta de continguts. I podem dir que no tan sols la compleix, sinó que la compleix rigorosament i la supera a bastament, no solament en els termes estrictes de la legalitat, sinó en l'orientació de la programació general, i supera amb escreix totes les altres cadenes de televisió que operen a Catalunya. Ara bé, una cosa és el contingut de les programacions i una altra, molt diferent, és la publicitat que emeten les televisions, que no és elaborada per les cadenes emissores, sinó per les agències de publicitat. En aquest sentit, Televisió de Catalunya exerceix mesures de control en la contractació i emissió de publicitat, tot vetllant pel compliment de la normativa europea i disposant d'un llibre de normes per a la contractació de publicitat, proposat i establert pel Consell d'Administració de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

No obstant això, la qüestió central d'aquesta interpellació entenc que cal orientar-la en la tasca política adreçada a replantejar la incidència en la publicitat que emeten les televisions, trobant els espais adequats de consens amb les agències i llurs clients per tal que els criteris i els arguments de les empreses privades, per bé que professionals i industrials, s'adiguin al foment dels drets fonamentals que garanteixen el progrés de la nostra societat. I de la mateixa manera cal tenir present que un eventual i hipotètic control i prohibició de la publicitat, i, evidentment, de les mateixes programacions, no ha d'estar a càrrec de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves empreses filials, ja que això afectaria únicament els mitjans de comunicació de Catalunya i deixaria al marge de l'aplicació la normativa que regulés aquest control i prohibició als mitjans de comunicació de la resta de l'Estat espanyol. Això produiria, d'una banda, que els objectius fixats en el control i la prohibició no s'aconseguirien i, per altra banda, implicaria que els mitjans de comunicació de Catalunya no podrien treballar en el mercat en igualtat de condicions que la resta de mitjans de comunicació.

Jo crec que s'han fet dues coses molt importants a nivell de Catalunya; ha sigut crear el Consell de l'Audiovisual de Catalunya, que jo crec que és una..., per a tots nosaltres, jo crec que és una garantia i fa una tasca important, i després s'ha aconseguit una altra cosa que no deixa de ser important –i això s'ha fet a través del Grup de Convergència i Unió a nivell de Madrid– que ha sigut que a nivell de l'Estat espanyol es creés un consell de l'audiovisual a l'Estat espanyol. És veritat que no ha estat fàcil, però s'acordà la seva creació, i el seu funcionament està previst per a començament de l'any que ve.

Aquesta és la tasca que s'ha dut a terme i aquesta és la tasca que continuarem duent a terme amb la finalitat que realment aconseguim, de totes totes, que les televisions i els mitjans de comunicació corregeixin la difu-

sió d'imatges, missatges i conceptes contraris a la dignitat de la dona.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula la diputada senyora Montserrat Duch per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Duch i Plana

Gràcies, senyor president. Sensibilització: aquest és el gran calaix de sastre. Sempre en termes de gèneres: quan parlem de maltractaments domèstics, quan parlem d'avançar en la coeducació, quan parlem de superar el sostre de vida i aconseguir una integració paritària en el mercat del treball, sempre acabem parlant de sensibilització. Estem d'acord que cal continuar sensibilitzant i que segurament cal continuar creant espais de reflexió, però, a vegades, senyor conseller –permeti'm una mica l'expressió–, acabem pensant que, més que exercir el rol d'Executiu, vostès exerceixen de centre d'estudis, i aleshores organitzen molts seminaris i moltes reflexions i està una mica bastant quasi tot dit. El que cal –i aquest és el propòsit de la interpellació– és passar de la reflexió a la sensibilització i de la sensibilització a l'execució; això és el que volíem dir.

Perquè, és clar, el Consell de l'Audiovisual és un gran organisme, però és un organisme que ens ha alertat d'una manera absolutament diàfana sobre la campanya de joguines de l'any 97. La publicitat tracta de forma diferenciada els nens i les nenes. En l'informe del CAC es diu explícitament: «El llenguatge que contenen els programes publicitaris és un indicador de gran vàlua per tal d'identificar els rols que la televisió transmet. La nena s'associa a cos, accions de nadó, espai interior, llar, referència a objectes i parts de la casa com ara el tocador, el joier, el bany, l'habitació, el televisor i el telèfon, i la fantasia; les nenes han d'esdevenir princeses o sirenes. Per oposició, als programes adreçats als nens trobem tres missatges principals: acció, velocitat, espectacularitat i els verbs de domini, construir i controlar; segon: acció, força, conceptes de valentia, força física, potència, invencibilitat, poder; les figures són el guerrer i el malvat, i verbs com destruir i arrasar. I triomf, idea d'èxit, ser campió, guanyar, arribar amunt.

Senyor conseller, quan la pràctica, des del Govern de Catalunya, en aquests darrers anys ha sigut tan feble en un altre dels factors de socialització... Els tres factors de socialització segurament són la família, que està situada en un procés de canvi important –com a mínim les ponències del «Catalunya, demà» així ho recullen; el president de la Generalitat se'n fa sovint ressò, d'això–, imaginant el futur com a comunitat, la família està canviant, és plural; els mitjans de comunicació, que tenen, em sembla que m'ha donat raó en els criteris d'alerta sobre quin tipus d'estereotips s'estan continuant mantenint. I un tercer factor, importantíssim, de configuració de mentalitats, que és el sistema educatiu. I vostès durant aquests divuit anys han aconseguit fer una escola mixta, però mai, en cap cas, una escola coeducadora.

És des d'aquesta preocupació que la Moció que el Grup Socialista al Parlament de Catalunya presentarà anirà a superar aquesta fase d'estudi i sensibilització per tal d'entrar en un terreny molt més executiu, que vol dir, doncs, algun programa concret d'educació del telespectador, endegar regulació protectora, incrementar l'oferta de programació que no sigui de tradició anglosaxona –que està demostrat que és molt més violenta i molt més misògina–, intentar que la programació no bandegi valors, intentar crear aquell directori de persones que poden participar, de dones que poden participar en qualsevol debat, perquè, si no, succeeix el que succeeix, que les dones, esbiaixant d'una manera absolutament perversa la realitat, apareixen en temes de societat, en temes de lleure i entreteniment, o apareixen com a víctimes.

Aquesta és la voluntat que pretenem superar, entre altres coses perquè, coincidint amb el que vostè deia, la plataforma d'acció de la quarta Conferència mundial sobre les dones fa, insta els governs no tant a estudiar i a sensibilitzar, sinó a equiparar aquesta situació a través del nomenament de dones i homes als òrgans consultius, executius, reguladors i controladors. Des d'aquesta perspectiva no podem entendre que no s'hagi fet efectiva la participació de l'Institut Català de la Dona, per exemple, en el Consell de la Corporació, o que tingui el rol que té en el marc del CAC. I aquestes coses l'experiència comparada ens demostra que són útils, són útils en un llarg combat en què la situació és molt vulnerable, en què és molt fàcil retrocedir i molt difícil avançar, però que la presència de dones contribueix absolutament a això.

És en aquesta perspectiva que la Moció serà constructiva, suggerint la creació de l'observatori per a la publicitat i suggerint altres mecanismes –no inventem gaire cosa de nou, sinó coses que s'estan aplicant en altres països–, i esperem que el to de la intervenció del conseller en resposta a aquesta interpel·lació permeti que el Grup de la majoria sigui receptiu a les propostes –ja dic– constructives que plantejem, tenint en compte que segurament la segona interpel·lació d'aquest mateix paquet, la que es refereix a la Llei de protecció a la infància i a l'adolescència, que substanciarà la meua companya Rosa Barenys, segurament implica i exigeix mesures bastant més enèrgiques, des d'una perspectiva de sanció, a la programació i a la publicitat.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de la Presidència

Honorable president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, amb moltes coses de les que vostè ha dit podria estar-hi d'acord, si no fos perquè jo crec que, en alguns moments, en el to no estaria exactament d'acord. Una cosa en què no estic d'acord en absolut és en el plantejament aquest que sembla que només fem estudis i no fem res més, no?

Vostè sap tan bé com jo que jo sóc metge, no?, i per tant sé el que és la prevenció, no? I la prevenció, en molts casos, passa per la sensibilització i per ser capaç de fer un clar diagnòstic per després poder fer el tractament. I aquest jo crec que és el que es fa i el que s'està treballant. Durant temps, no es tenia fet un bon diagnòstic; jo crec que avui dia es té un bon diagnòstic; jo crec que hi ha un canvi a l'opinió pública, un canvi important a nivell de l'opinió pública. Una altra cosa és que les persones hagin assumit aquest canvi, que és una altra cosa absolutament diferent, però hi ha un canvi a l'opinió pública; hi ha un grau de sensibilització que no hi era i, per tant, jo crec que es poden aplicar un conjunt de mecanismes de prevenció, o fins i tot quan s'apliquen algunes mesures de tractament hi ha respostes, no? I hi ha respostes que no sempre han de ser sancionadores, sinó que hi ha respostes que la gent s'adona que s'equivoca, per exemple, no? Això ens ha passat amb denúncies que ha tramitat l'Institut Català de la Dona –i n'ha tramitat em sembla que són 45 o 47 de sexisme en la publicitat en els mitjans de comunicació–, i que, en molts casos, ha comportat que l'empresa que s'anunciava o el mitjà de comunicació hagi retirat l'anunci o l'hagi canviat perquè realment s'han donat que aquesta no era la via i que aquest no era el camí. Home, jo, sincerament, no estic d'acord que això sigui a què es dediqui, només a fer estudis. Però el que s'està fent és iniciar o estar produint –jo crec que està molt més que iniciat– un canvi cultural, que el gran problema és que s'assoleixi i que la gent sigui capaç d'incorporar-lo, no?

Tampoc estic d'acord en el que vostè diu, que la família està fent canvis. La família, el gran canvi de la família és que la família pren força, no? I aquest és un canvi molt important. Evidentment, hi poden haver discussions sobre els diferents tipus de família que hi pot haver, però el que sí que és cert és que la família pren força i es converteix en una peça molt important; i nosaltres hem de fer que aquest canvi cultural es produeixi en la família, i que aquest canvi cultural es produeixi a l'escola, i aquestes coses no es fan per decret, sinó que són coses que es fan d'una manera gradual. I jo crec sincerament que seria injust sobre el model educatiu que tenim a Catalunya dir que l'escola no està responnent a aquests valors. Jo, sincerament, crec que no és cert; jo crec que s'està fent un esforç molt important per part dels educadors per donar aquests valors, per donar aquests conceptes i per donar uns plantejaments nous. Vostè em dirà: «escolti, no tots». Bé, ja li dic que això no es fa per decret, però jo crec que la mentalitat dels professors a nivell de les nostres escoles és una mentalitat absolutament positiva i una mentalitat en què es recolza d'una manera molt important aquest canvi cultural i aquest paper que ha de tenir la dona dintre la nostra societat. Per tant, vostè diu: «escolti, farem una proposta constructiva». Jo li dic: Escolti'm, encantat de la vida; si és constructiva, li asseguro que la recolzarem, perquè li puc assegurar que la nostra voluntat és recolzar iniciatives constructives de l'oposició.

Escolti, sí que li demanaré una cosa: que no creem moltes estructures. Vostè diu: «oh, escolta'm, crearem coses perquè es reuneixin...» Escolti'm, si munten un observatori de publicitat, escolti, el Consell Assessor en

part té aquest paper i el que hem de fer és que el faci. Jo crec que l'està fent. Una altra cosa és que s'hagi d'intensificar alguns aspectes d'això. Però, com li deia, amb actituds constructives ens trobarà vostè al seu cantó, perquè crec que aquest és un tema que interessa a tothom i que seria absolutament –jo crec– il·lògic que no ens poséssim d'acord en uns temes que afecten i preocupen a tothom, d'una manera que hauria de ser igual a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya

Catorzè punt de l'ordre del dia: interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del Programa de gestió de residus municipals, presentada pel Grup d'Iniciativa de Catalunya - Els Verds. Té la paraula per exposar la interpellació el diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, fa temps que des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds estem interpellant el Govern de la Generalitat sobre el tractament dels residus a Catalunya. Hem exigít que aquest tema fos considerat com una qüestió estructural, com una qüestió d'Estat, com una qüestió nacional. De la mateixa manera que ho són les infraestructures, el tractament dels residus també hauria de ser-ho, des del nostre punt de vista. Però no només el tractament, sinó també la minimització; polítiques de prevenció que evitin la generació de brossa. En canvi, des del nostre punt de vista, el que ha fet el Govern fins ara ha estat una política d'aparador.

El president Pujol sempre que pot diu que el país és el millor en temes ambientals; i sempre –diu– ho diuen els de fora –depèn: d'Holanda, de Noruega, depèn quan li toca, no?–, perquè tenim moltes lleis, i que som els primers a elaborar lleis en relació amb la gestió mediambiental. Però per a què serveixen aquestes lleis, si no s'apliquen? Tenim una Llei de residus del 1993 i un Programa de gestió de residus municipals, però el nivell de reciclatge no arriba al 5% a Catalunya. Tenim un programa, però que no es dota econòmicament per tirar-lo endavant. Tenim l'oportunitat d'aprovar una llei que limiti la fabricació d'envasos i, en canvi, Convergència i Unió i el Partit Popular aposten per un model que afavoreix els fabricants. Altra vegada –i no ens cansarem– el discurs dels poderosos.

Però això no ho diu només Iniciativa per Catalunya - Els Verds, també ho diuen les entitats municipalistes. I en tenim un exemple clar. Últimament, a finals de setembre, han celebrat el Congrés Català de Medi Ambient i Municipis, i cito textualment les conclusions d'aquest Congrés Català de Medi Ambient i Municipis; diu: «És evident que serà difícil, quan no impossible,

assolir els objectius programats inicialment a la Llei 6/93, de residus, i al Programa de gestió de residus municipals de Catalunya. Com a conclusió d'aquest Congrés hem d'assenyalar la necessitat de revisar el Programa sense fer-ne decaure els principals objectius.» Bons objectius, però, evidentment, impossibilitat de portar-los a terme per manca de recursos econòmics. «A més, hem de denunciar» –ho diuen els municipis– «la manca de suport del Govern de la Generalitat per complir-los de manera generalitzada, la manca de polítiques de sensibilització i educació ambiental, de desplegament d'infraestructures, de lliurament de contenidors especials per a les recollides selectives al carrer, o el recolzament nul als municipis i entitats supramunicipals per al desenvolupament dels seus plans de residus locals, comarcals o metropolitans són la mostra del que s'ha fet fins ara i que cal reivindicar canviar.» Això ho diuen les conclusions del Congrés Català de Medi Ambient i Municipis. Anem a pams sobre aquestes conclusions que nosaltres compartim fil per randa.

Sobre el fons de gestió de residus. La Llei 6/93 i el Programa corresponent preveien que, en quatre anys, tots els municipis de Catalunya de més de cinc mil habitants farien la recollida de brossa segregada en dues fraccions pel cap baix, orgànica i inorgànica. No s'ha complert. Per què? Perquè no s'ha finançat adequadament, ja que el Govern no ha dotat fins aquest any el Fons de gestió de residus, que era i és i ha de ser l'eina necessària per finançar-lo. Aquest any han pressupostat 1.000 milions per a tot el país. És a dir, 166 pessetes per habitant. És a dir, han dedicat 40 cèntims per quilo de brossa.

En relació amb l'educació ambiental, és un altre cas d'incompliment, ja que la política d'educació i sensibilització ambientals ha estat pràcticament nul·la. El més destacat que han fet és la campanya del Capità Enciam, que ja n'obvio l'explicació. Les despeses en educació ambiental consignades en els pressupostos són ridícules: 350 milions per a tot el territori català. Destinem 60 pessetes per habitant per a educació i sensibilització ambientals. Molts municipis amb el seu propi esforç, amb el seu propi pressupost, dediquen més diners per persona a aquest important aspecte de la gestió ambiental.

Tercer aspecte que denunciaven els municipis: desplegament i infraestructures. La manca de voluntat política de tirar endavant la Llei i el Programa, sumada als importants retalls a les inversions del Departament de Medi Ambient que ja hem explicat i denunciat, a partir de 1995 ha provocat un pobre desplegament de les infraestructures necessàries per assolir els objectius proposats. Els únics programes que en aquests moments estan reeixint ho fan gràcies als fons europeus –el Programa metropolità, el del Vallès Oriental, el Garraf - Penedès, etcètera. Aquestes aportacions cobreixen el 80% de les inversions, cosa que contradiu la Llei, ja que estipula en un 50% l'aportació de la Generalitat. I encara tenen problemes per cobrar, aquests municipis, el 15 o el 20% que aporta el Govern, que s'estalvia el 30% que és preceptiu i no sabem a què el destina. Però, a més, no fan un desplegament suficient dels contenidors necessaris per a la recollida selectiva

de les diferents fraccions. Hi ha moltes queixes –i segur que el conseller en sap– de diferents municipis que veuen dificultada la seva tasca sensibilitzadora i gestora per la manca del material i dels contenidors que, segons el Programa, ha de subministrar la Junta de Residus.

El Congrés de Medi Ambient ha estat un clam denunciant el poc suport de la Generalitat als municipis i a les entitats supramunicipals per al desenvolupament dels seus programes de gestió de residus. En canvi, sí que es constata l'intent de laminació de les competències municipals. La recent Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que deixa els municipis sense el control de les empreses potencialment productores de residus i contaminació, n'és, des del nostre punt de vista, un clar exemple.

Però n'hi ha més, i possiblement el més negatiu de tots: la Llei d'envasos i la seva aplicació als municipis. La Llei d'envasos i residus d'envasos, aprovada al Congrés dels Diputats amb els vots de Convergència i Unió i el PP i altres, no soluciona el problema de la generació d'envasos i embolcalls, ja que no limita la seva producció. En aquests moments 60.000 milions d'unitats es posen al mercat cada any a Espanya –60.000 milions d'unitats. El Programa que desenvolupa la Llei estableix el sistema de gestió que s'utilitzarà, i aquí hi havia dues possibilitats per gestionar aquest tipus de residus. Per un cantó, hi havia el sistema anomenat «de dipòsit, devolució i retorn», que consisteix que –de caràcter general– els diferents agents que participen en la cadena de comercialització d'un producte –envasadors, importadors, majoristes, minoristes– han de cobrar als seus clients fins al consumidor final una quantitat per cada producte; és a dir, que el ciutadà ha de dipositar una quantitat de pessetes en comprar el producte envasat que vol consumir, quantitat que li serà retornada un cop torni l'envàs al comerç. Hi havia un altre sistema: el sistema integral o punt verd, que el agents que abans he explicat podran eximir-se de les obligacions derivades del procediment general quan participin en un sistema que garanteixi la recollida dels envasos i el compliment dels objectius de reciclatge i valoració. O sigui, aquest sistema suposa augmentar el preu del producte que compra el ciutadà en ics pessetes per, amb aquests diners, poder pagar als ajuntaments que vulguin participar en el sistema mitjançant la signatura de convenis el cost de la recollida selectiva. Això sí, demanant per la via de les campanyes publicitàries la col·laboració dels ciutadans i ciutadanes, als quals ja no es retorna ni una sola pesseta del que han pagat de més en comprar el producte.

Aquesta, la decisió que ha pres el Govern i que, en aquest cas, Convergència i Unió també hi ha estat completament d'acord i així mateix ho ha portat a terme a Catalunya, ha estat la segona, la d'aplicar el sistema integrat o punt verd. Decisió lògica, des del nostre punt de vista, tenint en compte els interessos econòmics i sabent que, d'aquesta manera, amb aquest sistema, traspassen la seva responsabilitat als ajuntaments, tant pel que fa als percentatges que s'han de recollir de residus d'envasos i que marca la Llei com també en allò referent al risc econòmic de l'operació. D'aquesta manera tenim una situació difícil, complicada per als municipis,

que, d'aquesta manera, els empresaris, els governs autonòmics i també el Govern estatal, Catalunya i l'Estat espanyol, s'atribuiran segur els mèrits dels percentatges recollits, però tota la pressió social, tota la despesa econòmica estarà en mans del ciutadans.

Però, a més a més, l'aplicació d'aquest sistema als municipis suposa més dificultats. Per un cantó, s'incrementarà l'impacte sobre el medi urbà en augmentar el nombre de contenidors; si, evidentment, si privilegiés el sistema de retorns no farien falta tants contenidors; ara tindrem, evidentment, una quantitat de contenidors que dificultarà, evidentment, la circulació per les ciutats. A més a més, disminuirà el nivell de consciència ambiental de la població, ja que, evidentment, no haurà de pagar i, llavors, utilitzar el retorn perquè torni a tenir els diners, doncs, que haurà de recuperar.

Al mateix temps s'incrementaran els desequilibris territorials en el nostre país, ja que s'ha d'arribar al 60% dels residus; uns quants municipis, els més importants, ja hi arriben, la resta del país segur que, evidentment, no tindrà el suport que hauria de tenir des del nostre punt de vista. I, a més a més, els municipis hauran d'assumir un risc econòmic i social molt elevat.

I aquesta és la situació, en aquests moments; s'ha signat el conveni entre Ecoembes i Ecovidrio i la Junta de Residus, que proposen, doncs, que els ajuntaments, d'una forma voluntària, s'hi hagin d'adherir. L'ajuntament haurà d'invertir en maquinària, contenidors, manteniments, assegurances de responsabilitat civil, mà d'obra i campanyes de publicitat; córrer amb tot el risc i responsabilitat de la recollida i transport dels envasos recuperats, i només pot facturar el preu del producte obtingut amb la qualitat que els empresaris qualifiquin com a acceptable, i el preu imposat per ells –el preu imposat per ells–: aproximadament un 30% del cost real.

Senyor conseller –i amb això acabo–, el món local, els ciutadans i el sentit comú li demanen que porti a terme una veritable política mediambiental, sobretot fent referència als residus, que vostè no sigui la ventafocs del Govern, que renegociï el sistema de gestió d'envasos; en definitiva, que no s'aplegui a les voluntats ni de la Conselleria d'Indústria ni dels poderosos.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per al torn de resposta té la paraula l'honorable conseller senyor Joan-Ignasi Puigdollers, per un temps màxim de deu minuts.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Joan-Ignasi Puigdollers i Noblom)

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada, vostè aquí ha dit moltes coses, ha parlat del Pla de gestió de residus, ha parlat de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, ha parlat de la Llei d'envasos i embalatges, ha parlat del pressupost, i algunes –algunes, per no dir bastantes–, jo diria, de les afirmacions que ha fet, en cas que les analitzéssim amb detall, jo diria que són fins i tot contradictòries; en tot cas, difícilment compatibles.

6324

Jo diria que valdria la pena començar –i espero que ens doni temps per fer-ho tot– per un petit repàs del que s'ha fet en aquest Pla de residus o en aquest Programa de gestió de residus municipals, que vostè ens diu que no s'ha fet, que s'ha retardat, que hi manquen diners i que porta algun retard important.

Com vostè recorda, el Programa de gestió de residus municipals de Catalunya fou aprovat al Consell de Direcció de la Junta de Residus el 13 de març de 1995, d'acord amb el que va establir en el seu dia la Llei 6/93, reguladora dels residus, i amb l'objectiu de coordinar el conjunt d'actuacions necessàries per promoure la minimització dels residus i llur perillositat, i, així mateix, per promoure la seva recollida selectiva i valorització.

Pel que fa a l'assoliment dels diferents objectius, el programa estableix essencialment dos períodes. Un primer període, del 95 al 97, com a etapa d'acords voluntaris amb els municipis per a la recollida selectiva de matèria orgànica i altres fraccions –vidre, paper, llau-nes, piles, etcètera; en podríem parlar de cada una–, i un segon amb els productors de béns de consum per reduir el volum de residus en quantitat i perillositat, per fomentar l'ús de materials reciclables i per assumir part o la totalitat dels costos de la recollida selectiva del reciclatge i de la disposició dels productes esdevinguts residus.

Hi ha una segona fase, a partir del 98 i fins al 2000, que aquesta ja és una etapa reglada en la gestió dels residus municipals, i que, d'acord amb la Llei 6/93, farà obligatòria a tots els municipis de més de cinc mil habitants la recollida selectiva de matèria orgànica i la prestació del servei de la deixalleria. Tanmateix, s'iniciarà l'aplicació de la normativa d'envasos i residus d'envasos. Això establia el Programa.

Els instruments amb què s'havia de dotar el territori de Catalunya representaven la realització de diferents coses. D'una banda, la construcció d'una xarxa de dipòsits controlats per a la disposició del rebuig dels residus, no recollits selectivament. Així com, d'altra banda, la clausura dels abocadors incontrolats que en aquell moment hi havia. Representava també adequar les instal·lacions d'incineració als requeriments tècnics de depuració de gasos i tancament d'aquelles que no complien els requisits que marcava la normativa. La implantació d'una xarxa de deixalleries, en tercer lloc, per fomentar la recollida selectiva dels residus, que inclou, en aquest cas, els voluminosos i els residus municipals especials. La construcció de plantes –quart–, la construcció de plantes de compostatge per a la valorització de la fracció orgànica i obtenir compost per a l'aplicació en el sòl. I, per últim, la implantació de contenidors de recollida selectiva per a matèria orgànica, vidre, paper i cartró, envasos i piles. Aquests últims de forma voluntària, d'acord amb el que preveu la Llei 6/93.

Cal esmentar, d'altra banda, que el Programa de gestió de residus municipals és un programa marc sobre el qual és necessari que els ens locals, especialment les comarques, amb la col·laboració dels ajuntaments, desenvolupin programes aplicats al seu territori que, en

qualsevol cas, permetran un major detall en l'assoliment dels objectius.

El programa, a la vegada, permet la seva actualització a mesura que es vagin incorporant nous coneixements, noves tecnologies o nous escenaris de gestió, com la introducció de noves fórmules de gestió de residus municipals, com el procés de metanització i piròlisi, i assolir, d'aquesta manera, formes més sostenibles.

En conseqüència, es tracta d'un programa obert especialment als programes comarcals o mancomunats, elaborats, òbviament, amb el consens de les forces polítiques i aprovats per les administracions locals.

La propera revisió del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya es farà, entre altres aspectes, també, en funció de les aportacions i experiències dels plans de residus comarcals.

Per impulsar la redacció d'aquests programes comarcals, la Junta de Residus va obrir una convocatòria d'ajuts destinats a la seva redacció el novembre del 96. Amb la resolució, el desembre del 96, es van atorgar els ajuts necessaris per completar la redacció de la totalitat dels plans comarcals de Catalunya, i actualment estan tots redactats i estan tots en tramitació, havent-se aprovat ja, definitivament, disset programes, que representen la gestió dels residus d'una població de més de 4 milions i mig de persones, és a dir, de més del 75% dels habitants de Catalunya.

Un dels problemes que tenim tots els països és la falta de sensibilització i conscienciació de la gent, o, més ben dit, que la preocupació que manifesta la població en els estudis d'opinió es traslladi a actituds operatives que ajudin a fer el canvi cultural necessari per entrar en l'era de la sostenibilitat.

Per aquest motiu, el Departament ha endegat múltiples iniciatives per sensibilitzar tots els sectors de la població mitjançant campanyes educatives. La sensibilització a llarg termini, però, la sòlida, la fonamentem en dos aspectes principals: la informació i la formació. Per dir-ho en un llenguatge més modern, la capacitat ambiental de la gent.

Hem fet un gran esforç per tal de posar mitjans tecnològicament avançats perquè la informació ambiental circuli entre la població, i estem aplicant –com, sens dubte, vostè coneix– programes de formació en els diferents nivells educatius, és a dir, en el sistema escolar i en el sistema universitari, i en l'entorn laboral a través i en col·laboració amb les organitzacions sindicals.

Un altre aspecte que voldria destacar és el compromís per a un desenvolupament sostenible que hem adquirit amb els municipis de Catalunya i que recolzem des de diferents aspectes com, per exemple, l'Ordre de 30 de juliol del 98, d'ajuts destinats als ens locals de Catalunya per a la realització de campanyes de sensibilització i conscienciació; l'Ordre de l'abril del 98, també del dia 9, de convocatòria del programa de recollida selectiva de residus municipals; l'Ordre del 8 d'abril, de la convocatòria d'ajuts per a la clausura d'abocadors municipals fora d'ús; l'Ordre del 7 d'abril per a la implantació de deixalleries, etcètera.

Per altra banda, què és el que hem fet? Ara podem passar revista de totes aquestes coses que preveu el Programa i en què, segons vostè, portem molt de retard.

Construcció de dipòsits controlats. En aquest moment estan en funcionament 31 dipòsits controlats i 3 més estan en construcció. En tot cas, el que podem dir és que Catalunya disposa, en aquest moment, d'una xarxa de dipòsits controlats que permet donar un servei suficient a totes les comarques de Catalunya, per si mateixes o bé de forma conjunta perquè elles mateixes s'han posat d'acord amb un abocador per a diferents comarques.

Clausura d'abocadors. L'any 93 hi havia 456 municipis –456 municipis– amb abocadors incontrolats; uns en servei –343–, els altres que estaven ja en aquell moment, fora d'ús, 113. Actualment, pràcticament la totalitat s'ha clausurat. Queden 4 municipis que tenen un abocador controlat en servei, i li dic quins són: el Lloar, Alfara de Carles, la Fatarella i la Pobla de Massaluca.

Abocadors de runes. El 66% de la població de Catalunya està suficientment atesa –falta un 34%– mitjançant 24 dipòsits autoritzats, més 15 que estan en tramitació, més 3 plantes de transferència autoritzades, etcètera.

Plantes de compostatge. Pràcticament, al 93 no es feia compostatge. Avui tenim 7 plantes de compostatge en funcionament, 4 en construcció i 6 més que s'estan tramitant per iniciar la seva construcció.

Plantes de triatge. L'any 93 n'hi havia 1, actualment n'hi han 5 en funcionament i 1 en tramitació, i a més a més estan convocats 5 concursos per fer el triatge segons la Llei d'emalatges, que no sé si tindrem temps de parlar-ne.

Deixalleries. De deixalleries, en aquest moment, en tenim 62 en funcionament, 34 en construcció i 75 en tramitació. És a dir, a principis, a començaments de l'any 99 tindrem més de la meitat de les deixalleries previstes en el Programa en funcionament. De les incineradores també li puc dir que en l'actualitat s'està acabant la instal·lació del sistema de rentat de gasos en les incineradores de Girona i Sant Adrià del Besòs, i estan ja instal·lats i en funcionament els de Tarragona, Mataró i Malla.

En resum, podríem dir que, en primer lloc –una valoració positiva, li faré jo–, la xarxa de dipòsits controlats abasta totes les comarques de Catalunya. En segon lloc, s'ha finalitzat, pràcticament, la clausura dels antics abocadors municipals. S'ha finalitzat gairebé l'adequació de les instal·lacions d'incineració de residus municipals. La xarxa de deixalleries s'ha desplegat de forma molt considerable en relació amb les poblacions de més de cinc mil habitants. Li puc anunciar ara que en el 99 s'iniciaran actuacions perquè es pugui ampliar a les poblacions d'entre dos mil i cinc mil habitants. En cinquè lloc, les plantes de compostatge han entrat en una via ràpida d'implantació que permet ser francament optimistes perquè en un breu termini puguin assolir els objectius del Programa de gestió de residus municipals de Catalunya.

L'atorgament de contenidors està molt proper a la ràtio d'un contenidor per cada cinc-cents habitants, superior al previst fins i tot en el Programa.

I per últim, s'han establert les bases per al desplegament de la gestió dels envasos i els residus d'envasos mitjançant l'aprovació dels programes d'envasos i els convenis amb Ecoembes i Ecovidrio, que vostè ha citat i que tindrà ocasió...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit el seu temps. Té el torn de rèplica.

El conseller de Medi Ambient

...de recordar-li com van ser aprovats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Per al torn de rèplica, té la paraula el diputat senyor Boada, per un temps màxim de cinc minuts.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller, no hi ha manera que ens entenguem, vostè i jo, perquè un parla d'una cosa i vostè parla d'una altra. El que m'esperava, evidentment, és que faria una relació d'una quantitat d'obres que s'estan fent, i deixalleries, i compliment.

Escolti, què passa? Els municipis de Catalunya, en aquest cas, en el seu Congrés Català de Medi Ambient i Municipis, doncs, diuen mentides, quan ells, d'una manera clara, concreta i amb força, surten dient que el Programa no es compleix, que el Govern de la Generalitat té una actitud, doncs, gens col·laboradora amb els municipis? I vostè em diu, doncs, que sí, que això és una meravella, que tot funciona, que tenim tantes deixalleries. Escolti'm, vostès no estan complint el Programa i, sobretot, no estan tenint una coresponsabilització amb la resta de les entitats locals i supralocals per implantar el tema de la gestió dels residus.

Vostè m'ha parlat d'infraestructures. Escolti, en el tema de contenidors, hi ha 4.000 contenidors aturats, perquè no hi ha finançament per portar-los a terme, perquè els municipis no els volen acceptar perquè n'hauran d'assumir el finançament, i estan fets –4.000–: aturats. A més a més, han arribat, per sort, perquè, quan vostès fan concursos públics, a més a més, no tenen ni la capacitat, doncs, de fer-ho correctament des del punt de vista administratiu, perquè en l'últim concurs públic, per un defecte de forma, doncs, es va endarrerir la construcció set mesos de gran quantitat de contenidors; però bé, tothom s'equivoca, no?

Però aquest és un element importantíssim. Vostè em diu que jo he tingut actituds contradictòries amb el que he exposat. Quines? No n'ha dit cap. En tot cas, espero que, amb aquests cinc minuts, tingui la capacitat d'explicar-me quines contradiccions he dit jo en el meu dis-

6326

curs en nom del meu Grup Parlamentari i, sobretot, també, que m'expliqui el tema de la Llei d'envasos i de residus d'envasos, que li he explicat contundentment. Ho diuen tots, el que significarà de despesa econòmica, d'assumir uns costos econòmics i socials terribles per als ajuntaments. Mentrestant, vostès, rentant-se les mans –tot el problema als municipis i que ja s'espavil·lin–, quan estic parlant que el tema dels residus és i ha de ser una qüestió d'Estat, una qüestió estructural, perquè és un tema importantíssim i espero que vostès, algun dia, puguin arribar a entendre aquesta situació.

I el Fons de gestió de residus? Per què no m'ho explica? Jo li pregunto aquí, clarament –amb aquests cinc minuts que li quedin–: per què no han dotat el Fons de gestió de residus?, perquè el conseller Vilalta ja va dir des dels pressupostos del 96 que hi posaria diners. On són aquests diners? Aquests diners eren per subvencionar el Programa. No hi posem diners i, el Programa, que el compleixi. Home, vareta màgica, no en té. Ja sé que he dit abans que vostè podia semblar la ventafocs, però encara no veig la vareta màgica enlloc.

I em sembla que això no és gens coherent per la seva part, que no assumeixi que no té ni un duro, que no hi han posat ni un duro per aplicar tot aquest tema dels pressupostos. Educació ambiental? Sóc professor de secundària i sé jo quins són els programes d'educació ambiental que hi ha. No serveixen absolutament per a res, no serveixen; no tenen la força ni tenen l'exemplificat que haurien de tenir, ni l'aplicació que haurien de tenir, universal. I la universitat? Home, no ho sé, jo no sóc professor d'universitat, però em sembla que encara tenen menys consistència...

Escolti, en educació ambiental i sensibilització, el Capità Enciam; el Capità Enciam i prou, han fet. I, com a molt, l'òmnibus que també ha tingut, doncs, un cert coneixement per part de la població, però res més. I, quant als programes comarcals, els únics que són de gestió –la majoria d'ells, bona part d'ells; almenys, els que jo conec i els que conec de les comarques de Girona– serveixen exclusivament per endreçar el país, eh?: treure una mica la brossa i posar-la allà en un piló o el que sigui; l'exemple, el del Baix Empordà, on Iniciativa per Catalunya - Els Verds havia presentat un programa alternatiu –evidentment, amb metanització–, amb tot un seguit d'instal·lacions que veritablement significuessin una gestió sostenible dels residus i, evidentment, no ha estat acceptat absolutament en res; al contrari, buscant altres tipus d'instal·lacions fora, sobretot, de les comarques.

I, sobretot, el que és més greu és el tema de la Llei d'envasos i del significat que té per als municipis. El senyor Mas, el president de la Federació de Municipis de Catalunya, li va enviar una carta –em sembla que n'hi ha enviat una altra– dient, explicant un clam clar, una petició que, sobretot, es canviés el sistema, que es busqués una revisió del conveni entre Ecoembes i Ecovidrio i la Junta de Residus per tal que hi hagi més possibilitats o hi hagi més finançament –sobretot, per part dels ajuntaments–, perquè, evidentment, això pot portar molts problemes econòmics a aquests ajuntaments.

Jo no tinc resposta i no sé si el president de la Federació de Municipis té resposta; de tota manera, veurem, a partir de la Moció que presentarem en el proper ple, si són capaços, vostès, de donar-hi una resposta clara i contundent i si, veritablement, tenen una veritable visió del que significa la gestió dels residus i què significa per als ciutadans –i, sobretot, per als municipis– la gestió d'aquests residus i la càrrega econòmica i social que significa.

Si vostès ho fan, si vostès són veritablement responsables i es creuen veritablement la gestió sostenible del país –sobretot, amb relació als residus–, podrem fer-hi front; si no, tornarem a estar en la mateixa situació i esperem que –com deia el senyor Folch– els residus no ens afoguïn, seguint la política que vostès porten a terme.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor Boada. Per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller de Medi Ambient

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Boada, realment, parlem de coses diferents; no és que parlem idiomes diferents, és que parlem de coses diferents. De tota manera, anem a veure si li puc explicar algunes coses –d'una banda, la incoherència aquesta–: una a què jo em referia és que, sense diners, sense pressupost –malgrat molts fons comunitaris, segons vostè mateix; no sé com lliga una cosa amb l'altra–, sense diners, hem aconseguit fer el reguitzell de coses que jo li he dit i que vostè no m'ha dit en cap moment que no s'hagi fet. I això val diners, i ara no perdré temps, perquè no tinc la llista dels milions que val.

Bé, els fons europeus són diners; molt bé. Hi ha alguna cosa que sí que val la pena, perquè, si del que es tractava era de fer una interpellació per parlar de la Llei d'envasos..., em sembla correcte. El senyor Mas, és cert, em va fer una carta, fa uns dies, en la qual em diu: «En primer lloc, et vull agrair la teva assistència a la sessió inaugural del Congrés Català de Medi Ambient i Municipis. Els temes tractats són de candent actualitat en el món local i la teva intervenció va aprofundir en el clima de diàleg que s'ha creat entre la Conselleria de Medi Ambient i els ens locals –aquests ens locals que, segons vostè, estan abandonats per la Conselleria.

«Estem redactant» –dintre de la cortesia, segueixo– «les conclusions dels aspectes més rellevants del Congrés, que oportunament et seran tramesos» –encara no ha arribat el moment–, «un cop hagin estat analitzats pel comitè executiu de la Federació de Municipis de Catalunya.»

La mateixa carta acaba recordant-me que queda pendent el compromís –que és un compromís que vam adoptar abans de l'estiu– de publicar –s'està tramitant– el Decret del Fons de gestió de residus, que vostè sembla ignorar, malgrat que té aquesta informació veraç i eficient del que està fent la Federació de Residus.

L'objecte d'aquesta carta és demanar, realment, un ajornament en el termini d'adhesió al conveni d'Ecoembes i Ecovidrio, i penso que aquí arribem a l'essència del tema: què passa amb el conveni d'Ecoembes i Ecovidrio. No calia distreure vint minuts l'atenció de tots aquests senyors per arribar a aquesta pregunta.

Bé, ara li vaig a dir el que passa. En la sessió del 30 d'abril del 98, en la sessió número 44 del consell de direcció de la Junta de Residus, el senyor Gaya –Federació de Municipis–, representant del senyor Mas, en primer terme, agraeix a la Junta de Residus l'esforç de diàleg i de recerca de consens en aquesta matèria –estàvem parlant del conveni–: «Amb relació a l'autorització del sistema integrat de gestió d'Ecoembalajes España, SA, estan d'acord amb el contingut de l'autorització, llevat del cas de dos aspectes» –res–. «L'autorització hauria de precisar que el SIG ha d'assumir les obligacions de les empreses adherides al sistema –òbviament– i la fiança hauria d'incloure una clàusula asseguradora –òbviament, s'incorporen.

«El conveni marc té un desenvolupament econòmic que sembla raonable» –estic llegint frases de l'acta, citades per boca del senyor Gaya. «Per tant,» –acaba la intervenció– «el vot de l'associació al Programa de gestió i al conveni marc serà favorable.»

Senyor Hernández, Entitat Metropolitana de Serveis Hidràulics i de Tractament de Residus: «Conceptualment, estem d'acord amb la proposta que presenta la Junta de Residus. «La valoració» –salto línies, eh?– «de l'entitat, quant al concepte i als objectius, és molt propera a la de la Junta de Residus.»

Per últim –la més important aportació que fa quant a la Comissió de seguiment que estableix el mateix conveni–, proposa que l'entitat metropolitana tingui dos representants i no un de sol –també li ho hauria acceptat.

Com a conseqüència d'això –acaba l'acta, suposo que acaba– diu: «S'adopten per majoria els següents acords, amb el vot en contra de la senyora representant del Centre d'Ecologia i Productes Alternatius, Mercè Girona.» Els acords són: aprovar el Programa de gestió de residus d'envasos a Catalunya i aprovar el conveni marc de col·laboració entre la Junta de Residus i la societat Ecoembalajes España, Societat Anònima.»

El conveni que es va signar és un conveni que dota suficientment, a l'entesa dels entesos, a l'enteniment dels representants en la Junta de Residus de la Federació de Municipis –no he citat el de l'Associació, que és en el mateix to, però no ens dóna temps, el llumet aquest–, suficientment, per finançar el cost incremental que representa la recollida selectiva d'envasos.

A partir d'aquest moment, s'estableix un cert pols per intentar incrementar aquestes dotacions, perquè, en alguns llocs, la mala gestió de les instal·lacions genera un cost superior. Algú oblida que aquesta mala gestió fins i tot estarà finançada durant dos anys per tal que es pugui adaptar a una bona gestió durant aquests dos anys.

Jo diria que, en aquest moment, quan s'ha comprovat realment que aquests preus que estableix el conveni són els millors que estan pactats en el conjunt d'Espanya,

són, d'altra banda, suficients perquè qualsevol empresa que oferti el tractament està ofertant a preus absolutament coberts per aquest conveni amb Ecoembalajes i amb Ecovidrio; jo diria que, en aquest moment, potser aquesta consideració...

El president

Senyor conseller, ha exhaurit amb escreix el seu temps.

El conseller de Medi Ambient

Perdó: un segon, senyor president. Està, potser, anava a dir, fora de temps, perquè em penso que en aquest moment, pràcticament, des d'ahir l'acord ja és total.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Control del compliment de la Resolució 343/V del Parlament de Catalunya, sobre la regulació de l'accés dels infants i els adolescents a les curses de braus i als combats de boxa

Hem acabat el capítol d'interpellacions de l'ordre del dia d'aquest Ple, i hauríem ara de substanciar el setzè punt de l'ordre del dia, que és el control del compliment de la Resolució 343/V del Parlament de Catalunya.

Sobre aquest punt, obra en poder de la Mesa un escrit presentat pel portaveu adjunt del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel qual es retira el punt número setze de l'ordre del dia del Ple, que és el que havíem ara de substanciar. Per tant, retirat queda.

Declaració de solidaritat amb el poble de Xile en ocasió del vint-i-cinquè aniversari de la mort de Salvador Allende

Abans d'entrar en el capítol de mocions, el secretari primer de la Mesa procedirà a donar lectura d'una declaració de la Junta de Portaveus.

El secretari primer

Sí, gràcies. Gràcies, senyor president.

«Declaració de la Junta de Portaveus: l'onze de setembre de l'any 1973 va ser un dia d'agressió contra les llibertats i contra la democràcia a Xile. Enguany s'ha complert el vint-i-cinquè aniversari d'aquell cop d'estat que va posar fi a les llibertats del poble xilè i a la vida del president constitucional, Salvador Allende. Des del poder, la junta militar, encapçalada pel general Augusto Pinochet, va practicar la repressió sistemàtica i va abolir les llibertats individuals i col·lectives contra la lliure determinació dels xilens d'escollir el seu govern i el destí del seu futur com a país.»

«És una obligació democràtica i un compromís amb les llibertats que les institucions catalanes i les forces polítiques recordem a les joves generacions el que va suposar per als xilens i per a tot el món la llarga nit de la dictadura i cal que tornem a expressar la solidaritat de les institucions catalanes i del poble de Catalunya amb totes les persones que van desaparèixer i que van morir i amb totes aquelles que van refermar el compromís en la defensa de la democràcia i el retorn de les llibertats a Xile.»

«Enguany, en el cinquè aniversari de la Declaració universal dels drets humans, el Parlament de Catalunya manifesta la necessitat que s'aclareixin les violacions dels drets individuals i col·lectius que van produir-se a Xile durant el període de la dictadura. Palau del Parlament, 14 d'octubre de 1998.»

El president

Moltes gràcies, senyor secretari.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut

Entrem al capítol de mocions. La primera que substanciarem és el dissetè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de joventut, presentada pel Grup Mixt. Per exposar la Moció, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Intentaré ser ràpid en l'explicació, primer, perquè aquest és un tema, tant el tema de política de joventut o, tal com es va desenvolupar la interpellació d'un ple abans de l'estiu..., vam centrar la nostra interpellació entorn de l'informe de la Secretaria General de Joventut sobre el moviment «okupa».

Aquesta qüestió és una qüestió que crec que ha estat en diferents ocasions discutida tant en el Ple del Parlament com a la Comissió de Política Social, i, per tant, és un tema sobre el qual, encara que discutit, no hi ha una bona relació entre el que es va discutir aquí i el que es va aprovar i la realitat social: que aquest moviment existeix i continua, d'alguna manera, en augment, no tant des del punt de vista de les manifestacions o del que representa el moviment a la societat, però sí des del punt de vista de cases ocupades, de centres socials autogestionats... És una cosa que està a la realitat del país, i, per tant, creiem que seria important que avui el Parlament pogués aprovar alguna qüestió concreta que ajudés, sobretot, amb l'objectiu d'impulsar el debat a la societat i cercar vies de diàleg per tal que l'existència del moviment «okupa» a Catalunya no sigui una causa de conflictivitat, sinó que, d'alguna manera, puguem avançar i que l'existència d'aquest moviment pugui ser percebuda per la societat com una part més del moviment associatiu a Catalunya.

I, per tant, creiem que si avui donem el pas d'aprovar algun tipus de mesura, d'aprovar la Moció que presen-

tem, o arribar a algun tipus d'acord en aquesta direcció del diàleg, doncs, ja d'aquesta manera el nostre Grup, i des del Partit dels Comunistes, estarem satisfets de la feina feta al Ple del Parlament.

Nosaltres dèiem que ha quedat evidenciat que després de l'aprovació del Codi penal, després de l'aprovació del Codi penal, i de la tipificació de la usurpació pacífica de béns immobles, el que és l'apartat 2 de l'article 245, l'existència i la tipificació, ha sigut un detonant per tal que l'«okupació», que ja existia amb anterioritat, s'ha convertit en..., ha augmentat el grau de conflictivitat, ha ajudat a l'existència de conflictivitat. I, per tant, més que ajudar, aquesta tipificació, el que està fent és agreujar i situar una part important, una part del moviment juvenil que està en la línia d'organitzar centres socials a nivell autònom, els està situant en la marginalitat. I, per tant, des del nostre punt de vista, l'existència d'aquest Codi penal, d'aquesta tipificació, el 245.2, és una realitat que no ajuda; tot el contrari, el que fa, d'alguna forma, és situar aquesta part del moviment juvenil a la marginalitat, des del punt de vista que es criminalitza la seva actitud, que es criminalitza la seva forma de participar, no?

Des d'aquest punt de vista, podríem retornar al que és el dret civil i, per tant, podem buscar unes altres fórmules diferents de la que s'ha utilitzat a través del Codi penal. Sobretot perquè per nosaltres és fonamental entendre que el moviment «okupa» no és una..., o que la conflictivitat que hi ha no és una causa en si. O sigui, que la causa és una conseqüència i una causa objectiva de les condicions socioeconòmiques de vida de la joventut, que comporta que una part del moviment juvenil respon a aquestes condicions en una direcció determinada, amb una forma de participar directament, i que políticament, des d'una opció política, des del Parlament i des de les diferents formacions polítiques, on hem de situar l'atenció és a canviar causes que fan necessari—des del meu punt de vista, i tothom no hi estarà d'acord, però des del meu punt de vista fan necessari—que gent jove busqui fórmules, doncs, de reivindicar polítiques d'habitatge i, sobretot, de reivindicar centres socials, centres socials als barris.

Perquè realment avui als barris de Barcelona, i a les ciutats de Barcelona, hi ha un dèficit molt important de centres socials, de locals, que puguin ser autogestionats pels mateixos joves i que puguin estar, d'alguna forma, lliurement participant i creant el seu propi oci. El model antic, que des de..., jo crec que des de l'Ajuntament de Barcelona es va impulsar, amb el «Projecte jove», el model antic, de casals de joves, de casals de serveis a la joventut, i que la joventut anava a aquests casals de joves a consumir els serveis que altres organitzaven—aquest és el model que des del «Projecte jove» i que des de l'Ajuntament de Barcelona més s'ha impulsat—, avui ja està en crisi. Un exemple que posàvem a la interpellació és que, avui, els casals de joves que existeixen, a Barcelona, són els que estan autogestionats per les mateixes entitats i els mateixos joves—a Barcelona ciutat és el cas de la Prosperitat, és el cas de Roquetes...—, i que, de casals de joves... podríem dir institucionalitzats, a Barcelona en queden molt pocs. Hem de buscar noves fórmules perquè la gent jove pugui trobar espais col·lectius als barris per tal de conviure i per tal de fer les se-

ves activitats sense cap tipus de tutelatge per part de les administracions.

Per tant, aquest és un problema fonamental, l'habitatge, la falta de centres socials, una certa desestructuració o precarització als barris, que comporten que una part del moviment juvenil..., no sempre la part de joves que estan més desfavorits, no sempre és així, sinó que una part del moviment juvenil respongui amb aquest tipus de moviment. I, per tant, des del nostre punt de vista, és aquí, és en les causes, on nosaltres estem més preocupats, des del punt de vista que hem de buscar solucions, tant des del punt de vista de la necessitat de feina estable, de llocs de treball, d'ocupació dels joves, des del punt de vista de la necessitat de facilitar l'accés a l'habitatge, de buscar fórmules perquè als barris hi puguin haver una xarxa de centres socials que puguin autogestionar, públics, i que puguin anar els joves a participar a aquests centres socials... És a dir, anar a les causes del que s'està evidenciant, dels problemes que evidencia el moviment «okupa». Anar a les causes, anar a resoldre les causes.

I, per tant, la nostra Moció, en definitiva, el que vol plantejar és això: la reforma del Codi penal, impulsar que hi hagi una comissió de diàleg entre institucions diferents –l'Administració pública, la Generalitat, el món municipal, associacions de veïns, representants dels mateixos «okupes»–, per tenir una comissió estable per poder dialogar sobre situacions concretes que es donen en els ajuntaments. Aquí, clar, parlem d'això i sembla que..., home, que és un tema que..., bé, una mica..., que va passant, no?, és notícia quan hi ha alguna manifestació d'«okupes», però és que després resulta que en l'activitat quotidiana dels ajuntaments –siguin d'esquerres..., bé, siguin d'esquerra, de centreesquerra, de centredreta o etcètera–, doncs, sempre resulta que ens trobem amb la problemàtica, es troben els alcaldes i els equips municipals amb el problema que hi ha una casa «okupada» i que allí hi ha un *follón* impressionant, per dir-ho d'alguna manera. I, clar, després són els ajuntaments els que es troben amb aquest problema. I, d'alguna forma, una modificació del Codi penal ajudaria, i poder tenir una comissió de diàleg amb el món municipal, i que els mateixos «okupes» també puguin, d'alguna forma, dirigir-se per solucionar certs conflictes que es poden donar a nivell local.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

I, després, una última proposta –que, clar, pel nostre Grup, i pel meu partit, és fonamental; sé que no serà acceptada, però per nosaltres és fonamental, no?–, i és que entre tots hauríem de discutir com podem crear entre tots aquests centres socials als barris. És un problema de vida comunitària, i és que la gent jove necessita vida comunitària als barris, necessita vida comunitària. Es fa? Doncs caldria fer més. Si es fa, caldria fer molt més. Perquè no és suficient. Perquè, clar, es fa, no?, però després un passeja una mica, no?, i va, doncs, als barris de Barcelona..., un se'n va cap a Nou Barris i al Turó de la Peira i no hi ha aquests centres socials, a Roquetes tampoc, a Sant Adrià molt poc, a Badalona molt poc, a Badia res...

El vicepresident segon

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Lora i Lillo

D'acord, senyor president. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. Riera i Gassiot

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor Lora, jo vaig tenir l'honor de ser un dels dotze diputats o diputades que érem aquí, en aquest hemicle, mentre vostè substanciava la seva interpellació sobre política juvenil. Ho recordàvem ara –gairebé amb nostàlgia perquè era abans de vacances– amb la diputada senyora Carme Tolosana, que també hi era, en nom del nostre Grup. I, com veu, quan vostè ha parlat d'ajuntaments d'esquerres..., jo no sé com qualifica vostè dretes i esquerres, però en tot cas nosaltres, que érem en aquest racó d'aquí, ens sentíem molt interessats, sentíem amb molt interès, escoltàvem amb molt interès, el que vostè proposava.

En el fons de la seva interpellació, i en el fons de la Moció subsegüent, hi ha dues o tres qüestions. La primera, una qüestió bàsica: les mesures per facilitar als joves l'adquisició d'habitatge, o la possibilitat de tenir habitatges de lloguer. Segona: les actituds per tal d'afavorir l'associacionisme juvenil. I tercera, i de retop, encara que apareix poc a la Moció subsegüent: a vegades, la desmesura de les actuacions policials davant dels col·lectius d'«okupes» i, en tot cas, dels seus familiars.

Em penso que hem compartit aquestes preocupacions, senyor Lora. Jo recordava aquí que el diputat senyor Joan Boada i jo mateix vam formular un seguit de preguntes sobre l'eficàcia de les mesures proposades per facilitar als joves l'adquisició d'habitatge protegit, i després les mesures per aconseguir habitatge de lloguer –aquí tenim les respostes del conseller de Cultura, que alhora ho és d'Esports i de Joventut. I vostè sap també que ens vam adreçar el dia 12 de febrer de 1998 a la delegada del Govern a Catalunya per donar suport a un article que havia aparegut aquell dia a *El País*, del senyor Joan Baucells, que es deia «Democracia y "okupaciones"», en el qual denunciava la contundència de certes actuacions de la policia a l'hora de desallotjar col·lectius «okupes».

Davant la seva Moció, subsegüent a la interpellació, hem volgut presentar dues esmenes, justament per poder votar més punts de la Moció. N'hi ha una que és la de canviar «245» per «el punt 2 de l'article 245». M'explico. Tant el senyor Joan Ridaó com el senyor Roc Fuentes, o sigui des d'Esquerra Republicana i des d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, han anat presentat un seguit de propostes parlamentàries, algunes d'elles encara del 6 de juny de 1996, si no ho recordo malament, i que van ser contestades amb contundència per part del senyor Jaume Camps, amb què tractaven de

6330

dir: «Per què no anem cap a la despenalització del punt 2 de l'article 245?» I en canvi mai no hem qüestionat el punt 1 de l'article 245, en què s'inclou mesures de força, violència, etcètera, a l'hora de desallotjar. Això ens semblava que era propi del Codi penal. L'article 245.2, que parlava d'aquests espais buits, desocupats, etcètera, i l'«okupació» es feia sense violència, sense daïxò, etcètera, etcètera, doncs, dèiem, ens semblava que aquest punt sí, i podia ser un punt per entrar-hi. Per tant, en la mesura que vostè ens aprovés aquesta esmena, que seria de modificació del punt 1, i que de retop servís de modificació del text del punt 2 –suposo que en això és possible arribar a un acord tècnic, perquè s'entén que si en un lloc es refereix al 245.2 a l'altre també es refereix al 245.2–, podríem votar a favor aquests dos primer punts.

Bé, tampoc tindríem cap problema a aprovar el número 3. Tot el que sigui la necessitat d'incrementar comissions de diàleg... Tot i que ens fa por que al final aquest serà un país de gent permanentment reunida en estat de comissió: ja vam dir que és català tot el qui viu i es reuneix o que pertany a una comissió a Catalunya. Però, com que això ja hem vist que no fa mal, que n'hi hagi més. Si, a més, és possible que en aquestes comissions hi hagi representats del moviment «okupa», fantàstic.

També estem d'acord amb el punt quart, el «s'ha de crear», sobretot com està formulat: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a definir» –a «definir»– «un pla d'actuació per a la creació d'una xarxa de centres...» Per tant, a «definir un pla d'actuació». Perfecte. Ja, en concret, dir que s'ha de fer un mapa..., no escolar, sinó un mapa de centres juvenils per tot Catalunya, segur que comportaria un debat tan gran com el que podia comportar en el seu moment definir un mapa escolar. Com que la Moció no diu això, sinó que l'únic que diu és «definir un pla d'actuació per a la creació d'una xarxa de centres socials a Catalunya que puguin ser destinats a activitats juvenils, i aleshores autogestionats», hi estariem absolutament d'acord.

I, en canvi, amb el punt cinquè no, per una qüestió, i és que ja estan reconegudes les formes d'associació irregular. Com que, en la meua vida parlamentària, cada vegada que em trobo ficat en un conflicte –diguéssim– «domesticopolític», em toca tornar a assumir la responsabilitat de fer-me càrrec de temes de joventut, en una de les altres ocasions en què em va tocar assumir, diguéssim de sobte, inesperadament, aquesta responsabilitat, recordo que vam plantejar justament aquest tema: que es fes un estudi sobre l'associacionisme..., no solament el regular, sinó també l'irregular: es va fer, aquest estudi, es va assumir, i per tant ens sembla que en aquests moments aquest punt número 5 no tindria sentit. I, en tot cas, a partir de l'explicació dels altres grups, o ens abstindríem o votaríem en contra.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per defensar l'esmena del Grup de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, no és cap novetat que parlem en aquesta cambra del moviment «okupa». No és cap novetat, i de fet respon a una lògica, és una realitat existent en la nostra societat, i tots, totes les persones, hem estat per diferents motius en contacte amb el moviment «okupa», ja sigui a través de les informacions que tenim a través de la premsa, perquè coneixes gent que està vinculada amb aquest món, perquè convius en el barri, en molts casos, amb el mateix moviment «okupa», i també, en algunes altres situacions, perquè coneixes gent, famílies, persones, que han tingut «okupades» cases de la seva propietat. En molts casos hi ha l'estereotip format que aquelles cases que són «okupades» pels «okupes» són sempre cases de gent que s'han dedicat a l'especulació, que han fet grans negocis, però en molts casos la realitat és que les cases «okupades» són de gent que circumstancialment han hagut de tancar alguna «vivenda».

El moviment «okupa», és una realitat que és un moviment contra el sistema –això no ho diem nosaltres, això ho diu el mateix moviment «okupa». De fet, és una realitat que el moviment «okupa» és un moviment polièdric, és a dir, té moltes cares, i té moltes fisonomies. En aquest sentit, el moviment «okupa» va tant des de reivindicar el dret a un habitatge digne –dret que empara la Constitució– fins al dret a tenir uns espais alternatius on trobar-se i on fer les seves activitats. I la veritat és que també té diverses cares per altres motius: hi han persones que formen part del moviment que estan oberetes al diàleg, però hi han persones del moviment «okupa» que no en volen ni sentir a parlar, del diàleg, i en alguns casos fins i tot arriben a fer certes concessions a la violència.

Per tot això, de vegades és molt difícil i té certes dificultats parlar del moviment «okupa», perquè el moviment «okupa» no és un moviment uniforme, i és, per tant, difícil parlar-ne i també, en molts casos, parlar-hi. El cert és, però, que la voluntat del Govern és parlar-ne, i no vol tancar cap porta. I, de fet, avui hem utilitzat tots un to conciliador –fet que jo agraeixo–, i ja en la interpellació el senyor Lora va reconèixer aquesta bona receptivitat i aquestes ganes de diàleg del Govern.

S'ha mencionat aquí, i és cert, que el Govern, ja des de l'any 96, va fer una comissió d'estudi, una comissió d'estudi sobre aquest moviment, on se'n varen lliurar les conclusions, i a més a més hi ha hagut diferents resolucions d'aquest Parlament, que han estat aprovades també pel Grup que sustenta el Govern, per tal de mirar d'obrir i de fer possible un diàleg amb el moviment «okupa». Però entrem estrictament en el que és la Moció, entrem punt per punt en el que defensava el senyor Lora.

El punt 1 i el punt 2, bàsicament, de la seva Moció, defensen el fet de suprimir la tipificació de delictes d'una «okupació» pacífica, o una usurpació de béns immobles, tal com ve definit en el Codi penal. Nosaltres en això ja ens hem definit altres vegades diem que no hi estem d'acord, que es suprimeixi aquesta tipificació del Codi penal. En primer lloc, perquè –ho hem dit, i ho hem repetit, ja– aquest Codi penal és un codi pe-

nal novell, un codi penal en el qual, en el moment en què es va realitzar, en el moment en què es va dur a terme, ja sabíem tots què era el moviment «okupa» i, per tant, les forces que el van aprovar tenien en compte el que era el moviment «okupa».

No fa massa dies –tots vostès ho saben– en el Congrés de Madrid es va presentar una resolució en aquesta línia i, des del Grup Socialista fins..., podríem dir, acabant en el PP, es va votar en contra de la destipificació de la usurpació de béns immobles del Codi penal. És cert que el Grup Socialista, en aquesta cambra, de vegades ha tingut altres posicions, però el cert és que, en aquella cambra –on té el poder per poder canviar les coses, que és en el Congrés de Madrid–, la realitat és que hi ha votat en contra i no ha tirat endavant la destipificació del Codi penal.

De fet, si mirem el dret comparat, vostès saben que sí que hi ha països on això no està tipificat, com és França i com és Anglaterra, però, en canvi, existeixen països on això sí que està contemplat, com és el cas d'Alemanya, Bèlgica, Holanda, Dinamarca..., tots ells de diferents maneres, però el fet és que així existeix.

Sí que és real que existeix una altra via, que és la via civil, per tal de poder fer desallotjaments, però tots sabem, en aquests moments, que aquesta és una via molt més lenta i una via molt més costosa en temps, i també econòmicament, per a les persones que tenen aquell bé immoble. Ens sembla a nosaltres, doncs, que l'habitatge és un dret, un dret que marca la mateixa Constitució, però també la propietat privada és un dret que ha de ser respectat, i així ho diu la mateixa Constitució.

En temes d'habitatge, sens dubte, jo crec que tots els colors polítics –seria injust dir que aquí hi ha diferència de colors–, jo crec que tots, hi insisteixo, tenen la voluntat, tenim la voluntat, de resoldre, de presentar solucions, de millorar les coses. I de fet en aquest àmbit s'ha avançat, i s'ha avançat de forma important, però a tots ens consta que aquest no és un tema fàcil i que, sens dubte, queda camí per avançar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Em saltaré el tercer i el quart punt, que és on nosaltres presentem l'esmena, que hi entraré al final, però vostès han presentat un cinquè punt on demanen una reforma de la Llei d'associacions, per tal que es reconeixin les formes associatives no formals que existeixen a la societat catalana. Bé, en aquesta Llei, que és una llei recent, que hem aprovat en aquesta mateixa legislatura, vostès saben que hi ha un capítol tercer on precisament es contemplen les associacions no inscrites, i ens sembla que, precisament, doncs, ja hi ha un marc on pot ser emparat el moviment «okupa», sempre que acceptin el fet de tenir un representant o una junta que sigui acreditada.

Nosaltres hem presentat una esmena, una esmena que fa referència al punt 3 i al punt 4 de la Moció: en el punt 3, vostès, bàsicament, el que vénen a demanar és un major diàleg, establir diàleg, i en el punt 4 el que sol·liciten és aquesta planificació de centres socials autogestionats. Aquest tema afecta tant Generalitat com ajuntaments –jo diria que, en molts casos, més ajunta-

ments que Generalitat–, i, per tant, nosaltres és per això que hem presentat aquesta esmena, una esmena que potser consideraran que es presenta en uns termes relativistes, però és que entenem que nosaltres hem de mantenir oberta una via de diàleg en aquells casos en què és possible. I diem «en aquells casos en què és possible» no perquè l'Administració no vulgui el diàleg, sinó perquè entenem que seria ingenu dir que en molts casos no ha estat l'Administració qui no vol el diàleg, sinó que majoritàriament, quan no s'ha establert el diàleg, ha sigut perquè ha sigut el mateix moviment «okupa» qui l'ha rebutjat.

I després també parlem, en termes relativistes, de «persones vinculades al moviment “okupa” que generin un mínim de consens al voltant de la seva representativitat dins d'aquest moviment», perquè ens trobem –i vostès ho saben– que és contradictori per al propi moviment tenir un representant de les persones que agrupen. I, per tant, entenem que aquesta és una dificultat, però que hem de mirar de solucionar...

El president

Senyora diputada, ha consumit el seu temps amb escriure.

La Sra. Borràs i Solé

Si em permet, per concloure...

El president

Acabi, acabi.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, president. Nosaltres, només per acabar, voldríem dir que el nostre Grup Parlamentari, i també el Govern al qual donem suport, tenim una opció clara, que és la del diàleg, la de no tancar portes, però també tenim una opció molt clara, que és aquella de recolzar el moviment associatiu, immensament majoritari en el nostre país, i aquest moviment associatiu utilitza i es beneficia dels instruments i els ajuts que hem articulat des de les institucions democràtiques –i remarco el fet de ser institucions democràtiques d'aquest país–, des de la pluralitat política i la diversitat d'opcions.

És per aquest motiu, doncs, que votarem en contra dels punts primer i segon, i cinquè, i defensaríem, doncs, el tercer i el quart, si ens accepten l'esmena.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Poden intervenir, per fixar la seva posició, els grups que fins ara no ho han fet. En primer lloc, pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Ridao, per un temps màxim de deu minuts.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a través d'aquesta Moció subsegüent a una interpellació substanciada pel diputat senyor Fidel Lora

6332

sobre política de joventut, tornem –com ja s'ha dit reiteradament– a debatre la problemàtica que presenta el moviment «okupa» a Catalunya, i aquest ja comença a ser un tema més que recurrent, un tema ja gairebé clàssic en aquest Parlament. Em sembla que era el diputat senyor Riera que enumerava algunes de les iniciatives que, a proposta dels diversos grups de la cambra, havien motivat que, o bé en aquest Ple del Parlament, o bé en comissió, haguéssim discutit aquesta problemàtica. Fins i tot jo diria –i el senyor Fidel Lora no em desmentirà– que algunes de les propostes que contempla aquesta Moció que ell ha presentat en nom del Grup Mixt s'assemblen sospitosament a algunes altres iniciatives que alguns diputats d'aquesta cambra hem desplegat amb anterioritat.

Dic que és un tema recurrent, i un tema ja clàssic, però és un fet normal i habitual que això es discuteixi, es debati en aquesta cambra. Algú també s'hi ha referit abans, que en els darrers temps, en el nostre país, aquest moviment –un moviment que es caracteritza per ser un moviment informal, no reglat– s'ha manifestat, i coneixem diversos exponents ben clars d'aquesta realitat. Fins i tot jo diria que l'ofensiva policial que s'ha desenvolupat en els últims temps en contra de la presència d'aquest moviment és un fet que revela o que demostra la importància creixent del moviment.

També és un fet normal, i fins i tot diríem que un fet comprensible, que avui discutim i parlem d'aquesta qüestió, i tornem a reiterar-ho, perquè, com molt bé ha explicat el senyor Lora quan substanciava la interpellació, i avui en presentar la seva Moció, és evident que subsisteix el problema de fons: subsisteix la problemàtica relativa a la dificultat de molts joves per accedir a un habitatge digne, subsisteix la manca d'espais d'activitat cultural alternativa, que és una altra de les preocupacions essencials d'aquest moviment... Les mateixes dades de què disposa el nostre Govern –jo recordo que en més d'una ocasió he utilitzat les dades de la mateixa Direcció General de Seguretat Ciutadana i del Departament de Governació– revelen la importància i l'abast i la dimensió d'aquest problema: 145 immobles «okupats» en aquests moments al Principat de Catalunya, més de 800 «okupes» o persones que es troben en aquesta situació.

Per tant, és un fet normal, i vull destacar aquest fet per damunt de tot. Però, al marge de constatar aquesta normalitat i aquest hàbit recurrent de discutir aquesta problemàtica, i al marge, fins i tot, que s'hagi produït –com s'ha produït– algun conat de crispació i de violència, que són fets o episodis absolutament esporàdics, el moviment «okupa» ha anat cobrant o ha anat guanyant una base social molt àmplia de tolerància, de comprensió, ha anat guanyant i cercant el suport i l'acceptació d'una part molt important de la nostra societat i del conjunt de l'opinió pública. I d'exemples d'aquesta tolerància no ens en falten –alguns d'ells ja han estat citats abans: el cas de Salt, el cas de Gràcia, el cas de la Casa dels Gats, el cas de la Vaqueria a l'Hospitalet, etcètera.

Per tant, és necessari referir-nos –i en això coincidim amb el diagnòstic fet pels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula– a la gran quantitat d'immobles

desocupats en aquests moments a Catalunya, i que, segons dades de l'Institut d'Estadística espanyol, fins a un 11,6% dels immobles, del parc d'immobles de Catalunya, es troben en situació de deshabitació. Per contra, aquests 145 immobles que jo deia que estaven o es troben «okupats» en aquests moments, representen o equivalen a un escassíssim 0,046% d'aquests immobles. Per tant, en aquesta disfunció, en aquesta diferència entre les dades, és evident que es desprèn..., podem concloure que alguna reacció que s'hagi pogut produir en contra d'aquest fenomen és totalment desproporcionada i injusta.

Per això, davant d'aquesta realitat, que ja s'ha descrit a bastament, coincidim plenament amb el sentit i la filosofia que inspira la Moció que ha estat presentada, en el sentit que no pot ser –i no pot ser sempre– considerat un delict, l'«okupació» pacífica d'immobles, mentre –i ho vull deixar molt clar– no es qüestioni la propietat privada –que em fa l'efecte que ningú no la qüestiona, tot i que tampoc cal sacralitzar la propietat privada, exercint com exerceix, i la Constitució ho diu, una funció social molt clara–, i en el cas, evidentment, que aquestes «okupacions», també, es facin sense violència i, per tant, d'una forma absolutament pacífica.

Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem d'acord –ja ho hem plantejat en més d'una ocasió– que, a més a més del diàleg, de la negociació, del conflicte –perquè som gent de pau, i en aquest sentit no ens tanquem a fer comissions, i a dialogar i tancar-nos, com ironitzava el senyor Ignasi Riera, que és una idiosincràsia característica del nostre poble–, és evident que cal reformar, també, el marc legal penal, i, en aquest sentit, reiterar una vegada més –com ho hem fet anteriorment en aquesta cambra– que cal reformar l'apartat segon de l'article 245 del Codi penal ens sembla una obvietat. I ens sembla una obvietat –ja ho ha dit el senyor Fidel Lora– la necessitat d'insistir en el recurs a altres instruments legals contemplats en la legislació de caràcter civil, com puguin ser els interdictes o la legislació en matèria d'arrendaments urbans. Per tant, el dret penal ha de servir únicament, entenem, per defensar béns jurídics superiors, com puguin ser la vida, la integritat física de les persones, etcètera, però no casos com els que planteja o la problemàtica que avui planteja el moviment «okupa» a Catalunya, amb l'«okupació» pacífica d'immobles. Per tant, d'acord, absolutament d'acord en aquest matís pel que fa a l'apartat primer de la Moció, i també recomanariem al diputat interpellant i que avui presentava la Moció que acceptés l'esmena que en aquest sentit ha articulat i presentat el diputat Ignasi Riera, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

Pel que fa al punt segon, ja li dic que absolutament d'acord que la Fiscalia General de l'Estat insti la suspensió de l'execució d'aquestes penes, que és una pretensió que el nostre Grup en algun altre moment també ha plantejat.

També d'acord, lògicament, que es pugui aprofundir en el diàleg i en la negociació i, per tant, optar per la via pacífica en qualsevol cas de conflicte que es pugui suscitar.

D'acord també en l'apartat quart, referit o relatiu a la necessitat de dotar un pla d'actuació per a la creació d'una xarxa de centres socials a Catalunya, perquè és evident que no només el problema de l'habitatge és un dels que motiva o impulsa l'actuació d'aquest moviment, sinó que també ho és la manca d'espais culturals i lúdics alternatius.

I finalment..., i en aquest sentit també faig meva l'observació feta pel diputat senyor Ignasi Riera, i ho faig en tant que ponent que vaig ser de la vigent Llei d'associacions de Catalunya, en tant que és evident que les formes d'associacions dites «irregulars» estan en aquests moments perfectament contemplades a la Llei i, per tant, tenen una forma de canalitzar o de regular la seva presència i el seu funcionament. Per tant, també m'adhereixo, en tot cas, al suggeriment que feia el diputat senyor Riera, i demanaria, en tot cas, que el mateix diputat senyor Fidel Lora retirés definitivament aquest punt del text de la seva Moció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor... Perdó, pel Grup Popular, el diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com ja s'ha dit en aquest Ple, el proppassat dia 29 de setembre el Ple del Congrés dels Diputats va rebutjar dues proposicions de llei presentades pels grups Mixt i federal d'Izquierda Unida, en què es demanava absolutament el mateix que avui estava demanant el Grup Mixt a través del seu diputat, el senyor Lora.

Jo no m'estendré gaire en les argumentacions dels diferents grups; jo crec que han quedat prou clares en els diferents debats que s'han produït no només en aquest Ple, sinó també en les diferents comissions, en concret en la Comissió de Justícia del Parlament, i em remeto, per tant, al *Diari de Sessions* pel que fa a les argumentacions jurídiques que justifiquen el nostre vot contrari a aquesta Moció del Grup Mixt, del senyor Lora.

Jo crec que existeixen raons de tipus jurídic que aconsellen realment no modificar l'actual regulació de l'article 245 del Codi penal. Jo li'n donaré dues, senyor Lora. En primer lloc, perquè l'article 33.1, com ja s'ha dit, de la Constitució es podrà rellegir o reinterpretar o es podran fer moltes coses, però diu el que diu, i el que diu és que protegeix d'alguna manera la propietat, el dret a la propietat privada. En segon lloc, perquè el Codi penal anomenat «de la democràcia» va introduir aquest delictes fa tot just tres anys, i, a banda de l'abstenció en aquell moment del Grup Popular, tots els grups del Congrés dels Diputats, des dels més d'esquerra fins als més de dreta, en aquest cas el de Convergència i Unió, van donar suport absolutament al títol tretzè del llibre segon del Codi penal, que tipifica, com vostè sap i com ha dit, el delictes d'usurpació pacífica de béns immobles.

El nostre Grup, senyores i senyors diputats, és sensible davant els problemes de manca d'habitatge que poden impulsar algú a ocupar un habitatge desocupat. Ara bé, senyor Lora, no podem solucionar un problema creant-ne o generant-ne un altre, i vostè sap millor que jo que el fenomen «okupa», amb *k*, no neix exclusivament ni gira al voltant de la reivindicació d'un habitatge digne: són altres les consideracions que justifiquen el fenomen «okupa», i vostè les coneix a bastament. Fa pocs dies, el Consell de la Joventut de Barcelona va tractar sobre el fenomen «okupa», i el document de treball que va ser sotmès al plenari d'entitats recollia, crec que de manera prou acurada, no només la realitat dels «okupes», sinó que també justificava la seva raó de ser en la lluita antisistema.

Jo he dit que no m'hi estendré gaire, perquè la posició del Grup Popular està a bastament expressada en els diaris de sessions, i li anuncio que votarem en contra dels dos primers punts d'aquesta Moció.

Pel que fa al punt 3, vostè demana que el Parlament es pronunciï a favor de crear una comissió de diàleg per estudiar i definir mesures concretes en relació amb les polítiques d'habitatge i de participació juvenil, així com per fer un seguiment estable per tal d'assegurar la no-criminalització del moviment «okupa». Nosaltres, el nostre Grup Parlamentari està absolutament d'acord amb el diàleg. Ara bé, vostè creu que és seriós que aquest Parlament demani la creació d'una comissió de diàleg? Creu que és necessari que aquest Parlament intervingui d'una forma tan decisiva en la societat? No existeixen altres fòrums, com són el Consell de la Joventut de Barcelona o el mateix Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, on es pot parlar de totes aquestes qüestions? I, miri, el Grup Parlamentari Popular hi està d'acord, a estudiar i definir mesures concretes en relació amb les polítiques d'habitatge i de participació juvenil. Ara bé, estan els «okupes» d'acord a parlar i a dialogar de tot això?

Li dic això perquè no fa gaire l'Ajuntament de Barcelona, a través de la seva regidora de Joventut, va crear el Consell de Cent de Joves, a iniciativa de la senyora Moraleda, i va convidar a participar en aquest Consell els representants del moviment «okupa». Era aquesta una bona oportunitat per sentir la veu, realment la veu directa dels «okupes». Doncs bé, jo suposo que vostè sabrà millor que jo que el representant del moviment «okupa» va presentar la seva dimissió tot just abans que aquest Consell de Cent de Joves fos creat. Va manifestar que no estava d'acord a participar en cap mena d'òrgan en el qual ell pogués participar, perquè realment no creia que aquest òrgan, realment, representés el sentir dels joves i del seu moviment.

Nosaltres, per tant, senyor Lora, ens abstindrem en aquest punt, si vostè retira la darrera part, la que parla que «cal assegurar la no-criminalització del moviment "okupa"»; li demano que la retiri, aquesta darrera part d'aquest punt, perquè crec realment que el moviment «okupa» no està criminalitzat socialment. Altra cosa és que al moviment «okupa» li interessi portar a terme accions que el criminalitzin, per tal de poder tenir una excusa per poder continuar amb la seva lluita antisistema.

6334

Hi ha una esmena del Grup de Convergència i Unió, una esmena que crec que rebaixa, d'alguna manera, les pretensions inicials d'aquesta Moció, una esmena amb la qual nosaltres podríem perfectament estar d'acord, però creiem que la creació d'una comissió que estigui coordinada per la Secretaria General de Joventut, el que està fent, d'alguna manera, és limitar o treure poders al que és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Nosaltres creiem que cal potenciar el Consell Nacional de la Joventut perquè serveixi com a òrgan de participació plural del moviment associatiu a Catalunya, i, per tant, nosaltres, si accepta l'esmena de Convergència i Unió, hi votariem en contra.

Votarem també en contra del punt quart, perquè sí que creiem que és necessari redefinir, com vostè deia, el paper dels casals o dels centres de joventut, en un moment en què les necessitats dels joves no són pas aquelles que van motivar o que van generar la creació d'aquests centres. Jo crec –i ja s'ha dit també– que aquesta xarxa de centres, d'alguna manera..., haurien de ser els mateixos ajuntaments els que impulsessin la creació d'aquests espais de trobada. Ara bé, senyor Lora, vostè creu realment que amb els desequilibris territorials que encara existeixen a Catalunya, amb la manca d'equipaments socials, amb el dèficit d'equipaments sanitaris i l'encara insuficient xarxa d'escolarització, els catalans i les catalanes ens podem permetre el luxe de crear una xarxa de centres socials perquè siguin gestionats, amb tots els respectes, però amb recursos públics, per «okupes» o per grups alternatius? El nostre Grup creu sincerament que no ens ho podem permetre, i, per tant, senyor Lora, no donarem suport ni al punt quart, ni tampoc al punt cinquè de la seva Moció.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Socialista, té la paraula el diputat senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta segurament no serà l'última proposició no de llei que ens parli del fenomen dels «okupes» i de tota la problemàtica que els envolta. Aquí hem tingut moltes proposicions: unes de globals, de directes, de globals, parlant de tot el moviment en el seu conjunt, com les que es van veure a la Comissió de Política Social, i altres, moltes, d'indirectes, de sectorials, de totes aquelles que feien referència a polítiques d'habitatge, a polítiques per als joves, a polítiques culturals, i fins i tot n'hi han hagut en el debat sobre política governativa, sobre l'acció de les policies respecte al moviment. I fa pocs mesos, com ha comentat el senyor Ridao, vàrem tenir ocasió de debatre sobre el fenomen «okupa» a partir de tres proposicions no de llei que tenien algun comú denominador, però que també tenien diferències molt clares i molt diferenciades entre uns grups i uns altres.

En aquella ocasió, el nostre Grup va presentar tot un seguit de mesures i tot un seguit de propostes, que en alguns punts van coincidir amb els altres, però que nosaltres considerem que hi havia clarament un fil diferenciador que marcava posicions polítiques molt diferents respecte al moviment «okupa». Nosaltres, que jo recordi, en aquell temps vam plantejar la necessitat de promoure de forma coordinada l'acord de les diferents administracions perquè es produís un diàleg amb el moviment «okupa»; vam demanar que es desenvolupés un programa integral d'ajut a la gent jove per a l'adquisició d'habitatge, per a rehabilitació, per a lloguer, en el marc de les competències que tenia assignades la Generalitat de Catalunya; vam demanar reforçar polítiques de joventut mitjançant acords amb els municipis pel que fa a dotació d'espais per als joves de caràcter cultural, de caràcter associatiu, i vam demanar també –i aquesta era una de les novetats que no recollien, o em sembla recordar que no recollien altres grups– estudiar que les administracions plantegessin mesures incentivadores o penalitzadores que afectessin els immobles desocupats.

Si tothom plantejava això, on era el fil diferenciador entre unes postures polítiques i unes altres? Doncs, el fil diferenciador, el punt que diferenciava unes polítiques d'unes altres era que des d'un lloc se'ns feia un cant al diàleg, se'ns plantejava, fins i tot, integrar el moviment «okupa», i des d'unes altres postures plantejàvem polítiques concretes d'actuació des del Govern de la Generalitat pel que fa a polítiques d'habitatge, pel que fa a polítiques fiscals, pel que fa a polítiques culturals i pel que fa a polítiques de lleure. Aquí estava el fil diferenciador: polítiques específiques de Govern; cants al diàleg, bones intencions. I avui, en el fons, en el fons del debat que estem substanciant avui, hi ha aquesta diferència també: un bloc de mesures polítiques d'acció de govern concretes i un cant al diàleg, que s'ha de fer, un cant a l'acord, que s'ha de fer, però nosaltres, aquest cant sense polítiques concretes, no el veiem clar.

I en aquell debat vam cridar a la reflexió, i vam dir: «senyores i senyors diputats, vegem això amb una miqueta de perspectiva, mirem-ho amb el pas del temps, amb els anys». I nosaltres dèiem i explicàvem que hi han molts conflictes, hi han moltes problemàtiques que tenen una raó moral, explicàvem, o diverses raons morals: hi havia el dret a l'habitatge, hi havia el dret al treball, que són reconeguts per les constitucions, però que moltes vegades això que està reconegut per les constitucions o per la Constitució no tenia una raó normativa. I aquí, quan es plantejaven qüestions d'aquest tipus, com era el dret a un habitatge, com s'està plantejant des del moviment «okupa», es feia des d'una situació d'una certa –entre cometes– «il·legalitat». I d'això plantejàvem que hi havien precedents, que hi havien hagut altres moviments que també havien entrat en aquesta dinàmica d'una certa inicial il·legalitat, com era el moviment dels insubmisos, com era el moviment per un avortament lliure i gratuït, i que aquestes eren problemàtiques que encara no estaven resoltes políticament en aquest país. I que tots aquests principis tenien un denominador comú, que era aquest: que expressaven una contradicció entre el que són els principis uni-

versalistes que plantegen les constitucions i les lleis a nivell concret. I que aquests conflictes, que eren conflictes que agafaven els «okupes», que agafaven la gent que estava per l'avortament lliure, que agafaven els insubmisos, plantejaven des d'aquesta illegalitat les contradiccions que els governants tenien l'obligació de resoldre.

Bé, nosaltres creiem que, legalment o il·legalment, els moviments com el moviment «okupa» i com altres moviments que acabo d'esmentar són promotors d'uns processos de canvi, d'uns processos de canvi cultural, d'uns processos de canvi social i de canvi legal, que denunciïn algunes coses que són injustes i que amb el temps deixaran de ser injustes, perquè seran coses aconseguïdes globalment per la societat. I plantejàvem en aquell debat que l'obligació dels governants no és integrar, no era tenir una acció paternalista sobre aquests moviments, sinó, al contrari, acabar amb les causes que denunciïn aquests moviments.

Per tant, jo, senyores i senyors diputats, dir-los que hi ha quelcom d'una ànima progressista en el si de tots aquests moviments socials alternatius, integrats o no integrats, que accepten el diàleg o no l'accepten. Aquests moviments detecten problemes a la societat. Aquests moviments plantegen els temes damunt de la taula, els denuncien, mobilitzen sectors de la població. Aleshores, el que els queda als governants, hi insisteixo, és resoldre aquestes contradiccions, esmenar-les, solucionar-les, pel bé de la societat. I de ben segur que aquest moviment, un cop estigui això esmenat i solucionat, trobarà altres motius per plantejar damunt de la taula, que estaran també, en aquells moments, ratllant la illegalitat.

És des d'aquesta reflexió que fem, d'aquest procés de coses que abans eren il·legals i ara són legals, que han promogut transformacions a les lleis i a les conductes del Govern, que la nostra postura aquell dia va ser la que va ser i avui continuarà sent la que ara, conseqüentment, votarem i ens posicionarem respecte a la Moció.

Respecte a la Moció, senyores i senyors diputats, votarem afirmativament el punt 1, si s'accepta l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, perquè ens sembla que matisa i clarifica moltíssim aquest punt, que estava un pèl confús. El punt 2, per coherència, en el mateix sentit, si es pot modificar el punt 1. Afirmativament els punts 3 i 4, perquè redunden acords –com ha dit el senyor Ridao– que ja s'han fet en altres comissions, i en aquest Ple del Parlament també. I demanarem l'abstenció, plantejarem l'abstenció en el punt 5, perquè, com també s'ha dit aquí –i jo també vaig ser un dels ponents de la Llei d'associacions–, en els primers articles de la Llei d'associacions es contemplin totes les figures associatives que no accepten, o no volen, o no tenen ganes, o no els ve de grat, constar dins un registre d'associacions, però que pel simple fet de ser dos, de ser més de tres persones, que tenen consciència de ser associació, de ser una associació, ja ho són, i per tant, ens sembla que aquest punt no hi escau: estaria molt bé..., li demanaria al senyor Fidel Lora que el retirés.

En aquest sentit, senyores i senyors diputats, aquesta és la nostra postura, que penso que no és una postura gra-

tuïta, sinó que és fruit d'una reflexió, d'aquesta reflexió que els faig del que és la transformació del que són les lleis i els moviments, el paper que tenen els moviments socials dins la nostra societat, i alterem les postures que els acabo d'esmentar.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Fidel Lora –que veig que ho farà des de l'escó.

El Sr. Lora i Lillo

Gràcies, senyor president. Bé, tan sols per anunciar la posició entorn a les esmenes.

Primer, dir que el punt cinquè de la Moció que vam presentar, des del Grup Mixt, tinc la voluntat de retirar-lo. Punt cinquè de la Moció.

El president

D'acord.

El Sr. Lora i Lillo

Per altra part, les esmenes 1 i 2 d'Iniciativa, també les accepto, des del punt de vista que l'esmena número 1 és una correcció, perquè sí que és cert que ens volíem referir a l'article 245.2, a l'apartat 2. I, per tant, és un esmena que el que fa és puntualitzar el punt de la nostra Moció.

El president

Perdó. La cita en el punt 2 de l'article 245, tal com figura en la Moció, o també amb l'observació de l'esmena que no ha presentat el Grup d'Iniciativa?

El Sr. Lora i Lillo

En principi, accepto l'esmena número 1 d'Iniciativa, que també..., fa referència també, caldrà fer referència, a l'article 245.2 del punt 2 de la Moció, també, encara que no està escrit a les esmenes.

El president

D'acord.

El Sr. Lora i Lillo

I accepto també l'esmena número 2 d'Iniciativa per Catalunya.

I, per altra part, l'esmena número 1 del Grup de Convergència i Unió és una esmena que substitueix..., si no m'equivoco, substitueix els punts 3 i 4 de la Moció que havia presentat des del Grup Mixt.

Per tant, avui, no sé què és el que em passa, però estic molt conciliador i, per tant, accepto totes les esmenes que es fan a la proposta. *(Rialles.)*

Gràcies.

6336

El president

Senyor Riera, em demana la paraula?

El Sr. Riera i Gassiot

Sí, president, perquè, si no he defensat abans l'esmena 2 del meu Grup és perquè no m'he recordat de dir que la retiràvem, perquè es tracta d'una qüestió en la qual s'hauria de dialogar abans amb els ajuntaments, abans de presentar-la. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyor president.

El president

Per tant, si aquesta presidència no s'equivoca, votàrem el punt 1 i el punt 2, amb l'esmena referida al que és l'article 245.2; votàrem el punt..., l'esmena de Convergència, que substituïria els punts 3 i 4 de la Moció, i queda retirat el punt cinquè. És així? *(Pausa.)* Algun grup, algun portaveu, demana votació separada? Si no és així, iniciarem la votació. *(Pausa.)*

Iniciem la votació.

La Moció ha sigut refusada per 45 vots a favor, 63 en contra i 1 abstenció. *(Remor de veus.)*

Passarem a continuació al divuitè punt... *(Remor de veus.)* Perdó... *(El Sr. Camp i Batalla demana per parlar. Veus de fons.)* És que ja hem votat! *(Remor de veus.)* Per una qüestió d'ordre?

El Sr. Camp i Batalla

Sí, una qüestió d'ordre, senyor president. Havíem entès que la presidència posava a votació els punts 1 i 2, amb l'esmena introduïda...

El president

Tot, tots els punts!

El Sr. Camp i Batalla

Sí, senyor president, no hi ha problema. I que el segon..., una segona votació seria amb l'esmena incorporada de Convergència i Unió. Si s'ha produït aquesta situació de votació que ara reflecteix el marcador, és evident que des del punt de vista del nostre Grup volíem votar en contra dels punts primer i segon i volíem votar favorablement l'esmena que havia acceptat el Grup Mixt. Si no és possible fer aquesta segona votació, el nostre Grup presentarà avui mateix al Registre el text d'aquesta esmena, com a Proposició no de llei signada pel Grup Mixt, senyor president. *(Fora remor de veus.)*

El president

Senyor portaveu, he preguntat dues vegades si algú demanava votació separada d'algun punt, donat que havia sigut admesa l'esmena del Grup de Convergència. Per tant, el resultat és el que és i no podem fer altra cosa que assumir-lo. *(Remor de veus.)*

Senyor Camp, si demana la paraula, me la demana, però no parli en veu alta i amb la seva poderosa veu. El diputat senyor Lora em demana la paraula.

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, com a proponent de la Moció des del Grup Mixt, demano que es pugui repetir la votació, perquè estàvem fent un debat ordenat... I, si no, jo, avui, ho sentiré i diré que per què he sigut tan conciliador, perquè després... *(Rialles.)* Si ho sé... Comprenen la idea, no? *(Rialles. Remor de veus.)* El millor, des de la nostra posició, el millor és repetir la votació. *(Remor de veus.)*

Gràcies, senyor president.

El president

Perdoni, això..., hi ha precedents en aquesta cambra de no haver repetit, de no repetir votacions. Hi ha una manifestació explícita de voluntat política per part del portaveu del Grup de Convergència i Unió, que actuarà en conseqüència a aquesta manifestació quan acabem el Ple, o demà, però no podem ara repetir una votació. *(Remor de veus.)* Ho lamento, senyor Lora. Ho lamento, però haig d'interpretar el Reglament exactament així.

El divuitè punt...

El Sr. Lora i Lillo

Senyor president, l'únic que vull que quedi..., que consti en acta, la nostra..., des del Grup Mixt, la nostra queixa d'aquesta situació, perquè per un error simple, únicament de com s'ha entès, avui podríem haver aprovat en aquest Ple una cosa que des del nostre Grup creiem que era important, i per una simple equivocació no s'ha aprovat. Si ho sé, de conciliador, no en sóc...

El president

Li repeteixo que hi ha una manifestació pública en el Ple del Parlament del portaveu de Convergència manifestant políticament quina és la seva voluntat, i temps hi haurà per rectificar. *(Remor de veus.)*

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans

Divuitè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans. Presentada pel Grup Popular, per exposar-la té la paraula el diputat senyor Isidre Bonet. *(Remor de veus.)*

Per favor, guardin silenci, si us plau, perquè l'orador pugui començar a intervenir. Silenci, si us plau! *(Persisteix la remor de veus.)* Si guarden silenci, el

diputat presentant de la Moció podrà començar la seva intervenció. Per favor, guardin silenci.

Endavant, senyor Bonet.

El Sr. Bonet i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, quan vam començar en el darrer Ple abans de les vacances aquesta interpellació que va fer el meu Grup sobre les mesures a prendre respecte a l'impacte que determinats nous fàrmacs tenen sobre la salut dels ciutadans, vàrem començar amb un reguitzell de noms tècnics, que van esparverar la majoria de la cambra. Avui evidentment no serà així: jo els prometo ser molt breu, per la qual cosa els demanaria que m'escoltessin amb..., perquè trigaré molt poc.

I és perquè la interpellació que vàrem fer en aquell moment... (*Pausa. La remor de veus, que persistia, s'extingeix.*) La interpellació que vàrem fer en aquell moment, pensàvem el nostre Grup que tenia una importància, tenia molta importància. En aquells moments s'estava produint el que nosaltres vam dir com a alarma social –i ho continuo dient, i ho continuo manifestant, a pesar que l'honorable conseller Rius va dir que no era així, però nosaltres considerem que sí que ho era– sobre la fugida... gairebé d'Egipte, de gent que anava fora de les nostres fronteres a comprar un determinat fàrmac.

Evidentment, tots els tràmits parlamentaris, doncs, han fet que hagi passat el període de vacances, després s'ha allargat això..., en fi, tota una sèrie de requisits que han donat que avui, pràcticament a 15 d'octubre, presentem la nostra Moció. Avui en dia, evidentment, ja no té aquell impacte, o aquella rapidesa que nosaltres volíem, pel fet que esmentàvem a la nostra interpellació. I és per això que, malgrat tot, nosaltres pensem que, si bé en aquests moments el tema que ens portava en aquell moment –que era el tema del sildenafil, del Viagra–, avui, donat que l'Agència Europea del Medicament ja ha donat la seva aprovació, donat que sembla ser que en breus dies serà aprovat, ja, i posat a la venda a les farmàcies espanyoles, que aquella interpellació i aquesta Moció subsegüent avui dia no tindrien tant efecte, però sí que pensem que poden venir nous fàrmacs –se m'ocorre en aquests moments una píndola per aprimar–, i que la gent, doncs, a corre-cuita també vulgui anar-la a comprar, i a corre-cuita vulgui fer les seves provatures a casa... Doncs, bé, perquè tot això no passi, el nostre Grup presenta, si la Mesa m'ho accepta, una esmena tècnica referent a la que ja havíem presentat nosaltres, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat a prendre les mesures necessàries per dissenyar i posar en marxa campanyes informatives per tal d'explicar a la població els efectes sobre la salut d'aquells nous fàrmacs que pel seu impacte social ho facin necessari.»

És a dir, no parlem del tema que ens ocupava, perquè pensem que en aquests moments ja ha perdut tot tipus d'interès, i demanem, això sí, a aquesta cambra que aprovi aquesta Moció, una mica perquè, si hi han nous fàrmacs que poden donar algun tipus d'alarma, doncs, la Generalitat –i, en aquest cas, el conseller de Sanitat–,

doncs, surti, el Departament surti, expliqui als ciutadans quins poden ser els problemes amb què es poden trobar els ciutadans, i que els ciutadans no en facin un mal, ús d'aquest.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Hi ha una esmena tècnica que ha sigut llegida pel diputat proposant de la Moció i que tornarà a ser llegida pel secretari primer. Després preguntaré si hi ha algun grup que s'oposi a la tramitació d'aquesta esmena. Torni-la a llegir.

El secretari primer

Gràcies, senyor president. El text que com a esmena tècnica ha fet arribar el senyor Bonet diu així: «El Parlament de Catalunya insta el Govern de la Generalitat que prengui les mesures necessàries per dissenyar i posar en marxa campanyes informatives, per tal d'explicar a la població els efectes sobre la salut d'aquells nous fàrmacs que, pel seu impacte social, ho facin necessari.»

El president

Algun grup parlamentari s'oposa a l'acceptació d'aquesta esmena com a esmena tècnica? (*Veus de fons.*) D'acord.

Per tant, poden intervenir, ara, per fixar la posició els diferents grups. En primer lloc, pel Grup Mixt, el diputat senyor Xavier Bosch.

El Sr. Bosch i Garcia

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, surto aquí per fer el nostre posicionament sobre la Moció subsegüent a la interpellació que el diputat Isidre Bonet, del Grup Popular, va fer a l'anterior Ple ordinari.

Cal dir que fa una mica de respecte ficar-se enmig d'una discussió entre dos metges, tal com va passar en la substanciació de la interpellació, i no entraré, per tant, doncs, a comentar la llista llarguíssima de noms de productes farmacèutics que els doctors Bonet i Rius van esmentar en el Ple del 30 de juny. Tot i així, entenem que el debat de fons no era científicomedic, sinó essencialment polític i de valoració de les estratègies divulgatives del Govern, pel que fa a la introducció dins de la nostra societat de nous medicaments, especialment pel que fa al famós Viagra, o anomenat sildenafil, un medicament que ens ve dels Estats Units i que ha rebut la qualificació de revolucionari per part de molta gent. Un medicament, però, no tan miraculós, sobretot per a alguns usuaris que amb un consum sense prou control han patit conseqüències greus, fins i tot, amb la pèrdua de la pròpia vida. Aquests morts ens recorden, una vegada més, que no hi ha res perfecte ni res autènticament miraculós ni res que porti avantatges sense cap mena d'inconvenient. En el cas d'aquest medicament, i, en general, davant dels nous o vells medicaments, hem de reconèixer que el Govern –en

aquest cas, la Conselleria de Sanitat— hi té una gran responsabilitat a l'hora de facilitar la informació necessària per evitar accidents, fruit de la desinformació o bé de la informació falsa, amb la qual molta gent pot cometre autèntiques irresponsabilitats. Tot i així, entenem que el Govern no ha d'estar continuament informant la població en general, sinó que ha de vetllar prioritàriament per tal que el personal sanitari, ja siguin metges o infermeres, com també els mateixos farmacèutics, actuïn amb coneixement i responsabilitat davant dels seus pacients o clients.

Per altra banda, en tant que membres de la Unió Europea i també de l'Estat espanyol, ens trobem que el nostre Govern, tal com va reconèixer el mateix conseller en la interpellació, no té ni les competències ni els mitjans per fer els estudis de laboratori o d'experimentació, com per valorar si un medicament és o no apte per a la població de Catalunya.

Creiem que ni les comunitats autònomes, ni tan sols els estats, no han de pretendre fer la competència a l'Agència Europea del Medicament, un organisme en principi i d'entrada sense sospita i que és tan nostre com qualsevol organisme públic català. El que sí que entenem que pot i ha de fer el Govern és contribuir a evitar la desinformació de la població. I, com acabo de dir, al costat d'una bona informació i formació dels professionals sanitaris, potser cal actuar puntualment davant de tota la nostra ciutadania, però, en qualsevol cas, entenem que només puntualment. Per això, doncs, votarem a favor de la Moció presentada, especialment en aquest nou redactat que se'n acaba de llegir i que ha presentat el diputat Bonet a la Mesa fa un moment.

Finalment, la interpellació i la Moció subsegüent que ara discutim ens porta a una reflexió sobre el paper de la divulgació dels avenços tècnics i científics, i molt especialment sobre el paper dels mitjans de comunicació en tot aquest aspecte. Una reflexió sobre la qual no ens veiem capacitats d'aportar conclusions, però sí que volem aprofitar l'ocasió per exposar-la, una vegada més, en aquest Parlament. I dic «una vegada més», perquè aquest tema ja va ser motiu d'un debat bastant aprofundit en el si de la Comissió d'Estudi sobre la Sida, presidida pel diputat Ignasi Riera, el passat 27 de setembre de 1996.

Només per il·lustrar el tema, llegiré dues breus cites que la periodista Milagros Pérez Oliva, en nom del Col·legi de Periodistes, va manifestar en aquella Comissió, on es tractava precisament sobre el paper dels mitjans de comunicació en la divulgació dels temes relacionats en principi amb la sida, però que es poden generalitzar, en general, a tots els elements científics i mèdics de divulgació. Deia la periodista: «El tractament que donen els mitjans de comunicació sobre la sida, però es pot generalitzar, i molt especialment el primer tractament que donen, no és el que després van desenvolupant, sinó que el primer impacte informatiu que es produeix entorn d'un fenomen marca i determina els estereotips que la societat tindrà en relació amb aquests problemes. I la constitució d'aquests estereotips, en aquests moments el principal vehicle de construcció d'estereotips és a través dels mitjans de comunicació de masses. Per tant, nosaltres» —vol dir els mitjans de comunicació—

«aquí tenim una responsabilitat importantíssima quan apareixen problemes nous socials o problemes que en principi són bastant desconeguts.» També diu la periodista: «El primer impacte, el primer impacte informatiu ja té el primer problema, que acostuma a ser moltes vegades sense les garanties de coneixement, perquè la ciència no avança al ritme que els mitjans de comunicació desitjaríem o l'opinió pública demanaria; i, llavors, molts dels errors provenen d'aquest desfasament que hi ha entre la realitat informativa i la realitat científica o realitat social.» En definitiva, els mitjans de comunicació tenen una gran responsabilitat pel que fa als temes sanitaris per evitar la creació de falses expectatives davant certs malalts, com també per evitar-los el derrotisme que certes informacions negatives poden donar. Un tema complicat que els mitjans de comunicació vetllen o han de vetllar i del qual les institucions públiques sanitàries no haurien de quedar al marge.

L'equilibri entre informació veraç, sensacionalisme, pressions als laboratoris per motius estrictament econòmics, etcètera, és una responsabilitat dels mitjans de comunicació però també dels poders públics per limitar, impulsar o compensar allò que es divulga cada dia entre la població del país. En la nostra anomenada «societat de la informació», a vegades circulen dades que, lluny d'informar, només contribueixen a crear alarmes socials innecessàries i sovint sense ni tan sols, i, desgraciadament, base real.

La Moció, doncs, en definitiva, que ara votarem, reclama al Govern una actitud activa en aquest tema. Esperem, doncs, que la seva aprovació serveixi per donar una empenta a aquesta funció, a vegades, massa oblidada.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ernest Benach. Ho fa des de l'escó.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Efectivament, de l'escó estant faré el posicionament del meu Grup, i, francament, el posicionament el farem una miqueta més de gust del que hauríem fet fa un moment. Entre altres coses, perquè l'esmena tècnica que d'alguna manera ha substituït la Moció que presentava el Grup Popular segurament que és més concreta i, com a mínim, tot i que el nostre Grup tenia la intenció de votar favorablement igualment, tampoc sabem ben bé el que acabàvem de votar, no? Entre altres coses perquè la mateixa Moció presentava una certa contradicció en algun dels seus apartats. En fi, sense entrar més en detalls, el que és evident és que l'esmena tècnica que s'ha plantejat millora el text substancialment —substancialment—, i, per tant, el nostre Grup hi votarà a favor.

És un tema complicat. És un tema difícil, tal com es veia en la interpellació. És un tema que per molt que es vulgui generalitzar, al final sempre s'acaba, doncs, d'alguna manera concretant; i, en qualsevol cas, el fet de no

haver-ne concretat els detalls, segurament és el que fa que puguem votar, avui, la Moció. També és cert que en els temps de substanciació de la interpellació o de la Moció, doncs, també han passat coses; i, per tant, d'alguna manera nosaltres entenem que poca cosa més s'hi pot afegir.

En qualsevol cas, el nostre Grup es felicita d'alguna manera que aquesta redacció hagi estat millorada i, amb el text que ha quedat, gairebé li puc dir que votarem no només absolutament d'acord, sinó amb una mica més de satisfacció.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds, i des de l'escó, la diputada senyora Imma Mayol.

La Sra. Mayol i Beltran

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, per anunciar el vot favorable a aquesta proposta i fer alguna consideració.

La primera és que jo crec que tot el muntatge comunicatiu que es va organitzar a l'entorn del fàrmac Viagra i l'afer Clinton-Lewinsky, perquè ens entenguem, són dos exemples de la degeneració del que significa quelcom positiu com és l'accés a la comunicació i l'accés a la informació a nivell mundial que hi ha en aquests moments. I penso que darrere d'aquesta cosa que ens podria fer riure, que ens pot fer, diguem-ne, banalitzar –i jo sóc la primera que hi puc caure amb molta facilitat–, s'hi amaguen poders rellevants, interessos rellevants; i, en el cas del Viagra, especialment. I els asseguro que si algú està satisfet d'aquest muntatge comunicatiu que hi ha hagut a l'entorn del Viagra és l'empresa farmacèutica que l'ha produït. I, a més a més, el va produir per error, a sobre, les despeses de recerca que li ha costat han estat, diguem-ne, incomparablement més baixes que les que els haguessin causat si ho haguessin buscat. Per tant, tenim una empresa farmacèutica molt satisfeta amb el *boom* comunicatiu que hi ha hagut a l'entorn del Viagra.

La qüestió de fons no és, però, els beneficis de la indústria farmacèutica, en aquest cas, de l'empresa que ha trobat el Viagra, sinó què significa, què simbolitza, la possibilitat d'un fàrmac que pugui accelerar o produir l'erecció. Això és quelcom molt més profund i que ha generat que tingut tan interès.

Vostès saben –perquè ho han pogut llegir i estic segura que ho han llegit– que les causes de la impotència i de les dificultats de l'erecció són en un noranta per cent pràcticament totes psicològiques; i, per tant, hi ha molt poques causes que siguin funcionals. Els asseguro que el Viagra no soluciona els problemes psicològics i de relació que produeixen impotència, sinó que simplement soluciona o pot intervenir sobre aquelles causes de dificultats d'erecció que són funcionals.

Però, en un moment on hi ha una certa crisi –i ho dic molt seriosament, no en faig broma d'això–, una certa crisi de la masculinitat, trobar un fàrmac que permeti donar la sensació que la masculinitat continua sent quelcom associat a la possibilitat o no d'erecció és una

troballa, diguem-ne, en un moment en què s'està redefinint quin ha de ser el paper de la masculinitat, en el moment en què s'està qüestionant això; i jo crec que, positivament, perquè segurament podrem retrobar un nou concepte de masculinitat, menys vinculat a qüestions com l'erecció. Jo crec que serà positiu. En aquest moment, per a la gent que viu això com una pèrdua, retrobar un fàrmac que dona la fantasia que això no s'ha perdut és quelcom molt important.

I, per aquestes raons, avui, entre altres coses, estem parlant d'aquest fet. Crec que tenia raó el senyor Bonet quan deia que al Govern de la Generalitat li van faltar reflexos per sortir dient que el Viagra no és un afrodisíac, que el Viagra pot generar problemes orgànics i per contribuir a desmitificar el que els mitjans de comunicació havien mitificat. Però li diré una cosa, senyor Bonet, vostè ho ha d'entendre, un partit que aspira a tenir, que té una majoria molt important del vot a Catalunya, i que aspira a continuar-lo tenint, és molt perillós posar-se en quelcom que aparentment soluciona un dels elements de la crisi de la masculinitat.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, la diputada senyora Carme Figueras, que també ho fa des de l'escó.

La Sra. Figueras i Siñol

Moltes gràcies, senyor president. El Grup Socialista, el dia 13 de maig, va formular unes preguntes al conseller de Sanitat. I de la resposta que ens va trametre el conseller el dia 20 de juliol, i del que el conseller va dir aquí en la resposta a la interpellació del senyor Bonet, a nosaltres ens han quedat clares algunes coses.

Per una banda, que el Departament es manté al marge dels temes que tenen una repercussió social, i, també, que d'alguna manera el que diu, perquè el que diu clarament el conseller en aquesta resposta que els deia és que reconeix que no ha fet cap tipus d'acció informativa i que està a l'espera de l'aprovació de la fitxa tècnica, en un tema que feia mesos que, realment, estava tenint una difusió mediàtica molt important.

També diu el conseller que la principal via d'informació del ciutadà hauria de ser a través del professional sanitari, i afegeix: «aspecte en el qual s'està treballant», a 20 de juliol. També ho va dir en la resposta a la interpellació al senyor Bonet. També diu el conseller que està previst publicar un número del *Butlletí d'Informació Terapèutica* adreçat als professionals de la sanitat. És a dir, per una banda els professionals són els que han de donar la informació i per una altra el Departament de Sanitat no els dona la informació que els hauria de donar, perquè –que sapiguem– aquest *Butlletí d'Informació Terapèutica* encara no ha estat editat.

També ens queda clar que el conseller també diu en la seva resposta que la informació al ciutadà l'ha de donar el metge, i en la resposta que li fa al senyor Bonet aquí, en aquesta cambra, per a més conya, el que li diu és que... (*Remor de veus.*) Sí, sí, és que no sé com traduir-

6340

ho, *para más recochineo*; jo ho he preguntat per aquí i m'han dit que «más recochineo» es «per a més conya». El que diu és que la informació estava accessible a tots els metges de la xarxa sanitària pública a través d'Internet, que igual que ho pot aconseguir qualsevol ciutadà els metges ja tenien informació; no calia que els la donés el Departament, sinó que era la informació a través d'Internet. La informació a través d'Internet és la que dona el laboratori, i pensem que si això és una informació veraç davant del que ha aparegut i, com molt bé feia referència la senyora Mayol, a través dels mitjans de comunicació, que no sempre ha estat una informació verídica i prou clara, i si els metges han de dependre de si estan o no connectats a Internet, malament anem; perquè, d'entrada, el Departament això no ho ha garantit i els professionals metges no podem dir que estiguin tots connectats a la xarxa d'Internet, ni tan sols que sàpiguen navegar-hi.

Ja per acabar, el que també diu el conseller en la resposta que es va fer és que hi ha una data fixada –deia en aquell moment, el 20 de juliol– de reunió amb els representants del laboratori que fabrica la píndola Viagra, una data fixada per després de l'estiu, en la qual el laboratori informarà a bastament el Departament de Sanitat sobre aquest nou medicament. És clar, que hàgim d'esperar aquesta reunió que s'ha de fer perquè el Departament doni informació i sobretot desmenteixi les informacions no prou verídiques que hagin pogut sortir, no sembla el més adequat. El cert és que aquest medicament, el Viagra, no és l'únic nou medicament. Per això l'esmena tècnica que ens ha presentat el senyor Bonet ens sembla que està molt bé, que en definitiva es dirigeix als nous fàrmacs que puguin tenir una certa repercussió social, com poden ser nous medicaments per a l'Alzheimer o com poden ser nous medicaments per a la sida, que moltes vegades ens hem trobat que tampoc hi ha hagut una informació prou correcta a través dels mitjans de comunicació.

És per això que donarem suport a la Moció que presenta el Grup Popular i que, sobretot, queda molt millorada, creiem, amb aquesta esmena tècnica.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula la senyora Meritxell Borràs, per un temps màxim de deu minuts.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deia que avui discutim una moció que és cert que la seva interpellació va ser molt oportuna en el temps, perquè era ben bé quan es produïa el debat en el si de la societat, i bàsicament a través dels mitjans de comunicació, el debat sobre el tema dels nous fàrmacs. Però ja s'ha dit –però em sembla que és bo que ho repetim– que no parlem dels nous fàrmacs en general, perquè sabem que diàriament, podríem dir, surten nous fàrmacs al carrer, sinó que parlàvem en aquella ocasió, tal com ho fem ara, d'un fàrmac en especial, un fàrmac que, si bé no és explícit en la Moció, sí que segur que

si no hagués existit no estaríem discutint avui aquesta Moció, no s'hauria produït aquest debat, perquè els altres fàrmacs que surten a diari no han generat aquesta vessant de comunicació que sí que ha sigut capaç de generar el Viagra. I dic «el Viagra» perquè tots ho coneixem pel nom comercial; ningú ho coneix, pràcticament, pel seu principi actiu o per la seva denominació comuna internacional, i, lògicament, en això hi han uns grans interessats, com és –i és evident– el laboratori farmacèutic.

Però jo crec que els mitjans de comunicació en tot això han fet una feina, a vegades amb més rigor, a vegades amb menys rigor, però han donat molta informació, moltíssima informació, ens han pràcticament, en alguns moments, intoxicat de la informació, ens han envaït amb la informació que ens han donat, explicant les «meravelles» del nou producte, meravelles amb totes les cometes que vostès vulguin, però així és com ha arribat a la població en general. I la veritat és que ja es va dir, però em sembla que no està de més que ho repetim, que aquest fàrmac és el primer d'una nova família, el primer d'una nova família que actua en la via metabòlica de l'òxid nítric, però no és el primer perquè actua sobre aquesta via metabòlica, sinó perquè actua com a vasodilatador perifèric, i precisament allà on actuarà és en el tractament de la disfunció erèctil. Ja hi han altres fàrmacs que actuen sobre el metabolisme de l'òxid nítric, però no tenen aquesta indicació.

Tot això, com s'ha dit pel dret i pel revés, s'ha sobredimensionat moltíssim, ha pres una dimensió molt, molt important, ha fet que en els debats de ràdio, en la premsa escrita, allà on vulguem, n'haguem sentit a parlar. Hem fet tots, fins i tot, acudits sobre el tema del Viagra, qui no l'ha explicat l'ha sentit més d'una vegada, i també és veritat que fins i tot arriba a tal extrapolació que jo ahir llegia a la premsa que ja s'ha dit quins seran els Nobel de medicina per a aquest any, i els Nobel de medicina són tres científics americans, tres científics americans que se'ls dona el Nobel per haver definit que l'òxid nítric és la clau del funcionament del sistema cardiovascular; és la clau de funcionament, és un vasodilatador important i, per tant, és important per als tractaments de la hipertensió, per a tractaments d'infarts i també per a tractaments de disfuncions erèctils. Per tant –i això, pràcticament, sortia també reflectit així a la premsa–, hauran d'anar amb compte els Nobel que en comptes de ser famosos per aquest fet poden ser famosos com a pares del Viagra. I la veritat és que és important que la informació que arribi a la població sigui correcta, sigui acurada, i ha de ser una informació des d'un punt de vista sanitari i des d'un punt de vista del medicament molt acurada.

Cal que parlem de quina informació, com i quan s'ha de produir aquesta informació. El conseller ho deia –i jo, francament, estic molt d'acord amb ell–, que tot el que fa referència als medicaments, lògicament, la via més correcta perquè la població pugui assabentar-se'n és a través del mateix professional, del professional que és el que haurà de veure si és indicat o no que una persona pugui ser tractada amb aquell medicament. I per tant –ell ho deia en la interpellació, i aquí n'ha fet menció la senyora Carme Figueras–, hi hauria un *Butlletí d'Informació Terapèutica* adreçat als professionals sa-

nitari, tant en l'àmbit de l'atenció primària com l'especialitzada i hospitalària, un informe sobre aquest medicament, amb explicacions sobre el seu mecanisme d'acció, les característiques farmacològiques, els efectes secundaris, etcètera. De fet, el fàrmac encara avui no està al carrer i, per tant, jo entenc que, en el moment que això es trobi al carrer, de ben segur que els metges i els professionals podran «disfrutar», podran gaudir d'aquest butlletí. (*Remor de veus.*)

Insisteixo: jo crec que la via d'informació, la més adequada és la directa del professional, però sí que és cert..., i en aquest sentit em sembla molt encertada l'esmena tècnica que han presentat, perquè ens obre la possibilitat de no parlar d'aquest fàrmac, no parlar dels fàrmacs que tenim en aquests moments, sinó dels fàrmacs que al llarg dels propers temps ens aniran apareixent, i és fàcil —es pot produir— que es torni a produir un fenomen social com el que ha passat amb el Viagra, i per tant, en aquest sentit, serà bo que el Departament de Sanitat pugui reaccionar. Jo entenc que en aquest sentit hi han hagut reaccions, hi han hagut declaracions del mateix conseller, declaracions que han arribat a tota la població, declaracions que han arribat a través de la ràdio, declaracions que han arribat a través dels diaris, i en aquest sentit jo entenc que això és informació, informació des del mateix Departament de Sanitat, informació acurada i dient el que s'havia de dir en aquells moments, i nosaltres insistim que la via normalment més adequada és la via del professional.

Sí que voldria dir, aclarir una cosa. La senyora Carme Figueras ha fet referència que el conseller ho tenia tot paralitzat en funció de la reunió que hi hagués amb Pfizer. Jo, francament, vaig ser-hi en la interpellació, vaig escoltar-la i he llegit també la interpellació, lògicament amb posterioritat, perquè han passat molts dies, i el conseller sí que va dir, lògicament, que seria informat pel mateix laboratori i que, per tant, escoltaria, però sota el meu punt de vista i sota el que jo he llegit, no va limitar la seva resposta o posar-la en el temps en funció del que li digués el laboratori. (*Remor de veus.*) Sí, sí, jo també tinc, senyora Carme Figueras, la interpellació.

Jo, el que em sembla que és evident és que ha d'haver-hi aquesta resposta per part de la Conselleria quan existeixi un fàrmac que produeixi una reacció social com la que va produir el Viagra, i en aquest sentit nosaltres votarem, lògicament, a favor i encara més complaguts pel fet d'haver presentat aquesta esmena tècnica, que, hi insisteixo, creiem que la millora.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, procedirem a la votació de la Moció.

Demano a les senyores diputades i diputats que es preparin per a la votació.

Iniciem la votació.

Aquesta Moció ha sigut aprovada per la unanimitat de les senyores diputades i els senyors diputats presents en l'hemicicle. (*Remor de veus.*)

Alteració de l'ordre del dia

Un moment d'atenció, si us plau. He de proposar al Ple de la cambra una petita alteració de l'ordre del dia, que fóra la següent: que substanciéssim a continuació el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, que era l'última de les mocions, que seria l'última que substanciariem aquesta tarda, i demà quedarien per substanciar, després de la part de preguntes, tres mocions finals. Si hi ha acord per part del ple, procediríem a fer-ho com ho acabo de dir. (*Pausa.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural

Si és així, iniciem el debat del vint-i-dosè punt de l'ordre del dia: Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la revisió i el desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural, presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds. Té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor Víctor Gimeno. (*Remor de veus.*)

Per favor, guardin silenci, si us plau, perquè l'orador pugui començar la seva intervenció.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, agrair l'atenció... (*Pausa.*) Repeteixo, deia que estava agraït la comprensió dels diputats i diputades per aquesta modificació de l'ordre del dia, i ja entro, en intent de fer un resum prou breu... En la interpellació de primer de juliol vam estar parlant del desenvolupament del Pla d'espais d'interès natural, i d'alguna manera el que intentava dir al conseller de Medi Ambient, que és el que em va respondre, és que des de l'any 92 fins ara el més important que s'ha fet des del Departament de Medi Ambient i del Departament d'Agricultura és l'edició d'aquest llibre, que ja està desfasat. Això és l'edició, a 1998, del Pla d'espais d'interès natural que es va aprovar el 92 i de les normes i programa de desenvolupament que s'acabaven l'any 96. I això és el que s'ha editat l'any 98. Ja crec que és una manifestació prou clara que alguna cosa no va bé en aquest Pla.

Per tant, vam intentar —jo crec que en el fons vam coincidir— de fer comprendre al conjunt de diputats i diputades que el PEIN era un instrument que va generar una notable expectativa de protecció del territori, però que els resultats d'evolució havien estat prou minsos, tant que ni tan sols s'havia formalitzat d'una manera definitiva els espais inclosos dins el PEIN que s'havien de presentar a la xarxa Natura 2000, que, d'acord amb la directiva comunitària 93/43 de la CEE, s'exigeix que presentin els estats membres —per tant, el Govern de la Generalitat de Catalunya ho ha de presentar al Govern central perquè es presenti a Europa—, i que haurien de formar part dels espais que haurien de tenir un interès prioritari a l'hora de ser considerats de protecció en tot l'àmbit de l'Europa comunitària.

Per tant, analitzant aquestes mancances, analitzant los incompliments que no s'han fet la majoria dels plans especials de delimitació definitiva dels cent quaranta espais –el conseller em reconeixia que només n'hi han seixanta-cinc de fets–, analitzant també que hi ha una desprotecció prou significativa en els espais meridionals... Hi ha un pla d'aquest PEIN que especifica prou clar que la majoria dels espais de protecció especial –parcs naturals, reserves naturals integrals i parcials– estan a la zona central i del nord de Catalunya, i en canvi al sistema mediterrani, les zones més afectades pels incendis, no hi ha cap parc natural, ni cap figura de protecció especial, si exclouem el delta de l'Ebre, que, com és evident, de risc d'incendis, no en té gaire.

En aquest sentit, el nostre plantejament era intentar agilitar i intentar garantir la protecció efectiva dels espais que planteja el PEIN abans de revisar, abans d'incloure nous espais i abans de fer modificacions. Per això, en resum, en el primer punt el que plantejàvem era que es fes una consulta a les institucions científiques i a les organitzacions conservacionistes per definir els llocs que són d'interès comunitari i les zones especials de conservació que han de ser incloses a la xarxa..., o que podrien ser incloses a la xarxa Natura 2000, com he dit abans, i, com a conseqüència d'això, preveure l'adopció de les mesures adients per evitar el deteriorament dels hàbitats naturals. I avui ho comentàvem amb un company diputat, dèiem: «Si demanem que siguin incloses a la xarxa Natura 2000, com és lògic el que haurem de fer és les mesures de salvaguarda per evitar que d'aquí a la seua declaració efectiva puguin tindre algun factor de degradació.»

També plantejàvem un punt que es dedueix de la lògica de les normes de desenvolupament del Pla, que és que s'aprovin tots els plans especials de protecció o de delimitació dels espais, i dèiem que s'haurien de prioritzar els espais més meridionals del sistema mediterrani, bàsicament per aquest major risc d'incendis forestals, que, com és evident, per una Catalunya més seca, amb menys pluviometria, amb una vegetació més de caràcter mediterrani, són més susceptibles de propagació d'incendis.

El tercer punt –i entenem que fonamental en la nostra proposta– era que impulséssim la declaració dels parcs naturals del Montsant-Prades i del massís dels Ports. Per què? Dèiem aquestos dos espais pel que he comentat abans: la majoria dels espais que estan protegits estan al nord de Catalunya, com a màxim al centre de Catalunya, i aquestes dos grans masses forestals, que sumen més de seixanta-sis mil hectàrees, són espais considerats com a espais bàsics a la xarxa del Pla d'espais d'interès natural i són zones que tenen un gran valor ecològic i la seua declaració pot ser un important ajut a la política de reequilibrament territorial de les comarques més meridionals de Catalunya. Evidentment, dèiem que s'havia de fer amb la col·laboració i amb la participació activa de tots aquells que tenen alguna cosa a dir, ja sigui perquè són propietaris –ajuntaments, la mateixa Generalitat o propietaris forestals particulars– o les organitzacions i de les entitats sensibilitzades en aquest tema.

Continuàvem amb els mecanismes adients de control, i fins i tot de participació, de les iniciatives privades. Vam fer referència a algunes iniciatives: fundacions més o menys privades, capital, en definitiva, privat que s'ha ofert al Govern de la Generalitat per a gestionar alguns espais d'interès natural. I el que plantejàvem és: no hi estem en contra, però pensem que el Govern el que ha de fer és, si de cas, participar-hi, participar sobretot en els mecanismes de gestió, de direcció, de decisió d'aquestos espais, i sobretot controlar què és el que fan. El que no podem és deixar que es pretengui plantejar el medi ambient únicament i exclusivament com a negoci.

I acabàvem amb dos qüestions: una, incrementar les tasques de sensibilització social i d'implicació de la població propera de les zones afectades, revisant i actualitzant tot el que especifica l'article 10 de les normes del PEIN, és a dir els beneficis tècnics i financers. La millor sensibilització, la millor participació d'un particular, d'un propietari forestal, o d'un caçador, és sabent que hi han algunes compensacions per les limitacions que es plantegen des del Pla d'espais d'interès natural, o des d'algun dels espais d'especial protecció.

I l'últim apartat, com a conseqüència lògica de tot això, si fem tot lo que no s'ha fet en aquests quatre anys, del 92 al 96, ni els dos anys següents, del 96 al 98, el que plantejem és que s'ha de revisar l'estratègia i el programa de desenvolupament del PEIN –repetixo: ja caducat, que era del..., s'acabava el 96–, que s'ha de fer d'acord amb l'article 7.4 de les normes –que diu que el Pla es revisarà cada quatre anys– i que això, la revisió, s'ha de fer assegurant que hi hagi l'aportació econòmica i l'aportació material suficient per convertir el PEIN no en aquest document d'excel·lent impressió, sinó realment en un instrument efectiu de protecció de la natura i d'ordenació del territori.

Esperem de la sensibilitat del conjunt dels grups parlamentaris que puguem valorar positivament això. Creiem que hi ha altres grups que avui també han estat plantejant deficiències en la gestió i deficiències en el desenvolupament d'aquest PEIN, i que tots junts podem col·laborar a millorar aquesta eficàcia.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té presentades esmenes el Grup de Convergència i Unió. Per exposar les esmenes, té la paraula el diputat senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Intentaré, molt breument, no tant explicar una per una les esmenes, perquè em sembla que ens posarem bastant d'acord amb el Grup proponent –hem estat dialogant al llarg d'avui, i això sempre és positiu–, però sí fer una matisació a les paraules que ell ha fet. Ell acabava la intervenció dient que el PEIN és un magnífic document escrit i molt bonic de presentació però una eina poc útil: jo en discrepo, en discrepo, d'això, tot i que queden coses a fer, i precisament per això ens posarem segur d'acord. En discrepo per diverses raons.

A veure, em sembla que tots els plans territorials, començant pel Pla territorial general de Catalunya, contemplen els actuals espais PEIN, amb la qual cosa *de facto* ja estem fent una protecció. Els plans urbanístics municipals contemplen els espais PEIN; per tant, de fet, i a la pràctica, ja estem fent una protecció. És impossible, en el dia d'avui, fer segons quines infraestructures sense els estudis d'impacte ambiental sobre els PEIN; per tant, estem fent del PEIN una eina útil. I les extraccions d'àrids en els espais PEIN estan literalment congelades des que es va aprovar el PEIN. Per tant, són quatre aspectes que al nostre entendre demostren que el PEIN és quelcom més que un document brillantment imprès i molt ben presentat.

Dit això, podem acceptar que hem d'anar més enllà. Però encara voldria fer una segona matisació. Diu el senyor Gimeno: «el conseller em va reconèixer que només hi ha 65 PEIN dels 140». El conseller sí que va reconèixer 65 plans en funcionament, però també va dir una altra cosa que vostè obvia: n'hi ha 41 més en la fase final de redacció. Per tant, és cert que no estem als 140, però tampoc és del tot cert que estiguem als 65; jo ho situaria, fent números —és molt fàcil fer la suma—, a 106. En qualsevol cas, estem més a prop del que potser s'ha pogut desprendre de les paraules que he dit fins ara: hem d'avançar en la delimitació, hem d'accentuar els temes de les zones mediterrànies, especialment el Montsant-Prades o el massís dels Ports —estem d'acord que calen mesures importants, sobretot per la pressió dels incendis forestals, en aquestes àrees—, i estem d'acord també amb la sensibilització i, naturalment, estem d'acord, doncs, amb la participació d'entitats i món associatiu, i món empresarial privat, doncs, que treballi també en la gestió d'aquests espais.

Per tot plegat, hem presentat un conjunt d'esmenes. No els en faig lectura, perquè em sembla que vostès les tenen, per una part, i les hem discutit a bastament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Val a dir que hi han dos punts..., o un punt, perdó, que no està esmenat, que és el primer punt: en aquest hi estem literalment i rotundament d'acord, i per aquest motiu, òbviament, l'hi votarem a favor. En la resta de punts sí que li demanàrem, doncs, que ens acceptés totes aquestes esmenes: si no fos així, nosaltres hi votaríem en contra. Esperem, perquè em sembla que estem molt a la vora en tots els ítems que he anat subratllant, doncs, de poder-nos posar d'acord en tota aquesta Moció.

Però, en qualsevol cas, insisteixo —i perdonin que sigui reiteratiu— que cap pla territorial, cap pla urbanístic, que el Pla territorial general de Catalunya, que els estudis d'impacte ambiental pel que fa a les grans infraestructures, o en el tema concret de les extraccions d'àrids, estiguin com estan, és perquè precisament el PEIN és una eina útil i és precisament perquè existeix el PEIN. I encara una mesura més que m'oblidava i que tinc anotada aquí al darrere: també en aquests espais PEIN hi ha una bonificació del 90% en el cas de les transmissions, siguin testamentàries o transmissions *inter vivos* o *mortis causa*; això també és una altra mesura que fa, al nostre entendre, una eina útil del PEIN.

Per tot plegat, i esperant, doncs, que siguin acceptades les nostres esmenes, gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltíssimes gràcies, senyor diputat. Poden intervenir, per fixar posició, els diversos grups que no ho han fet fins ara. En primer lloc, el Grup Mixt, i del Grup Mixt en primer lloc el diputat senyor Benet Tugues, per un temps màxim de cinc minuts, donat que divideix el seu temps amb la diputada senyora Maria Olivares. Des de l'escó mateix, el senyor Benet Tugues.

El Sr. Tugues i Boliart

Moltes gràcies, senyor president. En la interpellació substanciada pel diputat senyor Gimeno, dues idees bàsiques centraven la seva crítica de l'actuació del Departament de Medi Ambient pel que fa al funcionament del Pla d'espais d'interès natural. D'una banda, una qüestió —diguem-ne— filosòfica o de plantejament: venia a dir el diputat senyor Gimeno que el planejament era excessivament estàtic; que, malgrat que el 20% del territori català amb major o menor intensitat estava protegit, no hi havia connexió entre aquests espais protegits. Tot i acceptant les dificultats que es poden derivar d'aquesta interconnexió, compartim les inquietuds del diputat interpellant. És cert que un simple disseny sobre el paper delimitant determinades zones protegides, aquell 20% del territori que dèiem, ja provoca en principi un efecte positiu, com ara explicava el diputat senyor Espadaler, suposa *per se* l'adopció de mesures per controlar processos d'urbanització, implantació d'infraestructures, impactes ambientals, etcètera. Però aïllar entre elles aquestes zones provoca un empobriment i una degradació de la biodiversitat. Aquest tractament d'illa dels espais protegits provoca que les diverses espècies i les seves relacions quedin recloses en una única porció, amb el consegüent procés de degradació que això pot comportar, en quedar limitat un dels elements bàsics de relació que és l'espai. La necessitat que això no sigui així i d'aconseguir graus superiors de biodiversitat justifica la reivindicació dels corredors ecològics com una autèntica necessitat territorial.

L'altra qüestió fonamental que plantejava el senyor Gimeno era el tema del finançament d'aquests espais protegits, i l'interpellant donava unes xifres que no van ser ni desmentides ni rebatudes. I aquest és un problema general: no trobarem cap departament on no facin falta diners, i de fet, quan es plantegen reivindicacions en aquesta cambra, des de tots els grups de l'oposició s'acostumen a fer aquestes reivindicacions en clau d'urgència, sovint amb raó; però és evident que mentre no millorem l'actual sistema general de finançament el discurs de la falta de recursos, d'incompliment governamental de les previsions fetes, serà un discurs tan repetitiu com estèril. I és cert el que diu el senyor Gimeno: no n'hi ha prou a dibuixar o delimitar espais protegits sobre el paper, ben impresos; fan falta actuacions concretes, que han d'anar acompanyades de les corresponents dotacions pressupostàries. De tota manera, dels sis punts de la Moció que se'n posa a consideració, els primers cinc punts són més una qüestió de

6344

voluntat política que de suport econòmic; el sisè punt sí que contempla la suficiència de les aportacions econòmiques per tal que el PEIN sigui un instrument efectiu i de protecció de la natura i d'ordenació del territori.

Ens semblen pertinents els sis punts que reclama la Moció i, per tant, els votarem favorablement.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la diputada senyora Maria Olivares, per un temps màxim de cinc minuts.

La Sra. Olivares i Usac

Gràcies, senyor president. Després de tretze anys de l'aprovació de la Llei d'espais naturals, que va crear i regular la figura del Pla d'espais d'interès natural, PEIN, Els Verds considerem que la protecció d'aquests és més aviat decebedora, i en això coincidim, doncs –en moltes de les coses que s'han exposat aquí–, tant amb la interpellació anterior de la senyora Tura, com ara, amb la Moció del senyor Gimeno.

Fora de grans espais emblemàtics, poc o res s'ha fet pels petits espais, que no per ser petits deixen de ser importants, sobretot per l'interès que representen per a molts dels municipis als quals pertanyen. Es posen dificultats als municipis quan es volen incloure zones d'interès natural en aquest Pla. Posem, per exemple, part del final del riu Francolí, sèquia major de Vilaseca, torrent del Pi de l'Ametlla de Mar..., per citar algunes de les propostes que s'han presentat per part dels Verds aquí en el Parlament, i que han sigut refusades.

Repetidament –ja s'ha dit en la interpellació anterior i en la Moció– manquen molts casos de delimitacions definitives i, per tant, plantejaments especials. Com deia també el senyor Gimeno, el mateix article 7 del PEIN, que marca revisions a partir de cada quatre anys, quines revisions s'han de fer, si encara s'ha d'acabar d'executar? I per això Els Verds votarem favorablement tots els punts de la Moció que presenta avui Iniciativa, tots els seus punts, fins i tot si s'accepten les esmenes, tot i que, en l'actual situació econòmica de la Generalitat, i amb els minsos recursos del Departament de Medi Ambient, dubtem que es pugui portar a terme la protecció d'aquest escàs 20% de territori català i, en ell, poder mantenir el seu desenvolupament sostenible.

Confiam una miqueta en aquestes transferències testamentàries que anunciava el Grup de la majoria, que siguin suficients per poder ajudar que això es porti a terme.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el diputat senyor Jordi Portabella.

El Sr. Portabella i Calvete

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, nosaltres votarem a favor de tots els punts d'aquesta Moció i, a més a més, compartim el discurs genèric en el sentit que, efectivament, sis anys després del Pla d'espais d'interès natural, considerem que el desenvolupament al qual s'ha arribat és insuficient. Amb el PEIN ens passa una cosa que és bastant singular, i és que estem orgullosos que s'hagi pogut protegir el 20% del territori de Catalunya, però, en realitat, quan comences a mirar quin és el seu grau de protecció, et trobes que és un grau de protecció absolutament aleatori, tan aleatori com que està protegit fins que no hi ha algun tipus d'actuació o d'infraestructura que el desprotegeix.

És a dir, davant de la construcció d'una infraestructura important, o davant d'una situació de degradació important que passa pel PEIN, el PEIN no és cap seguretat de res. I això és una qüestió que s'ha anat posant de manifest en diverses de les construccions i infraestructures que s'han produït durant aquests sis anys de PEIN a Catalunya.

A més a més, com diu en el segon punt, si bé hi ha una part elaborada de plans especials, les aprovades en relació amb les elaborades són menys, i les aplicades en relació amb les aprovades encara són menys. I si tenim en compte que les elaborades no són totes les que són, les que haurien de ser en relació amb els espais, ens trobem que sis anys després les excuses a les quals pot referir-se el Govern per no haver desenvolupat els plans especials de protecció en cada un dels espais PEIN, doncs, cada vegada són menys.

Diguem que aquest argument –que, bé, n'hem fet força, darrerament, i que en tenim molts a punt– es podria utilitzar els primers anys de PEIN, però no sis anys després, i no sis anys després, que és més del temps que dona el mateix PEIN per revisar el mateix Pla. Per tant, el que sí que és constatable és que, més enllà del que és el període d'aplicació del Pla, no tots els espais del Pla han tingut els plans especials de protecció que es preveuen en les normes del PEIN. I a això no se li pot donar la volta com a un mitjà, ni es pot argumentar una altra cosa, perquè és així, i ha estat constatat reiteradament, no només per aquest hemicicle, sinó també pel conseller de Medi Ambient, sigui quin sigui, cadascun al seu moment.

Per tant, nosaltres votarem a favor del segon punt, votarem a favor, també, del quart punt i del cinquè punt, i també votarem a favor del primer punt, del tercer punt i del sisè punt, diríem que perquè estem d'acord amb això, però també perquè coincideix amb propostes que en un moment o altre el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana ja havia presentat.

A nosaltres ens sembla molt important que, efectivament, la xarxa Natura 2000 acabi de definir-se a Catalunya; de fet, fa escassament un any nosaltres vam presentar una proposició no de llei en aquest sentit, en el qual se'ns deia que s'hi estava treballant, i que quedaven pocs espais per acabar de definir. Considerem, doncs, que ja és hora que això s'hagi produït i que, per tant, estiguin inclosos en el PEIN.

En el punt tercer, el 25 de juliol de 1996, aquest mateix Parlament aprova una moció del Grup Parlamentari d'Esquerra, en la qual es demana que Prades sigui convertit en parc natural. Aquí trobem una formulació diferent, Montsant-Prades, que sembla que sigui el mateix, tot i que no tinc cap dubte que el diputat proposant sap que no és el mateix, i que, a més a més, són realitats diferents, realitats ecològiques diferents, realitats de conservació diferents, i problemàtiques ambientals també diferents, i també donarem suport al massís dels Ports. I també, amb referència al sisè punt, que vindria, jo diria, com a conseqüència del mateix PEIN, és a dir, revisar l'estratègia i el programa de desenvolupament del PEIN d'acord amb l'article 7.4 de les normes, assegurant l'aportació econòmica i material suficient per convertir-lo en instrument eficaç de protecció de la natura i ordenació del territori.

I aquesta l'he volgut llegir sencera, perquè, aquesta, jo diria que és una reivindicació que ara es pot dir: «Oh, bé, sempre és una qüestió de diners, i al final tots acabem demanant més diners per a cada una de les coses, perquè a tots ens sembla, sectorialment, que aquella cosa per la qual estem demanant diners és la més important.» Però, és clar, hi ha un referent en relació amb això, que és saber quins grups parlamentaris no deixen passar l'oportunitat dels pressupostos per recordar, cada any, que efectivament el Pla especial d'interès natural no es desenvolupa de la manera com s'hauria de desenvolupar, i que està previst en el mateix Pla, perquè no té una dotació econòmica pertinent.

Com sap el diputat Ramon Espadaler, que ha defensat pel Grup de la majoria les esmenes a aquesta Moció, durant molts anys, dins del Departament de Medi Ambient, no hi havia cap persona destinada a elaborar aquests plans especials, cap. Per tant, no era només un problema de recursos econòmics, també era un problema de recursos humans. I era un problema —si era un problema de recursos econòmics i un problema de recursos humans—..., era un problema d'orientació i, sobretot, de prioritització.

És a dir, en les tasques que s'han desenvolupat dins del Departament de Medi Ambient, no ha estat prioritzat en cap dels moments que s'elaboressin els plans especials de protecció que es preveuen en les normes del PEIN, i que en realitat són els que els donen contingut proteccionista. Perquè és veritat que en el PEIN, doncs, no es produeixen algunes de les activitats que abans ha citat el diputat Ramon Espadaler, però és veritat també que no ve directament associat que això sigui el Pla d'espais d'interès natural, sinó que ve associat a la legislació sectorial de cada un d'aquests temes, perquè quan s'ha hagut de produir alguna de les infraestructures que malmetien el medi natural en un PEIN, el que s'ha fet, efectivament, era un estudi d'impacte ambiental, però era un estudi d'impacte ambiental que, per les característiques que tenia, també s'hauria d'haver produït en una zona que no fos PEIN. És cert, però, que quan era PEIN hi havia una sensibilitat especial. I no vull treure mèrit a allò que és, però sí que, al nostre entendre, volem deixar clar que la protecció base del PEIN ve donada per legislació ja existent, i no únicament vinculada al Pla d'espais d'interès natural.

Tot plegat, doncs, nosaltres creiem que és interessantíssim que hi hagi un 20% del territori que estigui protegit, però, al nostre entendre, el 20% del territori que està dins del PEIN no està protegit, està amb diferents graus de protecció: alguns dels graus de protecció són pràcticament inexistents.

I amb referència a tot el que és la vinculació entre els espais protegits, tot el que són els corredors biològics, dels quals el nostre Grup Parlamentari també ha parlat a bastament en interpellacions i en proposicions no de llei, nosaltres creiem que s'ha de produir un reenfocament del sentit dels espais protegits en tots els territoris i, per descomptat, en el nostre, en el de Catalunya.

Això és una qüestió en la qual s'han produït diferents estratègies en el món, no és la mateixa la tradició conservacionista, per exemple, a Amèrica del Nord que l'europea, i totes tenen els seus elements positius i els seus elements negatius, positius i negatius, però està clar que el que en aquests moments ningú defensa, vinculat a la pèrdua de biodiversitat que significa, és que els espais protegits ho estiguin sense estar connectats entre ells, o connectats entre altres zones que tinguin valor ecològic. I això, bàsicament, doncs, vol dir protegir les conques —i dic «bàsicament», no «exclusivament», però sí bàsicament— dels rius, dels torrents i dels cabals hídrics que hi ha entre aquests espais.

A nosaltres ens sembla que, en aquesta revisió, que ja toca, del Pla especial d'interès natural, s'haurien d'anar incloent aquests conceptes, conceptes que, d'altra banda, ja no seran nous quan s'incloguin en el Pla especial d'interès natural, perquè hi ha alguns plans territorials parcials que ja ho comencen a incloure...

El president

Senyor diputat, ha exhaurit el seu temps.

El Sr. Portabella i Calvete

...perquè és la manera de preservar, realment, allò que diem que preservem.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies. Pel Grup Popular, el diputat senyor Antoni Aige.

El Sr. Aige i Sánchez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la preocupació pels espais verds, per les zones verdes, per les àrees amb cert interès ambiental, forestal, no és nova: neix amb la societat industrial, ve acompanyada de la societat industrial, no amb la del 1830, 40 o 50, no amb les fàbriques que hi havia aquí a Barcelona, per exemple, la fàbrica Bonaplata, sinó que és una mica posterior, i ja cap a l'any 1917 la societat industrial comença a adonar-se que s'ha de començar a defensar la natura d'una forma o d'una altra, bé tenint cura de la forma de treballar, o bé començant a dibuixar en el territori català una sèrie d'espais protegits.

Així, per exemple, tenim ja que l'any 1917 un estudiós del vulcanisme va començar a proposar els boscos de tosca, i unes àrees volcàniques de la Garrotxa, com a parc natural. Posteriorment, el Regional Planning, l'any 1931, dissenyat per la Generalitat de Catalunya, també anava precisament en el sentit d'efectuar una distribució de zones en el territori català. Caldria citar els germans Rubió i Tudurí, que van fer un excel·lent avantprojecte, però passarem a substanciar, precisament, els punts que fan referència a aquesta Moció presentada pel Grup d'Iniciativa.

Bé, el primer punt presentat fa referència a acabar de definir el llocs i zones especials de conservació. Nosaltres creiem –ja s'ha dit aquí, per altra banda– que és necessari delimitar aquestes zones, i és necessari entre altres coses perquè així ho diu la normativa europea si volem incloure aquests espais dins de la xarxa 2000, que ve a ser..., no que ve a ser, que és la xarxa europea d'espais naturals. Com vostès saben, actualment el PEIN fa una definició provisional de prop d'un centenar d'espais naturals i fa falta delimitar-los i concretar-los. I fa falta delimitar-los i concretar-los, entre altres coses, perquè així es pot estudiar millor quines activitats es poden dur a dins d'aquests espais, que, per altra banda, no han de contraposar-se amb la utilització pública, sobretot si aquesta utilització és de caràcter públic. Per tant, com veiem, es fa del tot necessària aquesta delimitació, aquesta concreció, aquesta definició.

El punt 2 parla d'elaborar els plans especials de delimitació, tal com preveuen les normes PEIN, adoptant en els espais més meridionals del sistema mediterrani mesures addicionals de protecció. Bé, l'article 5, en definitiva, del PEIN, de les normes del PEIN, ja diu que s'han de qualificar amb una de les modalitats de protecció que hi ha indicades, però a més a més també diu que cada quatre anys se n'ha de fer una revisió; una revisió vol dir –diguem-ne, entre cometes– «a l'alça», en el sentit de millorar aquests espais enumerats de tal forma que cada quatre anys es comencen ja a donar una sèrie d'espais ja delimitats, estudiats i totalment acabats pel que fa referència al que es refereix aquest punt de delimitar. Bé, això no s'ha fet, caldria..., ja portem sis anys i en quatre anys el cert és que està bastant retardat; per tant, nosaltres creiem que fa falta delimitar i efectuar aquest treball.

Per altra banda, demana aquest punt unes mesures addicionals de protecció per als espais més meridionals del sistema mediterrani. Ho trobem lògic, ho trobem lògic perquè, en definitiva, són els espais que estan més en perill de patir algun incendi, donat que la climatologia i l'ambient és de caire molt sec, i a tot això s'hauria d'abundar que la zona també està plena d'urbanitzacions molt habitades, per altra banda, en èpoques estivals, i per tant cal tindre una cura especial i addicional de protecció d'aquests espais. Nosaltres ho veiem lògic i natural.

El tercer punt fa referència a impulsar la participació activa de les administracions locals, propietaris forestals, organitzacions i entitats sensibilitzades per aconseguir la declaració d'espais naturals de protecció especial previstos en el Programa de desenvolupament del

PEIN. Llavors, fa referència, a més, que concretament, de forma prioritària, s'estudien el parc de Montserrat-Prades i el massís dels Ports. Bé, nosaltres també ho veiem lògic, que precisament les administracions que per si mateixes ja són titulars de terrenys, com puguin ser els ajuntaments que tinguin terrenys de titularitat municipal, i al mateix temps l'Administració autonòmica, que també compta amb una titularitat determinada de terrenys, doncs, siguin precisament unes parts que estiguin més implicades perquè, en definitiva, poden alleugerir la gestió per aconseguir aquesta qualificació.

Per altra banda, aquests dos espais a què es fa menció en el punt tercer, tant el Montserrat-Prades com el massís dels Ports..., ho veiem lògic per dos motius. Primer, per la seva gran superfície, i per altre motiu, també, pel reequilibri territorial. Si ens fixem en aquest llibre que portava anteriorment en aquesta tribuna el diputat senyor Gimeno, doncs, hi ha un mapa, i en aquest mapa hi ha una distribució d'àrees de zones verdes, i es fàcil fixar-se que a la part nord de Catalunya hi ha uns espais verds que, en nombre, són molt superiors al que hi ha a la part sud de Catalunya; així, al nord ens trobem el Cadí-Moixeró, la Garrotxa, Aiguamolls de l'Empordà, Montseny, Sant Llorenç de Munt, muntanya de Montserrat, etcètera. Per tant, pel mateix reequilibri territorial, és bo tenir present que aquests dos espais es podrien gestionar amb més rapidesa i amb més prioritat que d'altres.

Passem al punt quart i cinquè, que d'una forma o una altra fan relació..., els dos jo crec que es poden encarinar per la forma, pels objectius que tenen. Diuen: establir mecanismes» –un– de control i foment de participació per a la conservació de l'entorn natural, i l'altre diu: «incrementar la tasca de sensibilització social i d'implicació...». Bé, nosaltres creiem que la protecció s'ha de fer també per part de la Generalitat, en aquest cas l'Administració autònoma, que si no s'hi implica amb inversions almenys que s'hi impliqui en la gestió, per tal d'agilitar, precisament, aquestes qualificacions. I per altra banda, cal implicar també els habitants de les zones PEIN, entre altres coses perquè és una forma de la creació de llocs de treball i, per altra banda, si no hi impliquem els habitants del territori, el cert és que el PEIN es queda debilitat.

Hi ha un punt sisè, que per pressió del temps no hi faré tanta relació, però el cas és que es parla de la qüestió econòmica per tal d'impulsar tots aquests punts. Bé, nosaltres creiem que efectivament és necessari, però també el punt sisè té una manca de concreció. Crec que el punt sisè es defineix, aquí, en aquests punts, se substancia d'una forma un tant abstracta, i per tant, així com nosaltres votaríem positivament els altres punts acceptant les esmenes de Convergència, en aquest sisè punt el nostre posicionament seria d'abstenció.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Per fixar la posició del Grup Socialista, té la paraula la diputada senyora Montserrat Tura.

La Sra. Tura i Camafreita

Moltes gràcies, senyor president. Em demanaven, mentre baixava l'escala, que fos breu, perquè per això de ser l'última intervinent sempre tens la pressió de tots els qui tenim ganes d'acabar.

Bé, sempre em toca intervenir en temes ambientals i en temes, a vegades, d'ordenació del territori després del senyor Aige, del Grup Popular, i a vegades tinc la sensació que vostè i jo fem lectures de la història contemporània molt diferents; però, com que no és tema del posicionament del Grup Socialista en aquests moments, ho deixarem per a un altre moment. Però si hagués germinat la llavor de la consciència mediambiental a l'època que vostè ha plantejat, li asseguro que ens hauríem estalviat molts desastres ambientals i hauríem de fer moltes menys coses per recuperar el nostre entorn, el nostre medi en el moment actual. Per tant, tingui-ho present, que si es va sembrar una llavor deu haver trigat moltes i moltes dècades, segles gairebé, a germinar.

Em sembla important i interessant –i vull destacar-ho– el fet que, tot i que en les darreres dècades s'havia configurat un patró territorial que tenia l'àmbit urbà com el seu principal centre d'interès, i que hem estat durant moltes dècades donant a aquest desenvolupament urbà una prioritat extraordinària, els debats de les darreres dues dècades, de l'època de reinstauració democràtica aquí a Catalunya i, per tant, d'existència d'aquest Parlament, els debats en matèria de protecció d'alguns espais de Catalunya han estat extraordinàriament interessants. I per tant, quan debatem aquests temes de protecció dels espais, en realitat estem plantejant o estem configurant un nou patró territorial molt més equilibrat mediambientalment, molt més respectuós amb el nostre medi, amb el nostre país, molt més respectuós amb allò que pretenem llegar a les generacions futures. Primera constatació, perquè avui s'han repetit en aquest Parlament com a mínim dues vegades, i segurament que en d'altres mocions han aparegut elements que hi fan referència, a la protecció del medi natural, de l'espai obert, de l'espai lliure que queda encara avui a Catalunya i que cal establir sistemes de protecció. Primera constatació.

Segona constatació. Una miqueta per tal de matisar algunes afirmacions que feia el representant del Grup de Convergència i Unió, el diputat senyor Espadaler. M'agradaria constatar que em sembla que li donem més valor i molt més interès i importància, i la valorem de manera molt més important, tant la Llei d'espais naturals com la mateixa aprovació del Pla d'espais d'interès natural, a vegades des de l'oposició que des del propi Grup. Si ja ens sembla un instrument útil! En tot cas, de l'única cosa que ens queixem és que les potencialitats d'utilització d'aquests instruments no s'han utilitzat fins a la profunditat que nosaltres hauríem volgut, i no s'estan traient tantes conseqüències positives per a l'evolució, per a aquest concepte d'evolució i progrés del país que nosaltres, des del Grup Socialista, voldríem. Però deixar-li molt clar que, al contrari, que el que fem és valorar molt positivament els instruments que ja tenim.

També –tercera constatació–, en la interpellació feta en el seu dia pel diputat senyor Gimeno envers l'honora-

ble conseller de Medi Ambient, Joan Ignasi Puigdollers, en la interpellació efectuada avui pel Grup Socialista i per la diputada que els parla al conseller d'Agricultura, molt honorable senyor Francesc Marimon, en el seu plantejament de fa una estona, quan ha presentat les esmenes, tothom ha afirmat, i aquest és un pas important en què caldrà aprofundir –i no pateixi, que hi anirem aprofundint des d'aquelles opcions polítiques que creiem tenir propostes per avançar–, que podem acceptar –deia vostè literalment–, podem acceptar que hem d'anar més enllà. Per tant, aquest és un tema important: hem d'anar més enllà. Aquest plantejament de protecció aïllada que fa el PEIN és un plantejament que ja està superat i cal començar a plantejar xarxes, grans sistemes d'espais protegits que configuren una àmplia protecció de tot el que és avui, doncs, el medi natural de Catalunya.

Tercera qüestió. Nosaltres donarem suport a la Moció subsegüent presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya - Els Verds en tots els seus punts, tant si s'accepten les esmenes com si no s'accepten. Entenem que les esmenes el que fan moltes vegades és suavitzar els plantejaments des dels grups de l'oposició, però no deixa de ser destacable el fet que sis anys després de l'aprovació del Pla d'espais d'interès natural, sis anys després, des del Grup de la majoria... (*Remor de veus.*)

El president

Per favor, guardin silenci, si us plau.

La Sra. Tura i Camafreita

Ja sé que tenen tots vostès ganes de plegar, jo mateixa també. Però es tractaria que acabéssim el debat.

...des del Grup de la majoria se'ns plantegi un redactat que diu: «elaborar, aprovar i aplicar els plans especials de delimitació que preveuen les normes dels PEIN». Està bé, hi estem a favor; en tot cas, diem que sis anys després haurien d'estar elaborades i aprovades totes les normes que preveien la delimitació dels espais del PEIN i que preveien l'aprovació dels plans especials d'ordenació i dels plans especials de delimitació. Que, a més, per la nostra informació, molts d'aquests plans o un part molt important d'aquests plans estan redactats i, inexplicablement, tot i estar finalitzada la seva redacció, no estan aprovats inicialment a manca de signatures, a manca de tràmits que no sembla que hi hagi –com ja he dit abans en la meua interpellació efectuada aquesta tarda– excessiu interès a accelerar aquest procés que a nosaltres ens sembla tan extraordinàriament important perquè el PEIN, com a mínim en els àmbits que protegeix –encara que ens semblin insuficients, en els àmbits que protegeix–, estigui absolutament desenvolupat i tingui, per tant, tots els instruments jurídics que concreten la seva aplicació en el territori català aprovats.

Respecte als punts concrets de la Moció, no els reiteraré, perquè ja han estat reiterats per part de diferents intervinents fins ara. Dir que estem absolutament d'acord amb el que significa, doncs, la declaració de parc natural del Montserrat-Prades i el massís dels Ports, que és un tema molt reivindicat per aquell àmbit terri-

torial, per aquest plantejament que es fa de donar èmfasi a l'àmbit meridional de Catalunya, tenint en compte la concentració –que no vol dir que sigui suficient la protecció– en l'àmbit nord de Catalunya; i ens sembla molt important i destacable, al contrari del que li semblava al Grup Popular, el fet que es demani la revisió i, en conseqüència, l'estratègia i el programa de desenvolupament del PEIN, i sobretot assegurar l'aportació econòmica i material suficient per a convertir-ho en un instrument efectiu de protecció de la natura i ordenació del territori. Perquè una altra de les característiques que té el debat mediambiental vist des d'una posició o des d'una altra és que, a vegades, uns es queden amb paraules i amb títols de les coses, i d'altres prefereixen l'acció i la realització i la pràctica, i això es veu, a vegades, en els recursos, els mitjans, els pressupostos que es dediquen i es destinen a aquest tipus de qüestions.

Amb aquestes consideracions generals, anunciar el nostre vot favorable a la Moció presentada.

El president

Moltes gràcies. Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Víctor Gimeno.

El Sr. Gimeno i Sanz

Gràcies, senyor president. Molt breument, a part d'agrair a tots els diputats l'esforç que han fet per comprendre i donar suport a la proposta, als diversos punts de la proposta, dir que hem estat discutint algun text transaccional entre l'inicial i les esmenes de Convergència, i que, en definitiva, n'hi ha tres –Convergència i Unió, em recordava el senyor Espadaler–, n'hi ha tres que són de matís.

Al punt 2, simplement, on jo parlava de «plans especials de protecció», he posat: «plans especials de delimitació definitiva dels espais»; la resta és el mateix.

Al punt quart, quan parlàvem «del control de les inversions de la iniciativa privada», ell em proposava «foment», i finalment hem posat «foment, control i participació».

Al punt 5, «incrementar la tasca de sensibilització social i d'implicació de la població propera a les zones incloses al PEIN», la proposta nostra parlava «d'acord amb els beneficis que estableix l'article 10 de les normes», i ells parlaven dels «principis». Com que l'article 10 no parla de principis, sinó que parla de beneficis concrets, finalment ho hem deixat, que no posem ni «principis» ni «beneficis», simplement posem «d'acord amb el que estableix l'article 10.» Jo entenc que l'article 10 parla dels beneficis tècnics i financers que el Govern ha de posar a disposició de propietaris, de ciutadans de les zones pròximes, diverses mesures d'incentivació, i això no són principis, això són diners, això són actuacions concretes.

I en el punt 3 jo diria que fins i tot s'ha millorat la proposta inicial. El nostre Grup, conscient de les limitacions pressupostàries, plantejava d'impulsar la declaració dels espais naturals de protecció especial només de dos. La proposta del Grup de Convergència i Unió parla d'«impulsar decididament les gestions per aconseguir

la declaració de tots els espais naturals de protecció especial», i jo, evidentment, no m'hi havia de negar, si a més s'hi incloïa: «de forma prioritària, les dels parcs naturals de Montsant-Prades i del massís dels Ports.»

Jo només els vull ensenyar molt breument aquest plànol (*l'orador el mostra*), que és un annex del Pla, que reflecteix els espais d'especial protecció que hi ha avui a Catalunya; hi falta una taca, hi falta la taca del Cap de Creus, que és el nou parc natural. És a dir, els parcs naturals estan aquí baix. Perdó, hi ha unes petites taques, que són les basses... (*veus de fons*), les basses del delta de l'Ebre.

Per tant, el que enteníem és que per equilibri territorial, per equilibri ecològic, per risc real, era molt important garantir i promoure els dos espais. Montsant-Prades ja sé que són dues realitats, però, tal com diu el PEIN –i no pretenia modificar-lo amb aquesta Moció directament–, es parla de la possibilitat de fer un parc natural a la serra del Montsant i, si s'escau, a les muntanyes de Prades i del massís dels Ports, perquè tant a una banda com a l'altra hi ha el suficient consens social d'administracions locals i de propietaris com perquè això pugui ser una realitat, i, lamentablement, els plans especials estan aturats des de fa massa temps.

I, finalment, dir que no acceptem la cinquena esmena, perquè la cinquena esmena, al punt 6, ho diluïa de tal manera, no vol parlar ni deixar entendre que s'han d'aplicar recursos econòmics, que m'ha estat impossible acceptar la dilució tan genèrica que volien fer d'aquesta proposta.

Entenem, i així crec que també ho han recollit la majoria dels grups parlamentaris, que s'ha de parlar de diners, s'ha de parlar del compromís d'assegurar aportacions econòmiques i materials suficients. Jo diria fins i tot que no és coherent, si no s'aplica això pràcticament, cap de la resta de les actuacions. En tot cas, em preocupa una cosa que ha dit el conseller d'Agricultura, quan diu: «Estem planejant la gestió dels espais buscant l'autofinançament». I com que no és aquesta la nostra filosofia, aquesta sisena esmena, no l'hem pogut transaccionar.

Per tant, senyor president, li passo el text transaccional dels punts 2, 3, 4 i 5; l'1 queda igual i el 6 també queda igual.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

El secretari primer procedirà a llegir, per al coneixement de tots els diputats assistents a la sessió, les esmenes transaccionals.

El secretari primer

Sí, gràcies, senyor president.

Punt 2: «Elaborar, aprovar i aplicar els plans especials de delimitació definitiva dels espais que preveuen les normes del PEIN, adoptant en els espais més meridionals del sistema mediterrani mesures addicionals de

protecció, especialment pel que fa referència a la prevenció dels incendis forestals.»

Punt 3: «Impulsar decididament, amb la participació activa de les administracions locals, propietaris forestals i organitzacions i entitats sensibilitzades, les gestions per aconseguir la declaració dels espais naturals de protecció especial previstos al programa de desenvolupament del PEIN, i de forma prioritària les dels parcs naturals del Montsant-Prades i del massís dels Ports, atenent el seu valor ecològic dins el sistema mediterrani.»

Punt 4: «Establir els mecanismes adients de foment, de control i de coparticipació de les iniciatives privades que des del món empresarial aposten per la conservació de l'entorn natural, als efectes de garantir tant una major implicació de la societat civil com el manteniment prioritari de l'objectiu de protecció del territori.»

I punt 5: «Incrementar la tasca de sensibilització social i d'implicació de la població propera a les zones incloses al PEIN, d'acord amb el que estableix l'article 10 del Decret 328/1992.»

El president

Llegides les propostes transaccionals, hi ha alguna petició sobre aquestes? *(Pausa.)* No.

Penso que el que cal és una votació conjunta dels punts 1 —que és el de la Moció—, 2, 3, 4 i 5 —que són els transaccionats—, i, separatament, el punt sisè. Estem d'acord? *(Pausa.)*

Molt bé. Doncs, aleshores començarem la votació pels punts 1, 2, 3, 4 i 5, amb el benentès que els 2, 3, 4 i 5 són els transaccionats.

Iniciem la votació.

Aquests punts han sigut aprovats per 93 vots a favor, cap en contra i 1 abstenció.

Votarem seguidament el punt número 6 de la Moció.

Iniciem la votació.

Aquest punt de la Moció ha sigut refusat per 34 vots a favor, 49 en contra i 10 abstencions.

Senyores i senyors diputats, es suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i onze minuts.